Annabel Murray

Suspiciune

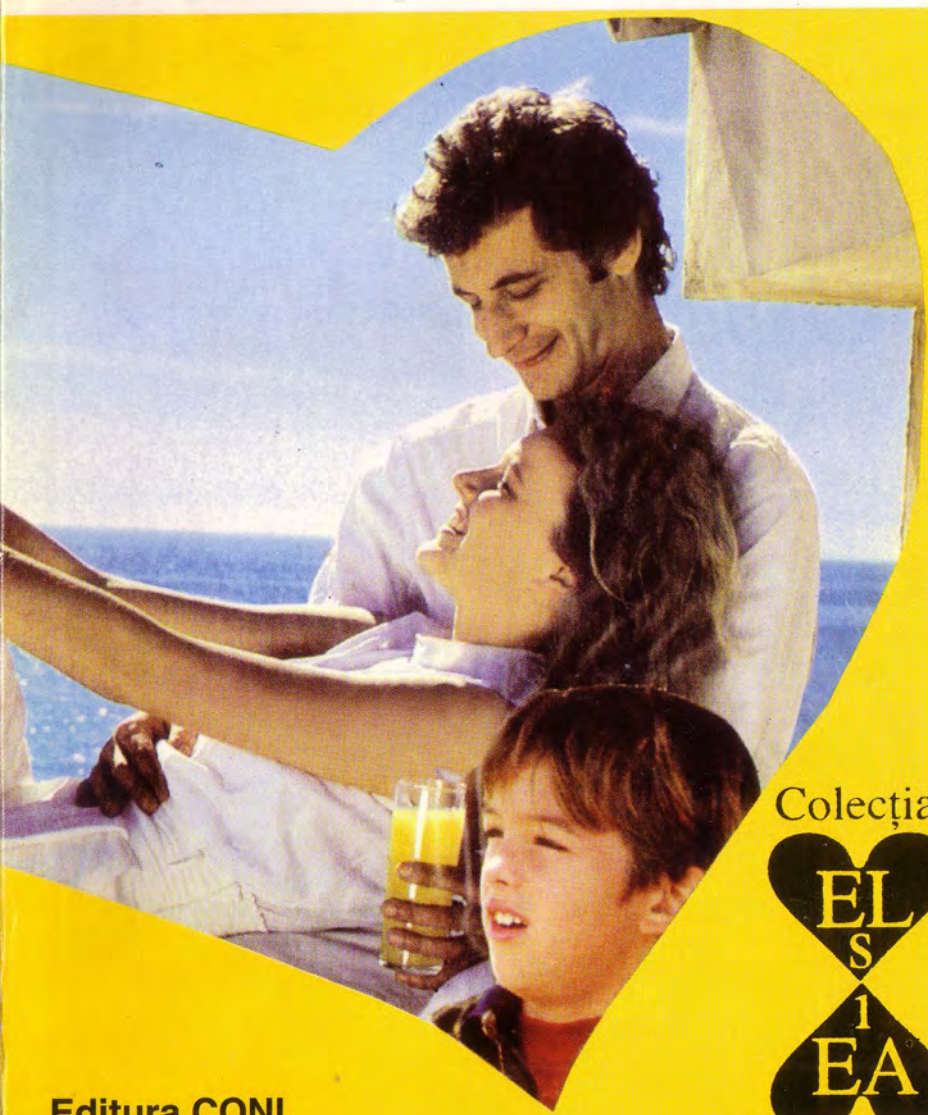

Colecția ELSEA

Editura CONI

Coperta : ANDY

© 1988, ANNABEL MURRAY
L'aveu d'un amour
Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin editurii CONI

ANNABEL MURRAY

SUSPICIUNE

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial :
TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9170-17-X
Colecţia „EL şi EA“

I

— De mult doream să te întreb, Vicky, nu te-ai săturat să duci o asemenea viață ?

Gail Sampson își privea sora care se pregătea să iasă pentru a treia oară în acea zi.

— Să mă satur ?

Victoria Raven, Vicky pentru prieteni, râse ușor.

— Din contră, n-am timp să mă plictisesc.

— Aș vrea să te pot crede, suspină Gail, dar ești mereu pe drumuri. Aproape nici nu te vede omul. Fără a mai spune că practic nu ești niciodată la tine acasă, asta nu-ți lipsește ?

— Bineînțeles că nu.

Frumoasa gură senzuală a lui Vicky schiță un surâs amuzat.

— Evident, regret că nu te pot vedea mai des pe tine și pe Barry, dar în rest... O să am destul timp să tricotez la gura sobei când o să fiu bătrână. Dar acum, cât

mai sunt tânără, am intenţia fermă de a străbate lumea în lung şi-n lat.

— O să vină şi ziua când vei dori să te stabileşti undeva şi să te măriţi, obiectă Gail. Dacă nu cumva te gândeşti să faci asta la pensie, adăugă ea cu un aer puţin ironic.

Privirea verde a surorii mai mici licări şmecherește.

— Toate femeile măritate sunteţi la fel. Vreţi ca toată lumea să vă urmeze exemplul.

— Trebuie să recunosc că am destule de spus în favoarea căsătoriei, i-o întoarse Gail.

— A ta, într-adevăr, este foarte reuşită, recunoscu Vicky.

Sora ei era măritată cu un doctor ; se adorau şi formau un cuplu perfect din toate punctele de vedere.

— Totuşi, nu ai reuşit să mă convingi, reluă ea. Îmi iubesc prea mult libertatea.

— Aşa crezi acum... Dar aşteaptă să cazi pradă farmecului vreunui superb reprezentant al genului masculin şi o să-ţi schimbi pe loc părerea.

— M-ar mira nespus, cred că sunt complet imunizată în privinţa asta.

Dacă culoarea blondă a părului şi silueta îi asigurau un mare succes în ochii băr-

baţilor, unii din ei chiar foarte atrăgători, nici unul din cei întâlniţi până acum nu-i plăcuse într-atât încât s-o facă să se gândească măcar pentru o secundă, să se îndepărteze pe drumul pe care şi-l alesese.

— Bine... şi unde te mai duci în seara asta ? o întrebă Gail, începând să coboare scara.

— La un cocktail. Laura a aranjat ceva.

Vicky nu rămânea niciodată destul timp la Londra ca să stabilească nişte relaţii durabile sau măcar să cunoască numele oamenilor din cercul în care se învârtea. De altfel, fluctuaţia era mare şi, în mintea ei, îi asemuia cu nişte păsări călătoare.

— Iar ?

Gail se oprise şi o privea coborând.

— Nu ţi s-a acrit de atâtea serate ? Mă şi întreb cum de poţi rămâne atât de suplă, cu toate aceste petreceri.

Şi suspină cu invidie privind silueta mezinei ei, pe care se mula o rochie de seară din mătase turcoaz. Gail fusese întotdeauna puţin plinuţă.

— Foarte simplu, replică Vicky. Mă mulţumesc cu un singur pahar şi o singură farfurie până la sfârşitul serii. Doar nu mă duc pentru bufet ci pentru plăcerea de a vedea lumea. Oamenii mă fascinează.

Poate că o fascinează oamenii, gândi

Gail cu tristeţe, dar nimeni nu-i reţinea prea mult timp interesul. Departe de a fi o persoană superficială, Vicky lega şi strica relaţiile cu aceeaşi uşurinţă şi aceeaşi lipsă de regrete cu care părăsea un loc pentru a se îndrepta spre un altul, mai exotic şi mai atrăgător. Probabil că doar Gail, care era de altfel singura ei familie, avea un loc permanent în inima ei.

— Şi când contezi să-ţi iei din nou zborul ?

— Sper că peste vreo trei săptămâni, răspunse Vicky entuziasmată. Am stat destul închisă în birou.

— Şi de data asta unde te duci ?

— În Caraibe. Travelway este în tratative cu o nouă reţea de hoteluri recent construite în zonă. Va fi una din inspecţiile mele obişnuite.

Vicky dorise întotdeauna să călătorească şi ştia că cea mai bună metodă de a-şi satisface această ambiţie era să lucreze în turism. Urmase studii de specialitate. Acum, la douăzeci şi cinci de ani, avea un salariu în lire sterline format din cinci cifre şi un post la o agenţie care îi convenea ; aici se ocupa să plănuiască şi să vândă călătorii, cea mai mare parte cu destinaţii de vis. Trei ani de serviciu nu reuşiseră s-o facă să se plictisească. Îi ajungea

să se afle într-un aeroport, pe picior de plecare, ca să simtă cum îi crește nivelul adrenalinei. Își petrecea cam jumătate din timp în străinătate pentru a negocia contracte cu diferite grupuri hoteliere, companii de aviație și firme care închiriau mașini, iar restul în Anglia, în stațiunile turistice la modă. Timpul petrecut la sediul londonez al Societății Travelway era întotdeauna cât mai scurt posibil. Vacanță își lua rar. În fond, prin specificul activității ei, avea mereu impresia că e în concediu, obiecta ea când Gail părea că se supără prea rău pe ea.

După ce taxiul plecă s-o ducă pe sora ei la ultima serată dintr-o lungă succesiune de mondenități, Gail închise ușa și se sprijini de ea, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Se necăjea prea mult din cauza lui Vicky și a existenței ei — artificială în ochii ei — pe care aceasta o ducea. Barry, soțul ei, îi reproșa adesea asta.

Chiar atunci, el apăru în pragul salonului și ghici imediat starea de spirit a soției sale.

— Vicky a plecat din nou, nu ? Doamne, Gail, e mare acum... și e fată inteligentă.

— Știu, știu...

Gail se apropie de el și i se ghemui la piept.

— Dar asta nu mă împiedică să fiu îngrijorată, continuă ea. Aş dori atât de mult să fie fericită, Barry.

— Te asigur că este. Face numai ce are chef să facă...

— Dar oamenii aştia pe care îi frecventează ! Nu printre ei îl va întâlni pe bărbatul care îi trebuie.

— Şi de care nu are încă nevoie, după câte am înţeles eu. Şi nici nu-şi face iluzii în privinţa bărbaţilor, sunt sigur de asta. Îi consideră doar amuzanţi... dar complet neinteresanţi.

Gail scoase un suspin. Ca soţie fericită, îi dorea şi lui Vicky acelaşi lucru, dar începuse să dispere, îi mărturisi ea lui Barry.

— Va sfârşi prin a se linişti când va găsi bărbatul vieţii ei, sunt convins de asta, scumpa mea. Mai dă-i încă un an şi se va plictisi de toate astea. Chiar şi călătoriile îşi vor pierde în timp farmecul lor. O să vezi că nu se va mai gândi decât să se ancoreze undeva.

* * *

În taxi, Vicky era preocupată de cu totul altceva. Nu de petrecere care, după cum bine ghicise cumnatul ei, nu repre-

zenta mai mult decât o simplă distracție, ci de viitoarea ei misiune. Multe lucruri depindeau de succesul ei, eventual un parteneriat cu acest nou grup hotelier.

Pentru ea asta însemna cincisprezece zile în Caraibe, deplasări în majoritatea insulelor pentru a vizita hotelurile și a hotărî dacă ele corespundeau criteriilor de exigență ale clientelei britanice, apoi elaborarea și semnarea contractului. Asemenea tratative pretindeau nu numai competență ci și talentul de a stabili raporturi bune cu directorii, pentru a obține tarife preferențiale.

Își alungă din minte temporar aceste preocupări profesionale când taxiul o lăsă în fața unei case în stil georgian, situată pe malul Tamisei. În ciuda temperaturii scăzute a lunii ianuarie, invitații, elegant îmbrăcați, roiau pe trotuar. Puțini oameni își petreceau noaptea în același loc, dacă aveau posibilitatea să se ducă încă la vreo două sau trei petreceri.

— Bună seara, scumpa mea.

Gazda lor, Laura și nu mai știa cum, rezerva la toată lumea aceeași primire anonimă, plină de prudență.

— Intră, ia un pahar și fă cunoștință cu toată lumea.

Ceea ce Vicky şi făcu, cu calm şi siguranţă. Trecu plină de graţie de la un grup la altul, amestecându-se în conversaţie, aruncând câte o poantă. Era peste tot binevenită, farmecul şi frumuseţea ei servindu-i ca introducere, mai ales în compania bărbaţilor.

— Mereu între două călătorii ? o întrebă un bărbat tânăr, a cărui figură îi reamintea în mod vag de ceva.

Dar el nu aştepta un răspuns detaliat şi nici nu-l primi. Vicky înţelesese de mult timp că o discuţie serioasă nu era posibilă cu aceste păsări de noapte. Nu-i dispreţuia pentru asta, dar câteodată i se întâmpla să-i plângă căci, dacă pentru ea aceste reuniuni mondene nu erau decât un mod ocazional de a-şi petrece timpul, pentru ei constituiau fundamentul întregii lor existenţe.

Recepţia cunoscu de-a lungul orelor mai multe valuri de invitaţi, ca în sfârşit să rămână doar un mic nucleu, format mai ales din femei.

— Doreşte cineva cafea ? se interesă Laura. Sau o ţinem pe şampanie ?

Aproape toată lumea optă pentru cafea. Era momentul când, rămaşi într-un cadru restrâns, conversaţia devenea mai serioasă. Se vorbea de cei care plecaseră, de cei

care nu veniseră, câteodată cu puțină maliţiozitate, câteodată cu aviditate, cum era cazul acum.

— Ce s-a întâmplat cu „Turnul de fildeş“ în această seară, Laura ? se interesă o fermecătoare roşcată cu ochii verzi.

Gazda ridică din umeri cu un aer dezinvolt...

— Cine ştie ? Ăsta nu face decât cum îl taie capul.

— Un adevărat sălbatic, interveni o altă invitată.

— Independenţa personificată !

Dacă descrierile erau atât de diferite, păreau şi destul de misterioase.

— De ce „Turnul de fildeş“ ?

Vicky era intrigată.

— De necucerit, scumpa mea, declară o preafrumoasă brunetă, cu o voce pe care Vicky o consideră încărcată de animozitate, ca şi cum ar fi avut motive să-i poarte pică acestui domn. Nici una dintre noi n-a reuşit să-i sucească mintea.

— Sau încă n-am aflat noi, interveni o alta.

— Are un nume totuşi ? se interesă Vicky.

În fond, nu era un subiect de conversaţie mai rău ca altele.

— Cine naiba îl ştie ! replică micuţa roşcată. Cred că am auzit odată pe cineva strigându-l Rocky, dar cred că era doar o glumă. Unde l-ai descoperit Laura ? Nu prea ne seamănă, nu-i aşa ?

— Pur şi simplu a venit aici într-o seară cu o prietenă. Laura îşi aprinse o ţigară.

— Iar faptul că nu prea ne seamănă, mi se pare mai mult o chestiune de gust... Ceea ce explică de altfel şi de ce sunteţi toate nebune după el.

Vicky era din ce în ce mai curioasă. Acest „Rocky", sau care i-o fi fost numele, trebuia să fie un bărbat deosebit, dacă reuşise să înflăcăreze aceste minţi blazate.

— Ei bine, când vorbeşti de lup...

Din nou să făcuse auzită vocea înţepătoare a brunetei.

— Iată cine a venit şi pe cine ne-a adus astăzi.

N-a fost nevoie să spună mai mult. Un murmur uşor şi toate privirile se întoarseră spre perechea care tocmai intra pe uşă. Şi imediat, în timp ce Laura îşi îndeplinea misiunea de stăpână a casei, comentariile ţâşniră, cu un ton mai scăzut decât înainte.

— Rochia asta trebuie să fi costat o avere.

— Pentru ce acoperă... sau descoperă, merită !

— E mai accesibilă aşa ! remarcă cineva cu răutate.

— Aţi observat că are o adevărată predilecţie pentru blonde ?

— Cine o mai fi şi asta ?

— Habar n-am. Îşi schimbă prietenele ca alţii şosetele.

— E un adevărat Don Juan. Le iubeşte şi le părăseşte !

— Exact ceea ce îmi convine !

Amuzată, Vicky îşi aduse contribuţia :

— Mi-e groază de bărbaţii posesivi.

— În locul tău, Vicky, m-aş feri, o sfătui micuţa roşcată. Multe femei şi-au schimbat părerea după ce l-au întâlnit pe „Turnul de fildeş".

— În ceea ce mă priveşte, ar trebui să aibă într-adevăr ceva extraordinar ca să mă răzgândesc, replică ea cinică.

Totuşi, îi trezise interesul. Mulţi bărbaţi erau atraşi de amestecul de răceală şi senzualitate pe care îl ghiceau în ea. Unii încercaseră s-o atragă într-o aventură, alţii să se căsătorească cu ea, dar ea le rezistase. Ar fi ceva nou şi deosebit de excitant să-şi încrucişeze sabia cu acest domn care respinsese asalturile repetate ale acestor femei atrăgătoare.

În timp ce el discuta cu gazda şi îi prezenta splendida creatură care îl însoţea, Vicky îl studie cu atenţie. Înţelese de unde îi venise porecla de Rocky. Înalt, cu o înfăţişare atletică, degaja o impresie de forţă ascunsă, iar figura cu trăsăturile aspre părea dăltuită în granit.

Nu părea totuşi lipsit de sensibilitate căci se întoarse brusc, ca şi cum ar fi fost conştient că ea îl observa, şi, timp de câteva derutante secunde, Vicky se găsi sub focul intens al unor ochi a căror culoare nu se putea distinge de la această distanţă.

În mod ciudat simţi că se înroşeşte şi se întoarse către vecina ei pentru a-i adresa o remarcă oarecare — pe care mai pe urmă nici nu mai reuşi să şi-o amintească.

— Atenţie, o avertiză aceasta, omul nostru te-a reperat. Dacă este fidel principiilor sale, Laura ţi-l va aduce dintr-un moment în altul.

Niciodată până acum, în viaţa particulară sau în cea profesională, Vicky nu se mai simţise atât de speriată. Cu înfrigurare, cercetă din ochi încăperea căutând o eventuală portiţă de ieşire, dar el se găsea între ea şi singura uşă care exista şi, abandonându-şi complet blondina, se apropie de ea.

— Cunoaşteţi pe toată lumea cu excepţia lui Vicky, cred, declară Laura. Vicky ţi-l prezint pe Craig.

Ca de obicei, nici un nume de familie nu fu pronunţat.

El schiţă un salut din cap la adresa celorlalte femei dar ochii lui — constată acum că erau cenuşii — rămaseră fixaţi pe Vicky. Îi întinse mâna şi ea i-o dădu pe a ei, nu fără o oarecare reticenţă.

Simţi ca o descărcare electrică. Căldura degetelor lungi păru că se propagă în tot corpul ei şi doar absenţa comentariilor pe această temă o convinse că nu, salonul nu începuse să se învârtească. Cele auzite mai înainte o ajutară totuşi să-şi revină. Acest domn avea o reputaţie periculoasă de seducător şi chiar dacă ea nu se lăsa uşor impresionată, era mai bine să fie prudentă.

Recomandare pe care trebui să şi-o repete când, cu o uşurinţă dezarmantă, el reuşi s-o monopolizeze, excluzându-le cu amabilitate pe celelalte din conversaţie.

Aflată atât de aproape de el, Vicky îşi dădu prea bine seama cât era de diferit de bărbaţii care frecventau în mod obişnuit aceste serate. Nu făcea parte din tagma celor îmbrăcaţi cu sobrietate în costum, dar nu făcea totuşi nici o concesie modei.

Reprezenta însăşi virilitatea, de la părul des şi negru, până la picioarele lungi şi puternice. La această elegantă petrecere, blugii şi cămaşa descheiată la gât ar fi fost suficiente ca să atragă privirile asupra lui, dar atenţia lui Vicky nu fusese reţinută doar de îmbrăcăminte. Figura lui aspră şi bărbia voluntară nu aparţineau tipului de petrecăreţ, obişnuit al saloanelor mondene. Ochii lui cenuşii, umbriţi de sprâncenele stufoase, erau uşor strânşi, sub efectul unei maxime concentrări. Vicky ştia că, înainte să traverseze încăperea, el înregistrase deja toate detaliile înfăţişării ei... ceea ce făcuse şi ea, de ce să nu recunoască, în privinţa lui. Nu credea despre el că face parte din categoria celor care-şi petrec mult timp în aer liber, deşi avea palmele puţin bătătorite. Pentru o astfel de viaţă, ar fi trebuit să fie mai bronzat.

— Cine eşti şi cu ce te ocupi, Vicky ?

Vocea lui, cu inflexiuni profunde, avea un accent american sau canadian. Aparţinea unei persoane cultivate. O altă surpriză, pe care ţinuta lui vestimentară nu te-ar fi lăsat s-o bănuieşti.

— În general oamenii nu-mi cer detalii despre activitatea mea.

Dorise ca răspunsul ei să fie spiritual, își spuse enervată. Se simțea aproape timidă în fața lui, ea care nu era lipsită de replică, de obicei. Și felul cum o învăluia parcă din priviri nu aranja deloc lucrurile.

— Dar tot ce te privește mă interesează, Vicky, obiectă el.

Pulsul tinerei femei se acceleră. Tonul, puțin răgușit, părea atât de sincer încât se simți tentată, pentru o clipă, să-i dea crezare. Își reveni însă repede. Ținând seama de reputația lui, era desigur interesat doar de un singur lucru.

— Îți neglijezi prietena, observă ea.

Nu fără o oarecare ironie, se gândi că era fără îndoială pentru prima oară când încerca să deturneze atenția unui bărbat asupra altei femei. Dar eșuă în mod lamentabil.

— Sophie știe prea bine că nu sunt proprietatea ei exclusivă. Și apoi, prefer să stau de vorbă cu tine.

Colțurile gurii mari și senzuale se ridicară ușor, ca și cum i-ar fi ghicit stratagema prin care vroia să scape de el și s-ar fi amuzat.

Surâsul îi îmblânzi trăsăturile și atrase privirea lui Vicky spre buzele lui pe care le găsi nespus de ispititoare.

— Sunt dezolată, dar eram pe picior de plecare, declară ea brusc. Pe altă dată, poate.

Era o simplă formulă de politeţe. N-avea chef să-l mai reîntâlnească pe Craig. Unde dispăruse oare frumoasa ei stăpânire de sine, dacă zece minute în compania lui o puneau pe fugă ? Şi nu era numai din cauza celor ce le auzise pe seama lui... Niciodată nu şi-ar fi închipuit că un bărbat ar fi putut-o tulbura într-atât.

— Te însoţesc.

Răspunsul lui îi tăie răsuflarea. Părea că nu-şi pierdea timpul : abia îi fusese prezentat.

— Este inutil, voi lua un taxi, spuse ea pe un ton fără replică.

Şi se întoarse, căutând-o pe Laura din priviri ca să-şi ia rămas bun.

— Ei bine, o să-l folosim împreună.

Timp de câteva secunde, se măsurară din priviri. Ea înghiţi cu nervozitate.

— Dar... n-ai nici cea mai mică idee unde locuiesc. Poate nu...

— N-are importanţă, principalul e să fiu cu tine.

— Eu...

Se clătină uşor când, în trecere, el o prinse de cot şi o trase spre uşa de intrare.

— Dar, domnule... !

— Craig, ajunge.

O salutară în grabă pe gazdă şi, în ochii tuturor femeilor prezente, Vicky reuşi să descifreze o luminiţă de curiozitate şi invidie.

— Presupun că scorpiile astea te puseseră deja în gardă împotriva mea, spuse el pe un ton uşor amuzat când ajunseră pe trotuar.

— Mi-au spus că-ţi schimbi prietenele ca şosetele, replică ea.

— Oh, mult mai des ! exclamă el. În exerciţiul funcţiunilor mele, şosetele figurează pe ultimul loc.

— Şi în ce constau aceste funcţii când nu e vorba să laşi galeria cu gura căscată ?

— Ah, nu, tu n-ai vrut să-mi explici cu ce te ocupi.

El opri un taxi şi o împingea acum pe bancheta din spate unde o urmă, cu un braţ trecut nonşalant în jurul umerilor ei.

— Unde mergem ?

Vicky, de obicei imaginea personificată a hotărârii, ezită. După ce stătuse un timp de trei zile la sora şi cumnatul ei, plănuise ca seara asta să se ducă la ea acasă. Ar fi fost fără îndoială mai prudent să dea adresa lor, reflectă ea. Mai prudent dar mai puţin incitant, îi suflă un drăcuşor. De ce să nu-l prindă în plasa propriului joc ?

După câte auzise, el ar fi lăsat-o mai ușor dacă ar fi crezut că-i mușcase din momeală. Se aplecă și-i indică șoferului adresa ei.

— Un cartier șic, comentă tovarășul ei. Oricare ar fi natura activității tale, pare să fie rentabilă.

Ea îi ignoră aluzia.

— E momentul să afli, îi declară ea, că nu sunt genul de femeie care își pierde ușor capul. Deci să nu-ți faci iluzii numai fiindcă te-am lăsat să mă conduci acasă.

„L-a lăsat s-o conducă acasă" ! Termenul păru să aibă o nuanță ironică. Doar nu avusese de ales. În mod evident, Craig era maestru în arta de a-și atinge scopul și, într-un anumit fel, nu avea deloc impresia că-și vor spune la revedere, jos în fața ușii. Dar era într-adevăr grăbită să scape de el ? Nu prea era sigură de asta !

Încercă deci un sentiment de ușurare amestecată cu neliniște când ajunseră la destinație. Ușurare că a scăpat de intimitatea din mașină — intimitate de care, spre marea ei surpriză, nu încercase să profite — și neliniște de a se găsi în fața unei noi încercări.

— Accept cu plăcere cafeaua, spuse el înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt.

— Ce te face să crezi că aveam intenţia să-ţi propun una ? se zbârli ea.

— Nimic, ba chiar din contra, de aceea ţi-am luat-o înainte.

Râsul lui era la fel de seducător ca şi accentul şi tot restul persoanei, iar Vicky nu se putu împiedica să-i admire îndrăzneala.

— De acord, urci dar numai atât cât să bei o cafea, îl preveni ea pe un ton ferm.

El nu riposta în nici un fel dar nici nu aproba, iar maniera în care o privi în spaţiul strâmt al cabinei ascensorului o tulbură nespus.

Se aşteptase ca el să se instaleze şi să se lase servit, la fel ca cei mai mulţi bărbaţi. Dar nu era cazul ! Manifestând un viu interes pentru tot ce-l înconjura, o urmă din salon în bucătărie, unde o ajută să pregătească cafeaua, şi n-ar fi fost deloc jenat să intre şi în dormitor, dacă ea n-ar fi evitat cu grijă orice ocazie.

— Am impresia că ai călătorit mult, comentă el. Dacă nu cumva e vorba de logodnicul tău ?

O trecu un fior de teamă, văzându-l cum umblă cu câteva din cele mai preţioase suveniruri, dar nici un accident nu se produse.

— Eu sunt cea care călătorește, răspunse ea așezându-se cu grație într-un fotoliu.

Evitase să se așeze în enormul fotoliu Chesterfield ca să nu fie tentat să vină lângă ea, dar stratagema ei se dovedi ineficace. Craig se cocoță imediat pe unul din brațele fotoliului, poziție care era poate și mai intimă.

— Ai bani, nu-i așa ?

Ochii lui se plimbau cercetători prin încăpere.

— Îmi câștig singură existența.

Replica fu rostită pe un ton sec. Era decepționată. Nu cumva era un aventurier, un vânător de zestre, care alerga după o nevastă bogată ?

— Ei bine, și eu fac la fel.

La aceste cuvinte, ea încercă o inexplicabilă ușurare. În fond, ce-o interesa ce fel de om este ?

— Presupun că munca ta are legătură cu aceste călătorii, reluă el.

— Într-adevăr. Petrec unsprezece luni pe an în străinătate, exageră ea în mod voit. Aici e doar un refugiu între două călătorii.

— Ceva mai mult totuși.

Şi din nou privirea lui parcurse încăperea, înregistrând toate detaliile, care purtau amprenta personalităţii ei.

— Ai mult gust, observă el. Şi cred că eşti, ceea ce se numeşte în mod obişnuit o femeie de interior.

— Aşa după cum ţi-am explicat deja, mă aflu destul de rar aici, datorită carierei mele. Dar când sunt acasă, îmi place să mă simt bine. Ştiu să gătesc şi să întreţin o casă. Totuşi n-am întâlnit încă bărbatul care să facă din mine o femeie casnică. După cincisprezece zile de stat acasă, simt nevoia să-mi iau zborul.

Crezu că observă o oarecare uşurare pe faţa lui şi-şi văzu imediat confirmată această impresie.

— Ah, bine, înseamnă că nici tu nu cauţi legături pe termen lung, remarcă el. E foarte bine, suntem făcuţi pentru a ne înţelege. De altfel, eram sigur de asta.

— Ce vrei să spui ?

Era intrigată şi chiar puţin neliniştită, după această aluzie la o eventuală „legătură".

El se ridică şi se postă în faţa ei, părând să ocupe dintr-o dată întreg spaţiul cu prezenţa lui virilă. Inima lui Vicky îşi opri pentru o clipă bătăile.

— Nu mă dau drept ce nu sunt, Vicky. Îmi place nespus compania femeilor frumoase. Dacă se iveşte ocazia, nu-mi displace o aventură cu una dintre ele şi, în acest moment, doresc să am una cu tine. Dar nimic serios, nu-i aşa ?

Vicky înghiţi cu greu. În ciuda tuturor eforturilor ei, nu găsea replica potrivită ca să-i scoată această idee din cap, să-l facă să înţeleagă că nu-i împărtăşea deloc punctul de vedere.

Ochii cenuşii se fixară acum pe gura ei şi simţi că o trec fiorii. N-ar fi trebuit să-i permită niciodată să se apropie atât de mult de ea. Se arătase prea sigură pe ea, prea sigură că este invulnerabilă. Dar ar fi putut face altfel ? Fusese târâtă de un curent căruia nu-i putea rezista şi avea slăbiciunile ei, ca fiecare dintre noi de altfel.

Simţi cum se crispează când el, încetişor, întinse mâna şi o cuprinse în braţe.

II

— Vicky ? Privește-mă, îi pretinse el.

Ea încercă să nu-i dea ascultare, dar, fără voia ei, se pomeni studiind și memorând fiecare trăsătură a chipului său. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului, hotărî ea. Liniile feței erau prea dure. Tot farmecul lui se datora numai extraordinarei senzualități pe care o degaja.

Nervoasă, conștientă că el îi pândea cea mai mică reacție, își umezi buzele.

— Ești o femeie foarte frumoasă, Vicky, articulă el cu o voce puțin răgușită. Dar asta nu-i o noutate pentru tine, nu-i așa ?

— Ei, bine, vorbești în calitate de cunoscător, presupun ?

Încercase să pară nepăsătoare, dar nu reușise. Îi lipsea aplombul ei obișnuit. Dacă tot trebuia s-o sărute, măcar s-o facă mai repede. Tensiunea ultimelor clipe o făcuse să-și piardă sângele rece.

— Știu ceea ce îmi place, admise el.

Gura lui se apropiase în mod periculos de a ei. Cu o mână o ţinea, iar cu cealaltă mână îi mângâia uşor spatele, atrăgând-o încetişor spre el.

— Şi imi placi chiar foarte mult, Vicky, reluă el. Mi-ai plăcut din secunda când te-am zărit. Eşti... foarte diferită de celelalte.

Precis îi auzea bătăile frenetice ale inimii. Avea impresia că răsună asurzitor. Mâinile lui i se plimbau acum nestingherite pe umeri, pe talie, pe şolduri, lipind-o în mod posesiv de trupul lui muşchiulos.

Nu putea nega : avea de-a face cu un expert în arta seducerii. Şi nici nu putea susţine că nu fusese avertizată. Totuşi, dacă se juca cu focul, căldura flăcărilor era un adevărat deliciu şi, trebui ea să-şi mărturisească stupefiată, fiecare secundă, fiecare mângâiere, îi împr ştiau încetul cu încetul reticenţele.

— Toate femeile îţi plac, murmură ea totuşi.

— Atunci explică-mi de ce sunt cu tine şi nu cu o alta ?

Nici un răspuns potrivit nu-i veni în minte şi de altfel, nici n-ar fi avut posibilitatea să-l rostească. Gura lui se lipise în sfârşit de a ei şi plăcerea care o cuprinsese o împiedica să mai judece corect. Se topea

de dorinţă şi lipită de el era conştientă doar de senzaţiile pe care le trezea în trupul ei.

Când sărutul luă sfârşit, Vicky nu încercă să se îndepărteze. Se temea că n-o să se poată ţine singură pe picioare.

— Nu obişnuieşti să-ţi pierzi timpul, declară ea pe un ton tremurător.

— Pentru că n-am nimic de pierdut.

Replica o intrigă.

— Munca ta presupune şi ea multe călătorii ?

— Într-un sens, da.

Răspunsurile lui erau mai mult de umplutură, atenţia lui fiind îndreptată asupra rotunjimilor ispititoare pe care le descopereau mâinile lui.

Puţin enervată de această atitudine voit enigmatică, Vicky îşi aminti că îi dăduse un ultimatum. Timpul pe care i-l fixase era de mult depăşit şi mândria ei începuse să fie zgândărită de manierele lui de cuceritor. Dar cum ar fi putut să-i reziste ? Era imposibil, nici o femeie n-ar fi fost în stare de asta.

— Nu eşti atât de rece cum dai impresia, observă el dintr-o dată cu o lumină de intensă satisfacţie însufleţindu-i ochii cenuşii. Şi nu ignori nici efectul pe care-l produci asupra mea.

Nu, nu-l ignora deloc. Totuși era vorba de o dorință pur fizică și niciodată n-ar fi cedat unui bărbat doar pentru asta. Încercă să se îndepărteze, dar el o strânse și mai tare, aplecându-se spre ea, cu gura caldă și umedă lipită de gâtul ei.

— Te doresc, Vicky, dar... și tu mă dorești, simt asta, murmură el, mângâindu-i pielea cu buzele.

— Nu !

Ea îl împinse cu bruschețe și reuși de data asta să se elibereze.

— Ba da !

Și îi surâse, un surâs tandru, cu o tentă de complezență, dar nu încercă s-o ia din nou în brațe. Ceea ce o făcuse să-și recâștige siguranța.

— Cred că ai face mai bine să pleci, declară ea doar pe jumătate sinceră.

Urmă o lungă tăcere, timp în care el o studie cu atenție.

— Bine, plec, spuse el în fine. Dar să nu te înșeli asupra intențiilor mele, voi reveni Vicky, și, în acea zi nu vei reuși să te debarasezi de mine așa de ușor. Poate, de altfel, că nici nu vei avea această intenție.

Îi înăbuși protestele indignate cu un sărut fugar și ea trebui să facă apel la toată

puterea ei de stăpânire ca să nu se agațe de el și să-i ceară să rămână.

Apoi el se eclipsă și, după plecarea lui, Vicky descoperi o stare până atunci complet necunoscută, o senzație de singurătate și vid.

Mai multe ore după, se căznea încă să se convingă că era ridicol, că, din contra, ar fi trebuit să se felicite că ieșise nevătămată din această ciocnire. Nevătămată ? Nu chiar. Era conștientă că nu va mai fi aceeași de acum înainte, că nu se va mai putea lăuda cu faimoasa-ei independență. El afirmase că va reveni, dar o va face oare ? Se părea că amândoi erau niște neobosiți călători. Drumurile lor se încrucișaseră și acum el își reluase calea într-o direcție pe care ea nu o cunoștea. Tot ceea ce știa era că dorea nespus să-l revadă.

Doamne ! Acum își dădea seama că nu-i cunoștea nici măcar numele de familie. Dintr-odată i se făcu frică... Dacă el nu se va ține de cuvânt ? Avea în mod categoric o mulțime de relații feminine, toate dispuse să... Fusese poate prea încăpățânată. Probabil că el nu va mai apare niciodată.

O săptămână se scurse cu o încetineală exasperantă. Vicky acceptă toate invitațiile primte, dar Craig rămase invizibil. Puțin câte puțin, sfârși prin a se convinge sin-

gură că nu va mai auzi niciodată vorbindu-se de el şi, după ce regretă ziua când destinul îi pusese faţă în faţă, decise să-l uite, indiferent cât ar costa-o asta.

* * *

Şi apoi, într-o seară, el reapăru. Vicky nu-l văzuse sosind, dar simţi că era acolo după felul în care femeile îşi coborâseră tonul conversaţiei şi după subtila tensiune care plutea în atmosferă. Apoi îi auzi vocea, cu acel uşor accent de peste Atlantic.

Cu degetele crispate în jurul cupei de şampanie, Vicky îşi interzise să se întoarcă. Nimic din atitudinea ei, nici măcar o bătaie a genelor, nu l-ar fi lăsat să bănuiască că i-a simţit prezenţa. Dacă se va apropia, lucru de care se îndoia în prezent, s-ar arăta evazivă şi distantă, ca şi cum i-ar fi greu să-l recunoască.

— Ia te uită, Don Juan al nostru şi-a făcut din nou apariţia.

Era aceeaşi micuţă roşcată de la serata Laurei.

— Ce s-a întîmplat în acea seară ?

— Oh...

Vicky se prefăcu că-şi adună amintirile.

— ...bine. Nimic extraordinar.

— Nimic extraordinar... chiar așa ? i-o întorsese cealaltă. Atunci, presupun că de aceea se îndreaptă spre tine cu acest aer ambiguu.

Vicky simți că o trece un fior.

— Vicky.

Vocea lui o învălui ca o mângâiere. Se întoarse, sub puterea unei forțe mai tari ca ea.

— Craig ! exclamă ea, în ciuda tuturor hotărârilor luate.

Astăzi era singur. Sau cel puțin — ea aruncă o privire rapidă în spatele lui — nu sosise acompaniat de cineva. Asta însemna că venise pentru ea, că o căuta ? În acest caz, de ce se lăsase la voia întâmplării ? Doar știa unde locuiește. Fie că prezența lui era o simplă coincidență, fie că nu, el o monopolizase deja, după tactica lui obișnuită, și o antrenase departe de lume, într-un colț al încăperii. Ea se așezase, pentru că pur și simplu n-o mai țineau picioarele. Imperturbabil el se așeză lângă ea pe sofa și ea își regretă imediat momentul de slăbiciune. Se găseau prea izolați aici, pe această canapea în mod conștient mascată de oamenii care se grupau și se regrupau în focul conversațiilor.

Când se aplecase să se așeze lângă ea, țesătura pantalonilor lui — tot niște blugi,

înregistrase ea — se întinsese pe mușchii coapselor sale și, tulburată de această imagine, ea se grăbi să-l privească în ochi. Dar nu rezolvă nimic cu asta.

Privirea lui o mângâia așa cum mâinile ar fi făcut-o, studiind toaleta pe care o purta în acea seară, o rochie verde cu un decolteu cuminte dar care se mula în mod primejdios pe trup, punându-i în evidență lungimea picioarelor.

— Ți-am lipsit ?

Îndrăzneala lui n-ar fi trebuit s-o surprindă, dar fu totuși incapabilă să-și mascheze reacția.

— Categoric nu ! replică ea cu prea multă vigoare ca să-l poată înșela.

Nici nu se lăsase dus de nas, putu ea să constate după felul cum își țuguie el buzele.

— N-am putut să revin mai repede.

— Nu ți-am făcut nici un reproș !

Râsul ei suna fals, vocea îi era prea ascuțită, iar gesturile sacadate.

— Nu încerca să joci teatru cu mine, Vicky !

Și îi luă mâna care se agita în chip de contrazicere.

— Hai să plecăm de aici.

— Dar... n-am intenția să plec atât de devreme. Ce-o să zică...

— Puţin o să le pese, şi ţie de asemenea. Îţi place să-ţi imaginezi că eşti la fel ca ele, dar nu-i adevărat. Nu aici este locul tău. Am văzut asta imediat. Cum am mai văzut şi un alt lucru.

— Ce ? şopti ea, incapabilă să-şi stăpânească curiozitatea.

— Că eşti făcută pentru mine, bineînţeles !

Nu-i lăsă timp să-l contrazică.

— Contrar celor ce ţi s-au povestit fără îndoială despre mine, nu obişnuiesc să seduc toate femeile frumoase pe care le întâlnesc. Pe foarte puţine, în realitate. Dar tu, aşa după cum ţi-am mai spus-o, eşti foarte diferită. Hai să plecăm Vicky, aici nu suntem în elementul nostru. Nici unul, nici celălalt.

— Atunci, de ce ai venit ?

Pusese întrebarea ca să-şi mascheze micul strigăt de surpriză care-i scăpase când el o cuprinsese de talie şi o forţase să se ridice. Acum o conducea, traversând încăperea şi, la fel ca şi data trecută, se dovedi incapabilă să-i opună cea mai mică rezistenţă.

— Am sosit la Londra chiar în această seară. Am sunat la tine, dar n-a răspuns nimeni. Atunci am trecut pe aici în speranţa să te găsesc. Pentru mine, aceste re-

uniuni mondene nu sunt decât niște fleacuri strecurate printre principalele mele preocupări.

— Și care sunt ele ?

O trăgea spre ușă. Era aproape repetarea a ceea ce se petrecuse opt zile mai înainte numai că, în acea seară, avusese reticențe în a-l urma. Astăzi era pur și simplu fermecată și fericită de faptul că el își ținuse promisiunea și se afla lângă ea.

— Munca mea în primul rând și în prezent tu, îi murmură el la ureche, strângând-o și mai tare ca și cum i-ar fi fost teamă că o pierde.

Simțea că i se învârtește capul... bărbatul acesta pusese stăpânire pe ea.

— De ce ai revenit ? îl întrebă ea în taxi. Credeam că nu ieși niciodată de două ori cu aceeași femeie.

El o prinse de bărbie și-i îndepărtă o șuviță de păr căzută pe obraz.

— Nu și când cred că este făcută pentru mine. Iar în cazul tău, sunt convins de asta.

Ea își închise o clipă ochii, cuprinsă de o delicioasă slăbiciune.

— Mă... mă întreb dacă nu te înșeli în privința mea.

— Ai dorit vreodată să te căsătorești ? o întrebă el încetișor, mângâindu-i obrazul cu răsuflarea lui.

— Nu, dar...

— Nu ești tu femeia de acțiune, pentru care cariera contează mai mult decât orice ?

— Da, dar...

— Ai dorit vreodată să ai copii ?

— Nu, dar...

O cântărise bine, totuși...

— Ei bine ! Suntem făcuți amândoi din același aluat.

Ea înțelegea perfect ceea ce insinuase el, ceea ce exprimase în fond pe șleau. Dorea o legătură fără nici un angajament de ambele părți. Mâinile lui coborâseră, fără să-și dea seama, pe pieptul care palpita sub mătasea rochiei. Pentru prima oară în viața ei, lui Vicky îi era frică de un bărbat. Îi era frică dar o și tulbura nespus. După atitudinea lui, era clar că o considera experimentată. Nici nu se gândea că ajunsese la douăzeci și cinci de ani fără să aibă vreo aventură. Dacă Vicky refuza căsătoria, asta nu însemna că era adepta relațiilor pasagere. Și acum nu mai știa ce să facă. Și nici nu mai știa în fond ce vrea. Știa doar că picase în ghearele unui seducător de profesie și că risca totul pe o carte.

— Craig, cred că ar trebui să-ţi spun...

— Nu, nu spune nimic.

Cum tocmai intrau în holul blocului, el îi puse un deget pe buze.

— Ţin să descopăr singur.

Era foarte grăbit în această seară. Profită chiar de ascensor pentru a o îmbrăţişa cu o artă care o lăsă fără răsuflare. Ajunşi la etajul ei, îi dădu drumul cu regret.

— Vino, scumpa mea, îi şopti el.

— Craig !

Rămase pironită în faţa cabinei ascensorului.

— Nu te invit înăuntru astăzi.

— De ce nu ? murmură el.

După expresia lui îşi dădu seama că nu o ia în serios.

— Pentru că, pentru că...

Era prea tulburată, simţea că nu mai are glas.

— Ţi-e frică ? o întrebă el cu un aer neîncrezător. Da... ?

— Nu, sau mai curând da... Oh, nu mai ştiu ! Ce vrei de la mine, Craig ?

— Ştii bine ce, îi replică el nerăbdător. Vreau acelaşi lucru pe care-l vrei şi tu, dar, spre deosebire de tine eu nu caut să ascund asta.

— Tot ceea ce vreau, este să nu te mai văd niciodată.

În acea clipă era chiar adevărul adevărat. Nu putea să-i accepte jocul. Îi plăcea, o atrăgea foarte mult chiar, dar ar fi fost capabil s-o distrugă. Fu un adevărat șoc pentru ea să descopere că ar fi în stare să se dăruiască trup și suflet acestui bărbat, pentru toată viața. Poate ar deveni chiar posesivă și tiranică. O simplă aventură cu el n-ar satisface-o deloc, i-ar trebui ceva mai durabil, dar pe el nu-l interesa așa ceva. Mai bine să rămână în acest punct, dacă nu vroia să sufere în mod inutil mai târziu.

— Sunt sinceră, Craig, reluă ea cu mai multă forță. Te rog să pleci.

„Înainte să fie prea târziu și să-ți cad în brațe" adăugă în sinea ei.

— Nu accept un refuz, îi declară el liniștit, mai ales de două ori la rând. Mi-ai spus o dată „nu", data trecută.

Doamne, o să plece, o să dispară pentru totdeauna, o s-o șteargă definitiv din viața lui. Asta dorea ea ? Nu, pentru nimic în lume...

El se rezemase de perete, cu brațele încrucișate și o studia.

— Ei bine, Vicky ?

Tonul era implacabil. Îi era imposibil să-i susţină privirea. Cu vârful pantofului, ea schiţa un model abstract pe mocheta de pe palier.

— Eu... eu nu sunt genul care apreciază aventurile, Craig. Dacă te invit să intri, va fi doar pentru a bea un pahar de vin.

— Nici eu, Vicky, nu colecţionez aventuri în sensul pe care l-ai dat acestui cuvânt. Nu doresc să petrec noaptea cu tine numai că n-am nimic aranjat pentru această seară. Acum o să fiu cinstit cu tine până la capăt. Dacă îmi propui să intru, n-o să mă mulţumesc cu jumătate de măsură : o cafea şi câteva sărutări nevinovate. Va fi totul sau nimic.

„Doamne, gândea ea, după părerea lui, până acum am schimbat doar nişte sărutări nevinovate“ ?

— Dacă intru în casă, repetă el, vom face dragoste. Dacă nu... De tine depinde să alegi, încheie el, ridicând din umeri.

Ea îşi concentră toată atenţia asupra buzunarelor de la cămaşa lui, ceea ce n-o ajuta deloc. Îi venea foarte greu să se ţină de propria ei hotărâre şi simţea că e trădată chiar şi de înfăţişarea ei.

Brusc, el o luă de umeri şi o zgâlţâi niţel.

— Ghicesc ceea ce te deranjează, şopti el. Să nu crezi că dacă resping o legătură serioasă, înseamnă că mă întâlnesc cu mai multe femei deodată. Atât timp cât va dura, vei fi singura, Vicky. Chiar dacă e vorba doar de o atracţie pur fizică, îţi datorez acest respect.

— Respect... ? !

Vocea ei căpătase nuanţe isterice. Era la capătul nervilor, şi când îşi ridică capul pentru a-l privi mai bine, îşi dădu seama, după muşchiul care îi tresărea în preajma bărbiei, că şi el era enervat.

— Ascultă-mă, Vicky. Poate nu m-ai înţeles prea bine, eu...

— Oh, înţeleg perfect. Nu uita că am auzit vorbindu-se despre tine !

— De o gaşcă de bârfitoare ipocrite care ar da orice să se afle acum în locul tău !

Şi urmă, înainte ca ea să-l poată ironiza pentru aroganţa lui.

— Scumpele tale prietene s-au distrat prezentându-mă drept un afemeiat, când, în fond, sunt un bărbat normal, cu dorinţele lui obişnuite. Chiar dacă aş avea chef, mi-ar fi imposibil să întreţin o legătură stabilă cu cineva. N-aş avea timpul liber necesar. Din această cauză nu mă voi căsători niciodată. N-ar fi drept să pretind unei femei să se mulţumească cu puţinul

timp pe care i l-aş putea oferi, o zi acum, o zi altă dată, iar de multe ori absent pentru mai multe luni.

Vicky preferă să nu răspundă. Pentru ea, asta n-ar fi avut importanţă, cariera ei fusese întotdeauna pe primul plan, ea ar fi acceptat dacă... ! Scutură din cap. Nu putea fi ea cea care gândea aşa.

— Atunci de ce m-ai lăsat să te conduc în această seară ? se interesă el dintr-o dată.

— Pentru că... am vrut să-ţi acord beneficiul îndoielii. M-am gândit că dacă ai revenit, era poate pentru că... şi tu simţeai...

Tăcu, înţelegând că deja spusese prea multe.

— Doamne, explodă el.

— Nu sunt deloc cea pe care ţi-o închipui, se grăbi ea să lanseze înainte ca el să aibă timp să mai spună ceva — N-aş vrea să-ţi ştirbesc libertatea, pentru că ţin prea mult la a mea. Totuşi, nu ne asemănăm. Abia te cunosc. Nu ne-am văzut decât de două ori. În acest caz nu te poţi aştepta ca eu...

— Ce naiba mai ai nevoie să ştii ?

Vocea lui trăda o iritare crescândă şi dificil de stăpânit.

— În ceea ce te privește, știu destule, reluă el. Știu că ai niște ochi verzi care m-au vrăjit și un trup pe care ard de nerăbdare să-l descopăr. Și știu mai ales, adăugă el jucându-se neglijent cu una din bretelele rochiei, că ești frumoasă și senzuală, foarte senzuală chiar, atât de frumoasă și senzuală ca să mă faci să regret că nu sunt un alt gen de bărbat. Ce să-i faci însă, nu sunt și gata ! Ia-mă, așa cum sunt, sau gonește-mă !

Vicky începea să împărtășească acest sentiment. Nu în ceea ce o privea... n-avea nici cea mai mică intenție să renunțe la principiile ei, dar în privința lui, și ea regreta că el nu e altfel, genul de bărbat care se căsătorește, genul pe care-l ironizase și îl evitase mereu până acum. Totuși, reflectă ea, în acest caz nu ar fi atras-o cu atâta putere. Acest amestec de virilitate și aroganță de neîmblânzit o seducea.

— Bine, atunci ce mai dorești să afli, Vicky ?

Întrebarea o smulse din gândurile ei zadarnice.

„Totul, îi răspunse ea în gând. Vreau să-ți cunosc trupul și toate dorințele, vreau să-ți descopăr mirosul pielii și puterea coapselor".

Răspunsul pe care-l dădu, se dovedi însă mult mai puţin îndrăzneţ.

— Vreau să te cunosc mai bine, declară ea, să ştiu cine eşti înainte de a...

Înainte de ce ? Chiar dacă va şti totul despre el, va accepta ea să se supună regulilor lui de o viaţă ?

Era foarte furios acum, o furie care dovedea cât se simţea de frustrat.

— Şi unde locuiesc, şi ceea ce fac zilnic, presupun ? îi lansă el pe un ton morocănos. Dezolat, dar nu obişnuiesc să dezvălui natura preocupărilor mele şi nici nu-mi dau adresa. Am făcut greşeala asta o dată sau de două ori şi a trebuit să gonesc nişte persoane care m-au urmărit până la mine acasă. Orice ai gândi despre mine, nu-mi place să mă arăt brutal. Vicky, totul ar fi putut fi atât de bine... ce tot vorbesc, ar fi fost de-a dreptul minunat ! Dacă ai hotărât însă altfel, cu atât mai rău.

Cu degetele apăsate peste buzele tremurătoare, ea îl văzu întorcându-se şi reintrând în ascensor.

— Craig ! îl strigă ea.

Dar era prea târziu, uşile se închiseseră deja în urma lui.

* * *

Antigua, Tobago, Barbados, căldura tropicelor, toate astea o aşteptau, nu înceta ea să-şi repete în cursul zilelor. Erau chiar viaţa ei. Nu avea nevoie de Craig. Craig ? I se părea ciudat că nu-i ştia nici măcar numele de familie, dar nu avea oricum nevoie ca el să vină şi să-i tulbure existenţa.

Şi şi-o repeta încă, încercând să se convingă singură, în timp ce urca în Boeingul de la British Airways, la bordul căruia trebuia să facă prima jumătate a călătoriei ei.

Cu capul sprijinit de speteaza scaunului, îşi închise ochii, atât cu gândul de a-şi evita vecinul, un om de afaceri care îi arunca ocheade pline de interes şi abia aştepta prilejul să înceapă conversaţia, cât şi cu intenţia de a se concentra asupra luptei care se ducea în ea.

Era pentru prima oară când părăsea Anglia cu inima strânsă. Şi de ce ? Doar pentru că un aşa zis Craig se găsea acolo, pentru că lăsa în urma ei un bărbat despre care nu ştia nimic în afara faptului că avea reputaţia de fustangiu. „Idioată" se califica ea fără menajamente. Ca şi cum dacă era la Londra sau în celălalt capăt al lumii

ar fi schimbat în vreun fel lucrurile ! Craig plecase precis imediat în căutarea unei alte femei ale cărei principii nu se băteau cap în cap cu ale lui, nu trebuia să-şi facă nici o iluzie în această privinţă.

— Scuzaţi-mă vă rog că vă deranjez, dar nu aţi vrea să schimbaţi locul cu acest domn ?... întrebă dintr-odată stewardesa pe omul de afaceri.

Sensibil la farmecul ei, acesta consimţi fără nici o obiecţie şi fără ca Vicky să-şi dea osteneala să vadă cine era cauza acestei mutări.

Totuşi, când avionul începu să ruleze pe pistă, o cuprinse senzaţia de excitare pe care o încerca în general la perspectiva decolării şi redeschise ochii.

— Ah, deci nu dormeai !

Acest accent puţin cântat îi era chiar foarte familiar.

— Craig ! exclamă ea tresărind. Ce naiba faci aici ?

Era o pură coincidenţă că se găsea acum lângă ea ? Nu-i prea venea să creadă.

El făcu o mutră ironică.

— S-ar părea că te urmăresc.

Adevărat ? Încerca cât putea mai bine să se prefacă fiindcă simţea că moare de bucurie. Trebuia deci să tragă concluzia că el nu reuşise să-şi pună în aplicare ame-

ninţarea de a considera ca definitiv cel de al doilea refuz ? Cum de reuşise s-o găsească, totuşi ?

— Imposibil, obiectă ea, nu puteai să ştii...

— Crezi ?

Folosea întotdeauna această expresie puţin batjocoritoare.

— Mi-a trebuit doar puţin îndrăzneală să te urmăresc până la firma ta, să mă interesez de prima ta călătorie şi să-mi rezerv un loc la acelaşi zbor.

— Cine te-a informat ? Precis că nu Nigel.

Nigel era patronul ei.

— O tânără şi naivă creatură de la informaţii.

Vicky îşi ridică ochii spre cer. Şi de câte ori îi spusese acelei fete să se arate mai circumspectă !

— Şi fiind tânără şi naivă, presupun că a cedat imediat farmecului tău ?

— Nu toate femeile sunt atât de inflexibile ca tine.

— Sunt sigură, replică ea cu acreală. Dar de ce ţi-ai dat atâta osteneală, Craig ? Ideea de a te împăca cu unul dintre rarele, sau poate cu singurul tău eşec, ţi s-a părut insuportabilă ?

— Este o interpretare ca oricare alta, răspunse el evaziv.

— Presupun că este cea mai probabilă !

Cedând unei bruște schimbări de spirit, ea își aruncă pletele pe spate cu un gest nerăbdător.

— Totuși, reluă ea, îți pierzi degeaba timpul și banii. Nu mi-am schimbat părerea și nici n-am intenția să mi-o schimb, te previn de pe acum.

Atingerea mâinii lui îi trezi câteva amintiri tulburătoare.

— Nu mai fi atât de sigură.

Vocea lui devenise răgușită și senzuală, ca o adevărată mângâiere.

— Te doresc mereu Vicky, mai mult decât am dorit vreodată o femeie și de aceea risc din nou.

— Ar trebui să mă simt flatată, îmi imaginez, răbufni ea, agasată de adânca tulburare care o cuprinsese.

— Flatată ? repetă el. Nu, n-aș spune asta. Sunt multe lucruri pe care aș vrea să te fac să le simți, dar nu asta.

— Inutil, Craig, murmură ea. Nu mă schimb de azi pe mâine. Eu sunt cum sunt și tu...

— Mult mai răbdător decât aș fi crezut-o, o întrerupse el. S-ar părea că sunt dis-

pus să aştept, să-ţi las timpul de care ai nevoie ca să mă cunoşti mai bine.

— Câtă generozitate !

Îşi căuta refugiul în sarcasm.

— De aceea, continuă el fără s-o ia în seamă, fac această călătorie împreună cu tine.

— Dar nu se poate. Este o călătorie de afaceri. nu sunt în vacanţă, nu...

— Doar n-o să-mi spui că lucrezi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Îţi rămân serile şi nopţile.

Cum ea îl privea, pe jumătate tentată, Craig îi dădu un ultimatum.

— Ori îmi promiţi că-ţi vei petrece puţin timp cu mine, în cursul următoarelor zile, îi declară el, ori iau primul avion şi de această dată, îţi jur că nu vei mai auzi niciodată vorbindu-se de mine. Asta doreşti, Vicky ? adăugă el aplecându-se spre ea şi mângâindu-i uşor obrazul. În ciuda protestelor tale, nu sunt prea convins.

Ar fi trebuit să-i spună să se ducă dracului. Fie că era el prea perspicace, fie ea prea transparentă. Şi acum sub focul privirii lui, se simţea roşind, nu de ciudă, ci de emoţie. Era incapabilă să-şi întoarcă ochii de la el, descoperi ea, şi, după expresia lui înţelese că nu era vorba de o ame-

ninţare în vânt. Ori accepta târgul, ori nu-l va mai revedea niciodată.

— Ei bine, Vicky ?

Antigua se apropia. Deja avionul survola apele turcoaz ale Mării Caraibelor. Dacă nu se hotăra repede în curând va fi prea târziu.

— De acord, şopti ea slab.

III

Asta nu însemna că îl va lăsa să-şi atingă scopul, hotărî ea, începând să se îndoiască dacă a procedat bine. Era vorba doar de o simplă perioadă de observaţie, atât pentru ea cât şi pentru el.

Situat pe o colină, hotelul din Antigua domina o plajă de nisip auriu mărginită de cocotieri şi de o mare albastră şi transparentă, aproape ireală sub strălucirea soarelui.

Pentru prima oară în cariera ei, lui Vicky îi veni greu să se concentreze asupra celor spuse de director în timpul vizitei de prezentare a hotelului. Nu se putea împiedica să se gândească la Craig şi la orele pe care îi promisese că le vor petrece împreună. Cum le vor folosi ? Simţi că tremură. Perspectiva acestui tête-à-tête era pe cât de atrăgătoare pe atât de periculoasă : cât timp ar reuşi ea să reziste farmecului şi tentativelor lui de a o seduce ?

Încercă să-şi îndrepte atenţia asupra directorului care tocmai o întreba ceva :

— Cunoaşteţi Antigua, domnişoară Raven ?

— Nu, n-am mai fost niciodată aici.

— În acest caz, dacă vreţi să fiţi obiectivă în pliantele dumneavoastră, trebuie să vizitaţi mica şi fermecătoarea noastră insulă. V-am pus la dispoziţie o maşină şi, bineînţeles, o cameră. Numai că...

Făcu o pauză şi arboră un aer încurcat.

— Ne aflăm în plin sezon, reluă el, şi acest domn... nu era prevăzut...

— Da, înţeleg. Sigur, nu îl aşteptaţi şi pe el. N-ar fi posibil să-i găsiţi o cameră la un alt hotel ?

— O să încerc, dar...

Modul în care ridică din umeri... părea să indice un oarecare scepticism.

*

* *

Spinoasa problemă a cazării lui Craig, deşi ea ştia de pe acum ce soluţie i-ar propune el, nu-i ieşi deloc din minte tot drumul pe care-l parcurseră cu maşina — insistase să conducă el — până la St. John, capitala insuliţei.

Căsuţele din lemn, cu obloanele albastre şi cu verandele lor micuţe o fermecară. Îşi schimbase taiorul cu un pantalon de pânză şi un tricou şi, dacă n-ar fi avut aceste preocupări profesionale, s-ar fi simţit în vacanţă plimbându-se aşa de mână cu Craig.

— Ce naiba fac acolo ?

Uitându-şi pe moment grijile, îi indică un grup de localnici care stăteau pe vine la marginea trotuarului.

— Precis că joacă „Warri".

Şi luând-o de cot o trase spre ei.

— Uite că am avut dreptate. Vezi ? E un fel de şah, numai că folosesc cochilii de „warri" în loc de pioni. E un mod local de a-şi petrece timpul. Vicky, eu...

Tocmai când se pregătea să continue, fu întrerupt de apariţia bruscă a unui puşti cu pielea ciocolatie. Ieşit în trombă dintr-o alee, fu incapabil să se oprească şi, împiedicându-se de unul dintre jucători, ateriză chiar în mijlocul partidei. Urmă un concert de strigăte nemulţumite. Bărbaţii se ridicaseră şi unul dintre ei tocmai se pregătea să-i administreze o lecţie, când interveni Craig.

— Lăsaţi, e un fleac, declară el, folosind acel ton persuasiv cu care Vicky începuse să se obişnuiască. Un mic accident. Priviţi !

Şi aranjă câteva piese, liniştind imediat spiritele, apoi îl trase deoparte pe băieţel, îl examină şi-i pansă genunchiul zdrelit cu batista lui.

Vicky avu impresia că strecurase rapid în mâna puştiului şi câteva monezi, înainte ca acesta să dispară în mulţime.

— A fost drăguţ din partea ta, observă ea. Credeam că nu-ţi plac copiii ?

El ridică din umeri.

— N-am nimic împotriva lor. Ceea ce nu suport însă este să văd pe cineva bătând un copil. Îmi aduc aminte de când eram mic ca el.

Încercă să şi-l imagineze la vârsta aceea, dar nu reuşi.

— Şi luai câteodată bătaie ?

— Adesea !

Porniră din nou la drum şi Vicky se gândi că e mai bine să nu mai insiste asupra subiectului.

— Cum se face că ştii să joci „warri" ? îl întrebă pe când se îndreptau spre catedrala ridicată în secolul XVII, pe care, după cum li se indicase, trebuiau s-o viziteze neapărat.

— Am mai fost de două-trei ori în Caraibe. Dar nu în această insulă.

— Da ? Şi unde anume ?

— N-are importanță, replică el sec. Mai bine spune-mi dacă ai luat o hotărâre în privința noastră.

— În privința noastră ? replică ea, prefăcându-se că nu înțelege.

— Te rog, Vicky, știi bine la ce mă refer. Mai ales că nu poți să-ți iei gândul de la asta. Degeaba încerci să-mi eviți privirea sau să te ferești de atingerea mea, nu poți să-mi scapi mereu.

Știa asta, după cum știa că n-ar fi trebuit să accepte ca el să rămână aici. Dar fusese ceva mai puternic decât ea, și apoi n-ar fi suportat ideea de a nu-l mai revedea niciodată. Totuși, acum, se întreba dacă atitudinea ei față de el era loială, căci, indiferent cât s-ar fi prelungit sejurul lor, nu avea intenția să-i cedeze. Ori el părea să considere acest fapt subînțeles în acordul lor.

Dar comportamentul lui era mai loial față de ea ? se indignă ea dintr-o dată. Era cinstit din partea unui bărbat cu o asemenea experiență în dragoste să-și desfășoare tot talentul ca s-o seducă când abia se cunoscuseră ? Căci în fond nu-l cunoștea. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa despre el, nu lucruri pe care refuzase să i le spună. Accentul lui releva ori-

gini canadiene, franceze poate, dar din ce fel de familie provenea ? Cu ce gen de activităţi profesionale se ocupa, încât devenea atât de reticent când venea vorba de ele ? Să nu fi fost ceva ilegal... Sau să nu facă cumva parte din serviciile secrete. Dar, în primul rând era însurat, nefericit în căsnicie ? Asta ar explica poate de ce caută doar legături efemere şi nu vrea să-şi dea adresa ?

Întrerupându-i brusc cursul gândurilor, o împinse într-o alee îngustă dintre două case şi o luă în braţe.

— Fără îndoială că trebuie să te ajut ca să te hotărăşti, îi şopti el pe un ton răguşit.

N-avea nici de ales şi de altfel murea de dorinţa de a se lăsa sărutată. Tremurând, se lipi de el şi-i simţi sărutările fierbinţi pe tâmple, pe obraji, pe gât, până când... în sfârşit... gurile lor se întâlniră.

Mâinile lui Craig deveniră mai întreprinzătoare ca niciodată şi în timp ce ea răspundea cu pasiune îmbrăţişării lui, ele îi ridicau tricoul şi se aventurară pe pântecul ei. Tremură sub mângâierea lui şi se cambră, abandonându-se complet. Totuşi, când simţi că încearcă să-i deschidă sutienul, îşi reveni brusc şi încercă să se degajeze.

— Craig ! Nu !

El o lipi de perete, apăsând-o puternic cu coapsele.

— Să uităm de catedrală, Vicky, îi şopti el. Să mergem la hotel, te doresc nebuneşte...

Dar văzând-o că se crispează indignată, el păru că-şi revine şi îi dădu drumul.

— Bine, de acord, de acord !

Scutură din cap, ca pentru a-şi pune în ordine ideile şi scoase un lung suspin.

— Doamne, Vicky, mă faci să înnebunescu. Nu ştiu cât timp voi putea continua să te doresc aşa, fără... fără...

Se roti pe călcâie şi o luă pe stradă în sensul de unde veniseră, întorcând spatele catedralei.

— Să mergem la maşină, bombăni el. Poate conducând, o să-mi mai schimb ideile, ceea ce mă îndoiesc totuşi.

Coborâră până la English Harbour, apoi plecară spre interiorul insulei. Drumurile nu erau adesea decât nişte poteci pline de hârtoape, dar peisajul te răsplătea din plin pentru zdruncinăturile suferite.

— Priveşte, acelea sunt plantaţiile de banane, îi spuse Craig la un moment dat, cu degetul întins spre arborii cu frunze late şi lucioase. Ar trebui să asişti la strângerea recoltei. Este foarte impresionant, pe fondul

zgomotului făcut cu cleștii de care se servesc ca să taie fructele.

Părea că își regăsise buna dispoziție.

— Pe unde ai mai fost, în afară de Caraibe ? îl întrebă ea, pe un ton voit dezinvolt.

O privi cu coada ochiului. Aproape că se aștepta să schimbe vorba, când el își înclină capul, ca și cum ar fi luat o hotărâre.

— Puțin cam peste tot, cred. În Extremul Orient, în America de Sud, în Franța, în Turcia... Ar fi prea lungă lista ca să enumăr totul.

— Ca să faci ce ? mai riscă ea încă o dată, curioasă să afle mai multe.

...Și avu dreptul la o altă privire piezișă.

— Aproape de toate. Am fost șofer pe camion, portar de hotel, monitor de ski, pentru a nu enumera decât câteva. Cel mai bine a fost când am lucrat în marina comercială.

— Și acum tot acolo ești ?

A dus o viață ciudată, gândi Vicky, pentru un bărbat care părea atât de inteligent și cultivat.

— Nu, răspunse el pe un ton tăios.

— Atunci, cu ce te ocupi în prezent ?

— Am vorbit destul despre mine, hotărî el. E rândul tău acum.

— Vrei să afli câte ceva despre mine ?

Era surprinsă. Credea că e interesat doar de un singur aspect al persoanei ei. Şi nu era poate prea departe de adevăr, căci răspunsul lui nu străluci prin entuziasm.

— A fost una din condiţiile tale, nu-i aşa ? Să aflăm întâi mai multe unul despre celălalt. Cunosc femeia, sau o voi cunoaşte în curând, spune-mi atunci ce fel de copil ai fost.

N-o cunoştea deloc, gândi tristă Vicky şi i-ar fi plăcut mai mult să nu mai reamintească tot timpul aşa zisul lor acord, asupra căruia el îşi făcea mari iluzii. Chiar îşi imagina că ea va consimţi să i se dăruiască chiar din această primă seară ? Dar întrebarea îi reaminti problema cazării lui şi se rugă din toată inima ca totul să fie rezolvat până când se vor întoarce la hotel.

— Eu... în sfârşit, sora mea Gail şi cu mine, nu ne vedeam prea des părinţii când eram mici, îi explică ea. Trei sferturi din timp locuiam la bunicii noştri. Tatăl meu era nevoit să se deplaseze mereu datorită muncii lui şi mama îl însoţea aproape mereu. Ei... îi era frică să nu i se întâmple ceva, dacă nu era ea cu el. Credea că nu riscă nimic, atât timp cât îl are sub ochi.

— Şi... ?

— Au murit împreună, cred că... aşa

cum a dorit ea. Eu aveam doisprezece ani și Gail optsprezece.

Iată de ce, reflectă Vicky, își promisese să nu se implice niciodată prea mult într-o legătură cu un bărbat. Nu vroia să cunoască și ea neliniștile care o roseseră pe mama ei, să renunțe la libertatea și liniștea ei.

— Bunicii mei nu le-au supraviețuit mult, urmă ea, și atunci Gail a început să lucreze ca să asigure existența noastră. Rămâneam adesea singură dar asta nu mă deranja. Adoram marea. Aveam șansa să locuim în apropierea ei și petreceam ore întregi plimbându-mă pe plajă. Am rămas pentru totdeauna îndrăgostită de mare și m-am gândit mereu că într-o zi, când voi fi poate prea bătrână ca să călătoresc, îmi voi cumpăra o căsuță pe coastă și voi rămâne zile întregi să privesc valurile.

Își dădu seama că el o asculta cu multă atenție, dar când îi adresă cuvântul, se mulțumi s-o întrebe :

— Deci singurătatea nu te sperie ?

— Iubesc oamenii, sublinie ea, dar mă pot foarte bine lipsi de ei. Nu mă plictisesc singură. Și sunt destul de îndemânatică pentru ca să mă descurc. Vreau să spun că știu să schimb o garnitură la un robinet sau să...

— Da, da, e foarte bine, o întrerupse el cu un ton poruncitor. Inutil să te mai lauzi pe tema asta...

Vexată, Vicky nu mai scoase nici un cuvânt până când ajunseră la hotel. Fusese caraghioasă când își imaginase că viața ei îl poate interesa.

În această seară, cinară pe terasa restaurantului. Craig încercă s-o convingă să guste din specialitățile casei, șopârle și pește, toate foarte bine condimentate, dar ea preferă să se mulțumească cu clasicul pui cu garnitură de orez. De altfel era prea încordată ca să aprecieze indiferent ce fel de mâncare.

Pofta de mâncare îi pieri cu totul când le parveni un mesaj din partea directorului : îi fusese imposibil să găsească o cameră pentru Craig. Regreta, se scuza, era neconsolat, dar...

Craig i-o tăie scurt :

— Nici o problemă, declară el. Informați-l că voi împărți camera cu domnișoara Raven. Suntem vechi prieteni.

Vicky inspiră profund când observă sclipirea ironică din ochii mesagerului.

— Doamne, Craig, ce-o să gândească ? explodă ea, când acesta se îndepărtă.

— Dacă te referi la director, se va simți nespus de ușurat. Îți dai seama cât era de

îngrijorat că o va supăra pe influenta domnișoară Raven.

— Dar va crede că noi...

— Și... poate că nici nu se înșeală, nu-i așa, Vicky ?

O spuse cu atâta nonșalanță și umor, încât Vicky, între râs și supărare, fu gata să se înece cu o bucățică de pui, incident care o scuti să răspundă.

Apoi muzica ce se făcu auzită din interior îi reaminti lui Craig că se putea și dansa. Cum își terminaseră masa, încercă s-o convingă că era de datoria ei să testeze ringul de dans.

— L-am văzut și mi s-a părut în perfectă stare, obiectă ea.

Știa prea bine ce-i umbla lui prin minte. Dansul nu era decât un pretext ca să continue flirtul în mod mascat cu ea, ceea ce își permisese din plin în tot timpul mesei. Fără îndoială spera că îmbrățișând-o în timpul dansului, s-o facă să consimtă mai ușor să se retragă într-un loc mai intim.

— Ești poate obosită ? o întrebă el cu o voce mieroasă. În acest caz putem...

— Nu, nu, nu sunt deloc obosită !

Pentru a-i dovedi asta, se ridică vioaie și, în elanul ei, fu gata să răstoarne masa.

— Hai să dansăm, dacă insiști atât.

— Nu insist.

O privea fără să încerce să-şi ascundă zâmbetul.

— Preferi să urcăm imediat... în camera noastră ?

— Deloc, aş fi încântată să dansez cu tine, afirmă ea grăbită. În fond sunt aici în interesul serviciului meu şi...

— Laşo, îi şopti el la ureche, conducând-o spre pista de dans. Asta n-o să dureze toată noaptea, Vicky. La un moment dat muzica se va opri şi după... ?

Cum va fi după, dacă un simplu tango în braţele lui se dovedea o experienţă atât de senzuală ? Cu o mână o ţinea strâns lipită de el, şi la fiecare pas, coapsele lui se frecau de ea, revelându-i dorinţa lui şi trezind-o pe a ei. Totuşi, se forţă ea să-şi reamintească, reacţiile lui, de care-şi dădea prea bine seama, ar fi aceleaşi cu oricare altă femeie.

Pe măsură ce cădea noaptea, ritmul muzicii devenea mai languros şi Craig nici nu mai încerca măcar să pretindă că dansează. Cu un braţ petrecut în jurul taliei ei, o lipi şi mai strâns de el, în timp ce, cu mâna liberă începu să ia cunoştinţă de formele trupului ei.

— Destinde-te, îi şopti el, şi lasă-te în voia mea.

Cum s-ar fi putut destinde, se supără în

sinea ei, când știa prea bine la ce-i va duce asta ?

Ultimul acord vibră în aer și perechile începură să părăsească pista, Craig și Vicky printre ultimii ; tânăra încerca cu disperare să găsească un pretext ca să întârzie inevitabila confruntare.

— N-ar fi plăcută o mică plimbare ? îi sugeră ea cu un entuziasm prefăcut.

În realitate se simțea atât de obosită, fizic și psihic, încât se temea c-o să cadă din picioare.

— Nu, o contrazise el. Serile sunt foarte reci în aceste insule.

Și o trase spre ascensor. În intimitatea cabinei, Vicky făcu o tentativă disperată.

— Ascultă, Craig, șopti ea, nu pot... Eu... niciodată...

O privi cu un aer aspru și totodată incredul.

— N-ai avut niciodată un amant, asta vrei să spui ?

Îl aprobă printr-o mișcare a capului.

— Câți ani ai ? Douăzeci și doi, douăzeci și trei ?

— Douăzeci și cinci, mărturisi ea.

— Și vrei să mă faci să cred că ești total lipsită de experiență ? În timpurile pe care le trăim !

— Vreau să crezi fiindcă e purul adevăr.

Curajul îi revenise şi ochii ei aruncau fulgere.

— Ştiu bine că în zilele noastre asta poate părea neobişnuit reluă ea sec, dar nu sunt obligată să fac ca toată lumea. De altfel, adăugă ea, n-am timp pentru... astfel de lucruri.

— N-ai timp ? Dar cât timp crezi tu că-ţi trebuie ?

Privirea lui se îmblânzise uşor.

— Mă întreb, urmă el cu un aer gânditor, dacă nu din cauza asta ţi-ai ales şi cariera. Pentru a nu fi nevoită să înfrunţi realitatea şi propria ta fire.

El întinse mâna şi îi atinse uşor buzele.

— Dar e imposibil să te ascunzi de mine, ca şi de tine de altfel. Nu mai fi atât de crispată, pentru numele Domnului, se impacientă el văzând-o că tresare cu nervozitate. Încetează să-ţi mai înăbuşi instinctele, lasă-mă să te fac să descoperi pe lângă ce ai trecut până acum, să te fac să te cunoşti singură.

Tocmai ieşeau din ascensor şi el o prinse brusc în braţe, dar ea se degajă uşor.

— Trebuie să mă mai gândesc, Craig. Trebuie să fiu singură puţin...

— Ca să te baricadezi în camera ta ? Nu, Vicky, nici nu se pune problema. Hotărăşte-te imediat. Acum sau niciodată.

— De acord, murmură ea cu o voce sumbră.

Îl dorea și știa că-i va face plăcere să-i cedeze. Totuși, asta nu va dura mult. Odată stins focul pasiunii, se va urî pe ea și îl va urî și pe el.

Deschise ușa camerei și el se grăbi s-o urmeze înăuntru, ca și cum i-ar fi fost frică de-o bruscă rezistență din partea ei. Camerista lăsase ferestrele întredeschise pentru a intra aerul proaspăt al nopții și pregătise patul. La vederea lui, Vicky nu-și putu stăpâni un frison de spaimă. Instinctiv își strânse brațele pe piept.

— Ți-e frig ? o întrebă el. Te-am avertizat că serile sunt reci. Vino aici să te încălzesc puțin.

O trase blând spre el, îi desfăcu brațele și, cuprinzându-i fața în mâini, o mângâie cu duioșie.

— Eu... n-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca tine, îngăimă ea.

— Cum așa ?

Vocea lui era dură și se crispase brusc.

— Așa... insistent.

Craig se destinse.

— Asta-i tot ?

Când începu s-o sărute, Vicky nu mai încercă să scape dar, în ciuda căldurii pe care i-o promisese, simți cum o cuprinde o

răceală de gheață. Toată ziua sperase că va auzi ceva care s-o poată convinge că nu era în ochii lui doar un obiect al dorinței și plăcerii, că el avea o oarecare considerație pentru ea, că era împins de motive mult mai puternice decât simpla atracție fizică. Totuși, el se arăta mereu doar arogant și hotărât să-și atingă scopul, fiindcă un nou eșec ar fi însemnat un afront adus orgoliului și virilității sale.

Păru să-i simtă reticențele căci, după o exclamație iritată, o strânse și mai tare, sărutând-o cu patimă... Vicky fremătă fără voia ei sub acest adevărat asalt, dar cu moartea în suflet, nu făcu decât să se abandoneze moale acestei guri lacome și pretențioase.

În cele din urmă, neobținând răspunsul pe care îl căuta, el o împinse, cu trăsăturile crispate, cu privirea dură.

— Atunci, tot „nu" ? se interesă el.

— Tot „nu", confirmă ea pe un ton posomorât. E ceva mai tare decât mine, Craig, nu pot. Te doresc, e adevărat, aș fi poate chiar tentată să renunț la principiile mele, dar refuz să figurez doar ca un nume în plus pe lista cuceririlor tale. Dacă vreodată o să mă dăruiesc ție, reține bine... dacă, o să-ți cer mai mult decât ești dispus să oferi acum.

Era o nebunie dar era adevărat. Douăzeci şi cinci de ani de independenţă deplină şi acum vroia o legătură totală şi reciprocă cu acest bărbat.

O privi uimit.

— Ştii ce înseamnă asta ? Ştii că este echivalent cu un adio, în ceea ce mă priveşte ?

— Ştiu, şopti ea.

— Doamne, dar te-am prevenit, Vicky ! Te-am avertizat de la început. Atunci, fiindcă nu mai e nimic de făcut, la revedere !

Fără a-i mai arunca vreo privire, îi întoarse spatele şi plecă trântind uşa.

Se îndreptă zdrobită spre pat şi se lăsă să cadă pe el, pradă unui profund sentiment de tristeţe, şi de ce să n-o recunoască, de frustrare.

În momentul când era gata să adoarmă, se întreba unde îşi va petrece Craig noaptea şi cum va da ochii cu el a doua zi de dimineaţă.

IV

N-avea de ce să se neliniştească. Când coborî a doua zi, recepţionera o informă că Craig luase primul avion. Nu-şi dăduse măcar osteneala să-i lase un mesaj.

— Mulţumesc... şopti ea. Eu... plec şi eu astăzi. Trebuie să fiu în cursul zilei la Tobago.

Degeaba îşi tot repeta că fusese vorba doar de o atracţie fizică, că n-avea nici o legătură cu dragostea, îndoiala subzista. De ce, în acest caz, nu-i cedase, nu dăduse frâu liber dorinţelor ei ? Pentru că era imposibil să înceapă o relaţie în care ea risca să investească mult mai mult decât el, fu obligată să recunoască în cele din urmă.

Mai târziu, Vicky ar fi fost incapabilă să povestească cum se desfăşurase restul călătoriei. Ca şi cum un robot ar fi înlocuit-o şi ar fi negociat şi semnat pentru ea contractele din Antigua, Tobago şi Barbados.

Cu tot succesul obținut nu simți nici o umbră de satisfacție... parcă tratativele nici n-o priveau.

* * *

Reveni în Anglia, la Londra și regăsi cerul la fel de cenușiu și de posomorât ca și moralul ei.

— Bineînțeles, vino și rămâi la noi cât timp ai chef, îi spuse sora ei când îi telefonă ca s-o anunțe că a sosit.

Gail fusese totuși surprinsă. De obicei, ea era aceea care insista ca mezina ei să-i acorde puțin din prețiosul ei timp.

— Ceva nu e în regulă ? se neliniști ea.

— Nu ! Ce să se întâmple ?

La telefon era ușor de răspuns. Față în față însă cu Gail, lui Vicky îi fu mult mai greu să rămână evazivă.

— Cum ți-a plăcut în Caraibe ? Totul a mers bine ?

— Da, Nigel e foarte mulțumit.

— Ceea ce nu pare și cazul tău.

— Oh, da. Eu...

— Problema asocierii tale la afaceri a rămas în picioare ?

— Cred.

— Crezi ?

Gail ridică neîncrezătoare din sprâncene.

— Vrei să spui că n-ai început să-l pisezi cu asta pe Nigel imediat ce te-ai întors ? Mă uimeşti, comentă ea, văzând-o pe Vicky clătinând din cap. Sper că nu eşti bolnavă ?

— Poate puţin obosită. Era prea cald.

Atât consimţi Vicky să-i mărturisească.

Ziua, cât timp lucra în birou cu Nigel la redactarea pliantului, mai mergea. Se simţi totuşi uşurată când terminară cu Antigua, acea minunată insuliţă care-i evoca amintiri atât de triste. Serile însă o speriau. Serile, în care nu mai avea chef să se ducă nicăieri şi nopţile fără somn.

* * *

— Nu se mai dau deloc petreceri ? se informă Barry, într-una din aceste seri pline de apatie.

De aproape o săptămână Vicky locuia la ei. Nu se plângea de asta, ba dimpotrivă. Era foarte ataşat de cumnata lui. Însă, atât el cât şi Gail, erau miraţi şi chiar puţin neliniştiţi de neobişnuita lâncezeală în care

se complăcea Vicky. Nu-şi aminteau s-o fi văzut vreodată pironită zile întregi în faţa televizorului. Vicky care acasă la ea nici nu-şi cumpărase televizor, spunând că n-o interesează.

— Ba da, răspunse Vicky. N-am însă nici un chef să ies din casă pe vremea asta. Încep într-adevăr să cred ceea ce se spune despre bucuriile căminului.

Adevărul e că se temea că-l va întâlni pe Craig la unul din aceste cocktail-uri. Nu credea că va fi în stare să-l vadă, însoţit poate de altă femeie iar el s-o privească cu o indiferenţă politicoasă. Nici n-ar fi putut să îndure curiozitatea, plină de maliţiozitate, a celor care asistaseră la primele lor întâlniri.

Era totuşi sinceră referindu-se la ceea ce numea ea „bucuriile căminului". De mai multe ori, în cursul ultimelor zile, se surprinsese invidiindu-i pe Gail şi Barry. Nu părea deloc dezagreabil să stai la tine acasă, dacă aveai o companie plăcută. „Hai, recunoaşte", îşi zise în sinea ei, „să rămâi acasă cu bărbatul vieţii tale" !

Barry Sampson o privi atent. O găsea puţin ciudată după ultima călătorie. Ea care surâdea mereu, părea acum preocupată. Era trasă la faţă şi părea chiar că slăbise puţin. Se sculă brusc şi închise televizorul.

— Bine Vicky, jocul a durat destul, declară el hotărât să meargă drept la ţintă. Ce ţi s-a întâmplat ?

Nu protestă. Într-un sens se simţea chiar uşurată că o întrebase. Îi va fi probabil mult mai uşor să vorbească cu el decât cu Gail. Sora ei i-ar lua precis partea şi s-ar indigna de purtarea lui Craig, pe care ar califica-o fără îndoială demnă de tot disprețul şi ruşinoasă. Ori Vicky n-avea chef să audă o condamnare din oficiu. Ea avea nevoie de o părere obiectivă.

Obişnuit să primească confidenţele pacienţilor săi, Barry o ascultă povestind, fără s-o întrerupă măcar o dată. Când termină, o întrebă direct :

— Eşti îndrăgostită de el ?

— Nu ştiu. De asta sunt şi atât de derutată. Cred că aş fi, dacă nu mi-aş interzice asta, dacă el ar fi altfel... mai apropiat.

Şi roşi.

— Afectiv, mă refer. Dar el refuză. Şi apoi, adăugă ea privindu-şi drept în ochi cumnatul, nu vreau să-mi pese de un bărbat care nu e interesat decât de un singur lucru.

Şi aşteptă, privind expresia lui Barry, fără prea multă speranţă de altfel. Ce putea să spună el mai mult în această problemă, pe care ea o răsucise pe toate feţele

zi şi noapte ? Trebuie să claseze această aventură cu Craig la capitolul experienţe, să-şi revină şi să-şi găsească liniştea în muncă. Astfel că raţionamentul nuanţat al lui Barry o surprinse.

— Dacă erai o oarecare, Vicky, te-aş fi sfătuit să-l uiţi, declară el. Dar cu tine nu cred că merge aşa...

— Da ? şopti ea cu o privire oarecum optimistă.

Pierduse ea din vedere ceva important ? Sau interpretase greşit spusele lui Barry ?

— Nu. Atitudinea ta faţă de viaţă este foarte deosebită. Bineînţeles, nu eşti un caz unic, dar majoritatea femeilor simt nevoia de a iubi, de a fi iubite, de a se mărita. Indiferent dacă au sau nu o carieră, toate simt nevoia unei siguranţe afective. Ori tu n-ai căutat niciodată asta, nu-i aşa ?

— Nu, admise ea după o scurtă gândire. Întotdeauna mi-am dorit să fiu independentă şi doresc aşa şi în prezent. De aceea nici nu accept această dorinţă pe care o resimt, de a-l vedea pe Craig, să fiu cu el, cât timp nu sunt sigură că îmi place cu adevărat. Crezi tu că... în fine, că o femeie îşi poate permite să aibă aventuri... fără nici un angajament ?

El studie o clipă chestiunea.

— Poate, asta depinde de femeie. Dar nu e cazul tău, Vicky. Nu spun asta fiindcă faci parte din familie sau pentru că dezaprob așa ceva. Deloc, ești liberă să duci viața așa cum crezi tu că e mai bine. Totuși sunteți surori și sunt convins că semănați mai mult decât îți imaginezi. Ai fost vreodată îndrăgostită ?

Cum ea negă, clătinând din cap, el continuă :

— Nu e decât o părere, bineînțeles, dar, după părerea mea, în ziua când vei iubi cu adevărat pe cineva, va fi pentru totdeauna și la bine și la rău.

— Atunci, după tine, ar fi posibil să fiu îndrăgostită de Craig ? îl întrebă ea cu un aer incredul.

Nu era ceea ce credea ea despre dragoste, acest amestec de enervare, nesiguranță și agitație care o stăpânea, această dorință și în același timp teamă că-l va revedea.

— Nu ești încă, poate pentru că nu vrei să fii, ținând cont de împrejurări. Pentru că el nu vrea ca tu să fii. Dar dacă lucrurile stăteau altfel...

— Ce trebuie să fac, Barry ?

De data asta, era un adevărat strigăt de ajutor. Ochii verzi se încețoșaseră de lacrimi și buzele îi tremurau.

— Pentru început, nu mai trebuie să fugi. Asta nu rezolvă nimic, ba dimpotrivă. Absența îl face și mai seducător, mai de derit. Aveai dreptate. Înainte de a lua o hotărâre, trebuie să-l cunoști mai bine, pentru că așa ești tu făcută și nu altfel.

— Deci tu mă sfătuiești să cedez, să am o legătură cu el ?

Barry își dădu seama că e șocată.

— Nu neapărat. Numai dacă dorești asta sau dacă e singura modalitate să descoperi ceea ce dorești să știi. Dacă nu, rămâi pe poziție și bate-te pentru ceea ce vrei să obții. Să sperăm că acest domn merită osteneala.

— Și dacă nu e cazul ? Dacă mă duce cu vorba sau nici măcar nu încearcă să... să... ?

— Ei bine, măcar vei fi lămurită, nu-i așa ? îi răspunse blând cumnatul ei. Vei ști că totul e inutil. Oricum, să nu uiți că Gail și cu mine vom fi întotdeauna aici... la nevoie.

*

* *

— Dar e o veșnicie de când nu te-am văzut ! Ai o rochie superbă.

Vicky era la Laura. După această lungă absență, se regăsea în atmosfera, febrilă

dar și blazată, a seratelor mondene. Nimic nu se schimbase. Făcu o mutră ironică, nu la adresa oamenilor care o înconjurau, ci față de vanitatea care o împinsese să îmbrace această rochie neagră, mulată pe trup, elegantă și simplă, care-i punea de minune în evidență părul blond.

— „Turnul de fildeș" va apărea și el în această seară ? se interesă Laura.

Nu stătea în obiceiul gazdei sale, gândi Vicky, cu o undă de cinism, să se arate așa de vorbăreață cu noii veniți. Apoi își dădu seama că nu numai Laura îi aștepta răspunsul.

— N-am nici cea mai mică idee, replică ea cu cea mai mare nonșalanță. Am fost în străinătate, nu mai știu nimic de el.

— Nici noi.

Și cineva râse.

— Credeam că ați plecat împreună ?

Vicky avu impresia că surâsul strălucitor pe care-l afișa gazda ascundea o mare doză de neîncredere.

— Dacă crezi tot ce se vorbește, i-o întoarse ea cu un râs ușor.

Și înainte ca întrebările inchizitoriale să continue, înaintă și se pierdu în masa compactă și volubilă a celorlalți invitați.

Odată, Gail o întrebase dacă nu i se întâmpla niciodată să se plictisească și ea ne-

gase categoric asta. Acum Vicky ştia ce înseamnă plictiseală şi descoperea că te poţi simţi singur şi în mijlocul unei mulţimi. Începea chiar să privească oamenii care o înconjurau cu alţi ochi. Fără alt ţel decât de a se amuza mereu şi mereu, vorbeau şi râdeau cu o vioiciune forţată pentru a ascunde nu lipsa de inteligenţă ci vidul din existenţa lor.

În această seară Vicky avu sentimentul că e asemenea lor. Se prefăcu absorbită de conversaţiile care în fond n-o interesau deloc, mâncă şi bău mai mult ca de obicei şi, în consecinţă, râse fără rost la tot felul de glume proaste. Şi în tot acest timp, ochii ei nu încetară să caute peste tot figura celui ce nu se arăta.

La fel fu şi în timpul următoarelor săptămâni. Printre cele câteva deplasări pe care le făcu în Scoţia, Irlanda şi Ţara Galilor Vicky frecventă toate seratele din capitală, sperând neobosită să-l găsească pe Craig.

— O să te îmbolnăveşti ieşind aşa seară de seară, îi declară Gail neliniştită. Şi de ce nu mai vii să locuieşti la noi ?

Căci Vicky se întorsese la ea acasă, îngrozită de ideea că va lipsi, dacă Craig va încerca s-o caute.

În cursul uneia din rarele ocazii când îl înlocuia pe Nigel telefonul de pe birou sună şi ea recunoscu imediat vocea, deşi foarte slabă şi îndepărtată.

— Vicky, tu eşti ? Doamne, ce zgomot infernal e pe această linie !

— Craig ?

Nu fusese în stare să spună mai mult.

— Da, eu sunt.

O clipă de tăcere, apoi el continuă :

— N-aveam intenţia să te sun.

— Atunci de ce ai făcut-o ? îl întrebă ea după o altă clipă de tăcere, sperând ca depărtarea să-i disimuleze emoţia.

— Nu ştiu. În fine nu... Eram îngrijorat. Trebuia să aflu dacă ai ajuns cu bine.

— Dacă am ajuns cu bine... Din Antigua, presupun ?

Râsul ei sună îngrozitor de fals.

— Eşti în întârziere atunci. Am mai plecat de vreo şase ori de atunci.

— Nu eram la curent, replică el rece.

Urmă o altă tăcere, atât de lungă, încât ea crezu că se întrerupsese convorbirea.

— Craig ?

— Da, sunt tot aici. Acum că te am la capătul firului, sunt complet lipsit de inspiraţie.

— Întotdeauna e greu să vorbeşti la telefon, lansă ea. Unde eşti ?

— Departe. Ceea ce e de altfel foarte bine.

Era ursuz acum.

— Dar unde ? insistă ea.

Îi era frică să nu închidă şi să nu dispară din nou din existenţa ei.

— N-are importanţă.

— Ba da, are !

Unde era mândria ei ? Oricum, părea că n-o auzise. Legătura era din ce în ce mai proastă.

— Vorbeşte-mi de tine, îi ceru el. Ce faci acum ?

— Ca de obicei. Lucrez, merg la petreceri, mă duc pe la sora mea.

— Ai o soră ?

— Ţi-am mai spus asta dar n-a părut să te intereseze, replică ea tăioasă, odată ce tu nu povesteşti niciodată nimic despre familia ta.

— Ascultă, Vicky, nu te-am sunat ca să discutăm despre asta. Nu mai pot să rămân mult timp pe fir. Vorbeşte-mi de tine, repetă el. Există... cineva în viaţa ta acum... un bărbat ?

Să răspundă „nu" ar fi însemnat să-l flateze, iar „da" ar fi fost o minciună.

— Asta nu te priveşte, replică ea sec.

— Într-adevăr, cred că nu.

Nu fusese replica tăioasă la care se aşteptase. Părea aproape... abătut ?

— Bine, murmură el şi ea simţi că se apropie sfârşitul convorbirii.

— Să... Să mai aştept veşti de la tine ?

Nu putea să nu-l întrebe asta.

— Poate da, poate nu. Nu ştiu nici eu.

Vocea lui era din nou tăioasă. Apoi îl auzi vorbind cu cineva :

— Bine, Frank, îţi las locul.

— Alo, Craig ?

Dar el închisese. Încet, Vicky puse la loc receptorul şi, cu capul între mâini, retrăi în întregime conversaţia lor, încercând să-i găsească un sens mai profund, dar fără să reuşească.

Totuşi era ceva dacă îi telefonase, gândi ea. Asta dovedea măcar că n-o uitase. Totuşi nu însemna că începuse să se intereseze de ea. Acest telefon nu fusese poate decât expresia unor remuşcări, pentru că o părăsise ca un bădăran în Antigua. Nu ştia el cât era ea de independentă ! Dar mai era oare la fel în prezent ?

* * *

— Trebuia neapărat să trec pe la tine. Mă îngrijorezi.

Gail Sampson intră în luxosul salon al surorii sale.

— E o veşnicie de când nu ai mai dat pe la noi. Şi constat că ai slăbit.

— Oh, te rog Gail, nu începe cu predicile. Mă simt foarte bine.

— L-ai revăzut pe individul ăla îngrozitor ?

Barry o pusese deci la curent cu situaţia.

— Nu, nu încă. Şi de altfel nu e deloc îngrozitor. Dar m-a sunat la telefon.

— Unde era ? Ce ţi-a spus ? Ce făcea acolo ? Oare...

— N-am nici cea mai mică idee unde se află. Mi-a spus că...

— Poate îţi ascunde ceva grav, Vicky, o întrerupse Gail. Absenţele lui mi se par mai mult decât ciudate. Nici nu ştii dacă nu cumva se află în închisoare... sau naiba ştie unde !

Vicky îşi aminti de strania paloare a lui Craig. O remarcase imediat, de la prima lor întâlnire. Bineînţeles, asta putea să însemne şi că era bolnav. Se aşeză, palidă, şi dintr-odată îşi duse mâna la piept.

— Gail, închipuie-ţi... închipuie-ţi că este obligat să se interneze regulat în spital ca să facă un tratament. Poate este atins de o maladie incurabilă. Asta ar explica de ce refuză o legătură stabilă cu cineva. Proba-

'bil consideră că nu e drept față de acea persoană.

Sora ei pufni disprețuitor.

— Dacă așa ar sta lucrurile, cred că ar avea alte griji decât să alerge după fuste.

— Nu fi atât de sigură. Dacă... dacă m-aș ști condamnată, cred că aș vrea să profit din plin de timpul care mi-a mai rămas de trăit.

Se ridică și începu să străbată camera, cu trăsăturile crispate.

— Trebuie să-l regăsesc, Gail. Trebuie neapărat. Simt nevoia să mă lămuresc... nu mai pot s-o duc astfel.

Sora ei o privi cu un aer neliniștit. Știa că, atunci când Vicky hotăra ceva, era inutil să încerce s-o facă să se răzgândească.

— Și cum vrei să procedezi ? se mulțumi ea s-o întrebe.

— Pentru început, o să continui să ies în lume și să pun întrebări. Poate găsesc pe cineva, undeva, care poate să-mi spună unde este și de unde vine.

— Și presupunând că descoperi lucruri neplăcute în legătură cu el ? Oh, Vicky... suspină Gail, am o neagră presimțire.

— Te rog, Gail. Nu pot renunța... nu astfel. Este ridicol poate, dar mă obsedează zi și noapte. Nu pot continua să trăiesc așa. Și dacă aflu lucruri rele...

— Sper că ele te vor vindeca de această nebunie, i-o tăie Gail, cu un ton sever, neobișnuit pentru ea. În mod sincer doresc asta.

*

* *

Câteva zile mai târziu, Vicky fu nevoită, cu brutalitate, să-și aducă aminte de spusele lui Gail.

De data asta petrecerea avea loc la Sally, mica roșcată pe care o întâlnise deja de mai multe ori la cocktail-urile Laurei. Vicky se deplasa de la un grup la altul cu un scop precis.

— Craig ? Care Craig ?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el. Dezolate.

— Ah, „Turnul de fildeș" vrei să zici ! Il cheamă Craig ?

— Frumosul brunet cu accent franțuzesc ? Nu, nu știu nimic despre el.

— Dar Cynthia trebuie să știe, interveni unul dintre bărbați. Ea l-a botezat Rocky. Și tot ea l-a adus pentru prima oară în societatea noastră, acum ceva mai mult de un an.

— Cynthia ? spuse Sally. Nu mai vine pe la petreceri. S-a măritat cu un pictor,

după câte mi s-a spus, şi s-au instalat în Cornwall.

— Doamne ! exclamă deodată o femeie. Iată-l în carne şi oase. Ai darul de a-l face să apară atunci când doreşti ?

Poate, îşi spuse Vicky. Se gândea atât de mult la el, încât dacă ar fi avut puteri telepatice, acesta ar fi fost rezultatul.

Craig o remarcase, era sigură de asta. Totuşi, deşi ardea de dorinţa de a se apropia de el, decise să nu facă nici o mişcare. Îl căutase, e adevărat, dar în prezent mândria nu-i permitea să facă ea primul pas.

Deci continuă să flecărească ca şi înainte de sosirea lui, chiar cu mai multă vioiciune, cu surâsul pe buze, stând astfel aşezată încât el s-o poată admira în toată strălucirea ei.

Îi era imposibil să-l privească, fără ca el să se prindă de asta, totuşi un al şaselea simţ îi şoptea exact unde se găseşte el în mulţimea invitaţilor. El se apropia, dar Vicky avea impresia că joacă acelaşi joc ca şi ea, jocul indiferenţei, oprindu-se ici şi colo pentru a schimba câte un cuvânt cu cineva, cel mai adesea cu femeile, şi făcându-se că n-a observat-o.

Se găsea foarte aproape acum, înconjurat de un grup de admiratoare. Manevră deliberată din partea lui ? Umerii lor s-ar

fi putut atinge din greşeală, iar caldele vibraţii ale râsului lui îi răsunau în urechi.

Vicky se forţă să-şi păstreze sângele rece. Vroia, simţea nevoia să se întoarcă, să-i vorbească, să-i vadă surâsul, să-i audă vocea adresându-se ei... numai ei. Era roasă de gelozie. Tot ceea ce-şi dorea era să mai petreacă încă un moment cu el, numai ei doi, indiferent de riscuri. Doar ea se descurca întotdeauna. În schimb, ideea că persoana ei nu-l mai interesa, că n-o mai dorea i se părea intolerabilă.

Se întoarse, mimând surpriza:

— Bună seara, Craig, articulă ea pe un ton care, fără voia ei sună puţin răguşit.

Privirea verde se agăţă de privirea lui, dar ochii cenuşii o studiară cu răceală.

— Ah, Vicky, ce mai faci ? Bine, sper.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

V

— Ei bine, s-ar părea că nu eşti în graţiile lui în această seară, îi şopti Sally.

Descumpănită, Vicky înghiţi cu greutate. Îi urmări o clipă drumul prin mulţime, strângând din dinţi şi clipind ca să gonească ceaţa care-i întunecase privirea. Îl pierduse. Dar e adevărat că nu fusese niciodată al ei, îşi aminti ea tristă. Şi dacă era capabil s-o trateze în acest mod, numai fiindcă refuzase să-i cedeze, înseamnă că nu merita nici o umbră de regret.

Înarmându-se cu tot curajul şi voinţa de care era capabilă, se smulse din contemplarea siluetei zvelte şi a cefei puternice acoperită de păr negru şi se reîntoarse la conversaţia începută, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Serata abia începuse. Nu putea şi nici nu vroia să plece ca să-i dea satisfacţia că a plecat din cauza lui.

La miezul nopţii, o durea îngrozitor capul. Niciodată nu dorise atât ca o recepţie să ia sfârşit. Dacă măcar ar fi avut în per-

spectivă o nouă călătorie care s-o smulgă din ghearele necazurilor personale. Dar acum se aflau în plin sezon și toate contractele cu partenerii de afaceri fuseseră încheiate. Se va scurge încă cel puțin o lună până va avea din nou ocazia să scape din Londra.

De obicei nu accepta s-o conducă nimeni acasă. Totuși, în această seară, avea cheful să fie văzută părăsind apartamentul lui Sally la brațul unui bărbat, indiferent care, numai ca să vadă Craig că ostilitatea lui n-o afectase câtuși de puțin.

Nu se lăsă deci deloc rugată când, în momentul plecării generale, un fermecător tânăr îi propuse s-o conducă acasă.

— Mă duc atunci să-mi iau mantoul ! îi răspunse ea suficient de tare ca s-o audă Craig.

Când ieșea din dormitor, unde fuseseră puse hainele, simți cum o mână puternică îi cuprinde brațul.

— Eu...

Se întoarse, gata să-i facă observație amabilului ei cavaler dar cuvintele îi muriră pe buze :

— Craig ? Ce... ?

— Vezi vreun inconvenient dacă te conduc eu acasă ?

Întrebarea fusese formulată într-un mod

atât de neașteptat încât acceptă dând din cap, în timp ce mintea ei se căznea să priceapă și să analizeze această subită răsturnare de situație. Chiar dacă nu înțelegea, se simțea cuprinsă de o mare bucurie. Oricât de neverosimil părea, era în fine singură cu el.

Craig nu spuse nimic până când se urcară în taxi.

— De ce ? începu ea.

Dar vocea i se sugrumă de nervozitate și fu incapabilă să mai continue.

Oricum el ghicise.

— De ce te-am ignorat și am făcut pe indiferentul ? Pentru că mă gândisem că tu ai intenția să procedezi așa. Nu ai catadicsit să te uiți măcar o dată la mine și când ai binevoit să-mi adresezi cuvântul ai făcut-o cu un aer lipsit de interes.

Chiar făcuse această impresie, ea care credea că s-a trădat prin acel simplu „bună seara" ?

— Nici nu eram sigur că vrei să-mi vorbești, continuă el.

— De ce ? Asta...

Simțea încă un nod în gât.

— Asta ar fi fost o copilărie. N-aveam nici un motiv să nu-ți vorbesc.

— Antigua, poate ? îi sugeră el.

Vicky nu se făcu că n-a priceput aluzia.

— Era dreptul tău să pleci, dacă așa considerai.

— Într-adevăr, nimic nu mă reținea acolo, aprobă el sec. Presupun că nici acum nu ți-ai schimbat părerea ?

Vicky ezită. Se simțea încurcată, sfâșiată de îndoieli, datorită cursului neașteptat al evenimentelor. Ce-ar fi fost mai bine să facă ? Să-i cedeze, ca să nu mai sufere dacă-l va vedea dispărând, din nou ? O dorea încă, altfel nu s-ar fi aflat aici, și ea... murea de dorința de a fi a lui. Dar pe urmă ? După ce o va cuceri și vanitatea lui masculină va fi satisfăcută, nu va încerca să se răzbune pentru primul refuz ?

Taxiul îi lăsă în fața blocului ei și-l simți încordat, în așteptare. Ceea ce va spune ea acum va fi hotărâtor pentru viitor.

Craig începu să se impacienteze.

— Deci tot „nu" Vicky ?

— Eu.... nu știu, se bâlbâi ea.

Acest răspuns trebuie să fi părut încurajator, fiindcă el se grăbi să plătească taxiul, apoi o luă de braț și intrară în hol, apoi în ascensor și în sfârșit în apartament. Vicky era însă la fel de nehotărâtă, o nehotărâre pe care el nu părea s-o considere ca un obstacol serios. Odată ușa închisă în urma lor, el o prinse sălbatic de braț.

— În această seară, Vicky, va fi „da" afirmă el. N-avea aerul că se îndoieşte de asta.

Încercă să i se împotrivească când el o trase spre dormitor.

— Nu, Craig, te rog, aşteaptă, protestă ea slab. Nu sunt sigură...

— Dar eu sunt sigur, Vicky, sunt chiar foarte sigur. Eşti a mea. Ştii asta, nu ? Ai ştiut-o de la început. Ţi-am lipsit în tot acest timp ?

— Da, şopti ea.

Doamne, cum era posibil ca, după doar două scurte şi furtunoase întâlniri, el să capete o asemenea importanţă încât să-i dea sentimentul că nu poate trăi fără el ?

Craig nu-şi dădu osteneala să aprindă lumina ci o strânse imediat în braţe, gura lui lipindu-se de a ei cu o asemenea patimă încât uită de toată împotrivirea. Mâinile căutau cu febrilitate în decolteul rochiei drumul spre sâni ; când îşi dădu seama că este goală sub rochia de mătase, se înflăcără şi mai mult şi, aplecându-se, profită din plin de descoperirea lui.

Cu sânii înfiorați de delicioasele mângâieri, Vicky îşi pierduse complet capul. Trecându-şi degetele prin părul bogat, ea gemu încetişor, de fericire şi plăceri nebănuite.

— Oh, Craig, te iubesc, se auzi ea deodată, ca să-şi dea apoi imediat seama că a comis o gravă eroare.

El nu-i dădu drumul dar îl simţi că se încordează.

— Ce-ai spus ? o întrebă, ridicându-şi încet capul.

Suspină... la ce bun să nege ?

— Ai înţeles foarte bine. Dar tu, tu nu mă iubeşti, adăugă ea trist în tăcerea care urmă.

— Ba da, te iubesc în felul meu. Altfel decât tine, nu-i aşa Vicky ?

Ea nu găsi curajul să mintă, să-i spună că dorea acelaşi lucru ca şi el : o legătură fără complicaţii, fără angajamente, emoţii sau sentimente. Îi era imposibil să mintă. Chiar dacă îl va pierde, chiar dacă va strica totul cu mărturisirea ei, era incapabilă şi refuza să nege ceea ce simţea pentru el.

— Nu, răspunse ea liniştit.

— De ce ?

Degetele lui se înfipseră în umerii ei, în timp ce o intensă frustrare se putea citi pe chipul lui.

— De ce nu poţi să fii aşa cum vreau eu ?

— Pentru că, replică ea întunecată, n-aş mai fi eu. Or, nu pe mine mă doreşti ?

— Doamne, dacă ai şti cât de mult, ţi-ar fi milă de mine. N-am încetat o clipă să mă gândesc la tine, te interpuneai mereu între mine şi...

Se întrerupse brusc înainte de a relua cu o voce răguşită.

— Dar nu renunţ, Vicky. Într-un fel sau altul voi reuşi să mă fac iubit aşa cum îmi doresc.

Cel puţin bine că n-a plecat, gândi ea, în timp ce gura lui o căuta din nou pe a ei, iar mâinile lui calde şi mângâietoare, o cuprindeau pătimaş. Nu-şi pierduse speranţa s-o seducă, mai reflectă ea, mai ales că acum dispunea de un atu suplimentar pe care i-l furnizase chiar ea. Pentru că îl iubea, iar pentru ea, dragostea era sinonimă cu tandreţea şi generozitatea, el ghicea că-i va fi greu să nu-i cedeze, să nu-i satisfacă dorinţa pe care o avea pentru ea. Era adevărat. Ea dorea să primească dar să şi ofere şi, în euforia acestei descoperiri, uită tot restul.

Încet dar sigur, el o împingea către pat. Îşi dădea seama că e încordat şi-i pândeşte toate reacţiile. Vicky nu luase încă o hotărâre, dar ştia că după ce fusese gata să-l piardă o dată, să-l refuze acum ar fi însemnat să renunţe definitiv la el. Astfel că îl

lăsă, cu un fel de calm resemnat, s-o întindă pe cuvertură.

Rochia îi alunecă cu ușurință de pe umeri, dezgolind-o până la talie. Apoi i se păru natural să-i descheie chiar ea cămașa și îi simți sub palme pieptul mușchiulos. Atunci îl cuprinse în brațe și-l atrase spre ea. Șoapte răgușite scăpară de pe buzele lui Craig când corpurile lor se întâlniră, iar ea se simți purtată de un val de patimă pe care nu încercă s-o înfrâneze.

Imediat însă el se îndepărtă de ea. Descumpănită, stătu o clipă fără să se miște, încremenită în liniștea apăsătoare care-i învăluia, apoi aprinse veioza și se aplecă să-l privească. Spre marea ei surpriză, gura lui era crispată într-un rictus amar.

— Iartă-mă, Vicky, dar nu pot.

Și râse sarcastic.

— Vorbește-mi de ironia soartei. Iată-mă ajuns unde vroiam și acum asta nu mă mai interesează !

— Craig ?

Complet derutată de atitudinea lui, simțea o disperată nevoie de căldura lui.

— Craig, te rog...

— Nu !

Părea teribil de hotărât și evita strălucirea febrilă a ochilor ei.

— De ce ? îngăimă ea. De ce acum, când sunt gata să-ţi ofer ceea ce doreşti ?

— Poate tocmai pentru asta.

Ridică din umeri, dar tonul era lipsit de convingere. De ce, de ce, se frământa ea, cu simţurile exacerbate de pasiune şi frustrare.

— Încăpăţânatule, bombăni ea.

Vicky îl observa nevenindu-i să creadă. Cum putea s-o respingă cu atâta uşurinţă, cu atâta răceală, când doar cu o clipă înainte o strângea în braţe, cuprins de aceeaşi patimă ca ea ?

Ea îi privi chipul, gura senzuală, părul negru ciufulit de degetele ei şi se reţinu cu greu să nu se agaţe de el şi să-l roage să fie a lui, acum, imediat.

El se ridică şi-şi încheie liniştit cămaşa.

— Pe viitor, Vicky, ar fi preferabil să te mulţumeşti cu marionetele pe care le întâlneşti la scumpele tale serate, îi lansă el printre dinţi.

*
* *

— Aveai dreptate, Barry. Cel mai bun remediu era să-l revăd şi să descopăr cine este cu adevărat.

Vicky trecuse pe la cabinetul cumnatului ei, nu pentru o consultație medicală, îi mărturisise ea, ci pentru că nu avea chef s-o vadă pe Gail, care s-ar fi neliniștit.

Pe bună dreptate, gândi Barry, al cărui ochi expert descoperise unele simptome la tânăra lui cumnată. Vicky își pierduse liniștea ei obișnuită, devenise o alta de când îl întâlnise pe individul ăsta nenorocit. Totuși Barry considera că sfatul lui fusese bun : mai bine o deziluzie brutală care o va vindeca de obsesia ei, decât să continue să se epuizeze nervos visând la ce-ar fi putut să fie.

— Atunci ce ai de gând să faci, Vicky ? se interesă el cu blândețe.

— Oh, nu știu. Să lucrez, să lucrez... fără oprire.

Asta, pentru cineva care trăise întotdeauna numai pentru carieră, nu părea deloc neobișnuit. Dar Barry estima că situația era mult mai gravă decât părea.

— Nigel dorește să deschidă o sucursală în Australia, adăugă Vicky. Mă gândesc să-i cer să mă trimită acolo.

— Nu e o cale prea aspră ?

— Poate, dar altfel n-aș reuși să-l uit pe Craig. De altfel nici așa nu știu dacă... Nu e doar în mintea mea, dar și aici, con-

tinuă ea lovindu-se peste piept. Şi... mi-e tare greu, Barry !

Se ridică brusc din fotoliul pe care stătea şi se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile care-i veneau foarte uşor în ochi în ultima vreme.

— Vicky.

Barry se sculă la rândul lui şi o cuprinse de umeri.

— Vrei să-ţi prescriu ceva, îi sugeră el, până când...

— Nu, nu, Barry, îţi mulţumesc.

Îşi regăsise sângele rece.

— N-am nevoie de pastile, reluă ea. Eu... am chef să plec undeva. Asta mi-ar schimba ideile. Îi spui tu lui Gail ?

— Bineînţeles, dar... poţi să-mi spui unde ai de gând să te duci, în cazul că...

— Nici eu nu ştiu încă.

Şi făcu o mutră ironică.

— Nu prea îmi stă în obicei să fiu aşa nehotărâtă, nu-i aşa ? Am mai multe săptămâni de concediu la dispoziţie. Cred că o să închiriez o maşină şi o să plec încotro văd cu ochii.

— Vei fi prudentă ?

— Da, nu fi neliniştit, Barry.

* * *

Înainte de a pleca din Londra trebuia să se achite de o obligație. S-ar fi lipsit bucuroasă, dar era imposibil.

Anterior ultimei întâlniri cu Craig, se decisese să ofere la ea un cocktail. Invitațiile fuseseră lansate și n-avea nici un mijloc sau motiv să le anuleze. Ca de obicei nici un nume sau număr de telefon nu fuseseră schimbate și n-avea obrazul să dispară și să-și lase musafirii așteptând în fața unei uși închise.

Dacă preparativele, și erau slavă Domnului destule, îi răpiseră mult timp, ele nu reușiseră totuși să i-l scoată pe Craig din minte.

Și dacă i-ar da prin gând să vină la recepția ei ? Îi veni brusc ideea. Nimic nu l-ar împiedica. Nu se cerea vreo invitație la intrare, soseau câteodată și persoane pe care nimeni nu le aștepta. Ar îndrăzni el, ar avea cruzimea să apară la ea ?

Acest gând o chinui toată seara. De fiecare dată când se deschidea ușa, îi sărea inima din loc, temându-se că-l va vedea apărând. Totuși, acest fapt nu se întâmplă și când, în sfârșit, serata se apropie de sfâr-

şit, indispoziţia ei cedă în mod ciudat locul unei stări de spirit care semăna foarte mult cu dezamăgirea. Chiar şi dacă era dureros pentru ea, nu-şi putea alunga dorinţa de a-l revedea.

— Ah, apropo !

Era Laura, pe picior de plecare.

— Sally şi cu mine l-am zărit pe „prietenul" tău astăzi.

Şi se întoarse spre miniona roşcată, aşteptând să confirme şi ea.

— Chiar aşa. Nu ştiu ce i-ai făcut, dar se pare că a renunţat la blonde. Era cu o bondoacă şi... Să-i spunem, Laura ?

— De ce nu ? Trebuie să fim solidare între noi. E o chestiune de supravieţuire !

— Erau cu un băieţel, care îi semăna leit şi pe care îl ţineau de mână între ei doi. Cum fac toţi părinţii cu copiii lor. Înţelegi ce vreau să spun ?

Oh, da, înţelegea prea bine. Îşi imagina perfect scena şi o frază a lui Craig îi reveni brusc în minte : „N-am încetat să mă gândesc la tine" îi mărturisise el „te interpui mereu între mine şi..." Aici se întrerupsese. „Între mine, soţia şi fiul meu" asta fusese pe punctul de a spune ? Vicky avu această îngrozitoare certitudine. Observă că cele două o priveau cu atenţie.

— Adevărat ? replică ea cu o nonşalanţă studiată. În acest caz, omul nostru e şi mai misterios decât ni se păruse.

*

* *

Dezordinea care urmează după o petrecere ca cea din ajun e întotdeauna descurajantă, dar în această dimineaţă. Vicky avea chef să-şi ia poşeta şi să plece de acasă fără să-i dea atenţie. Dar maşina pe care o închiriase nu era liberă decât din acea seară şi, de altfel, firea ei meticuloasă nu-i permitea aşa ceva.

Astfel, cu un suspin de resemnare, începu să golească paharele şi scrumierele pline ; încreţindu-şi nasul cu dezgust deschise ferestrele şi uşa ca să facă puţin curat : nefiind fumătoare detesta mirosul stătut de tutun.

Apartamentul îşi regăsise aspectul lui obişnuit şi tocmai se pregătea să atace mormanul impresionant de vase murdare când auzi deodată paşi... în holul ei. Simţi că încremeneşte. Chiar dacă portarul era vigilent, nu fusese prea prudentă când lăsase uşa de la intrare atât de mult timp larg deschisă.

Smulgându-şi mănuşile de cauciuc, fugi să vadă cine a intrat.

— Scuzaţi-mă, am sunat, dar soneria nu merge şi cum era deschis...

Vicky se destinse. Femeia mititică şi grăsuţă care stătea în picioare în mijlocul salonului ei, n-avea nimic neliniştitor în ea.

— Ce doriţi ? întrebă ea. Sunteţi sigură că nu v-aţi înşelat asupra apartamentului ?

Această femeie îi era complet necunoscută.

— Sunteţi domînşoara Raven ? Victoria Raven ?

— Da. Deşi oamenii mă numesc în general Vicky.

— Da, ştiu.

Nu se găsea aici fără motiv, gândi Vicky, dar părea că nu se simte deloc în largul ei.

— Puteţi să-mi acordaţi un moment ?

Ce-o fi vrând ? Să răspundă la vreun sondaj de opinie sau să-i vândă ceva ? Vicky îşi consultă în mod ostentativ ceasul.

— Am o întâlnire la prânz şi...

— Este foarte important, o întrerupse vizitatoarea ei. E vorba de o problemă personală.

Vicky o privi cu atenţie. O femeie cam la vreo cincizeci de ani, cu părul grizonat, cu vorba domoală, lipsită de dinamismul

profesional al vânzătorilor. O problemă personală ? Personală pentru cine ?

— Foarte bine, decise ea. Totuşi mi-e imposibil să vă acord mai mult de o jumătate de oră. Vă ajunge atât ?

Şi sfârşi, puţin cam târziu, prin a închide uşa de la intrare.

— Poate, i se replică în mod enigmatic. Asta va depinde mai mult de dumneavoastră.

Reprimându-şi un suspin de nerăbdare, Vicky se aşeză în faţa inoportunei vizitatoare.

— E tot ce vă pot acorda, declară ea pe un ton hotărât. Trebuie să plec astăzi şi...

Se întrerupse, întrebându-se dacă n-a spus prea multe. Această femeie părea inofensivă dar...

— Unde ?

Interlocutoarea ei îşi ridică privirea, cu fruntea brăzdată de riduri îngrijorate.

— Din nou în străinătate ? Şi pentru cât timp ?

Cum Vicky ridicase o sprânceană, incredulă dar şi amuzată totodată, se grăbi să reia :

— Scuzaţi-mă, probabil vi se pare o obrăznicie din partea mea, dar n-am vrut, credeţi-mă.

Vicky îi dădu crezare. Era o notă de reală neliniște, o neliniște aproape materială în vocea ei.

— Nu, articulă ea lent, nu plec în străinătate. La drept vorbind, nici eu nu știu încotro. Dar mai bine mi-ați spune cine sunteți și cum se face de sunteți atât de bine informată în privința mea ?

— Oh, nu știu mare lucru, doar ce am aflat, mai mult din întîmplare, de la cineva pe care îl iubesc mult.

Vicky aștepta.

— Vroiam să vorbesc de Craig, Craig Stonier, adăugă femeia.

ROMANELE COLECȚIILOR
„EL și EA" și „ROMANTIC"
vă fac să vedeți fața
frumoasă a vieții!

Ați deschis unul
dintre aceste romane?
Pagină cu pagină,
purtată pe aripi de vis,
veți trăi întâmplări
pasionante și timpul
va trece fără să știți cum.
Ați terminat de citit
unul dintre aceste romane?
Iată că ochii
v-au rămas plini de soare
și inima copleșită
de tandrețe și dragoste.

VI

Craig Stonier ? Deci ăsta era numele lui. Îi plăcea. Dar ce legătură avea cu această femeie şi de ce se interesa ea de el ? Era prea în vârstă ca să fie sora lui, şi nu destul de în vârstă ca să-i fie mamă... Îşi exprimă nedumeririle.

— Ce legătură aveţi cu Craig ? Şi cum de aţi aflat de mine... cine v-a dat adresa mea ?

Era poate puţin cam tăioasă dar această femeie abordase o problemă foarte delicată.

— După cum v-am spus, ţin foarte mult la Craig, voi mai reveni asupra acestei chestiuni. El mi-a vorbit de dumneavoastră, nu mult e drept, fiindcă e un bărbat foarte rezervat, dar destul ca să-mi dea de gândit. Iar în privinţa adresei, cunoşteam numele agenţiei de voiaj la care lucraţi şi...

„Iar amărâta aia de la informaţii" gândi Vicky cu ciudă. Va trebui să aibă o discuţie serioasă cu ea.

— Domnişoară Raven... sau îmi permiţi să-ţi spun Vicky ? În fond mi-ai putea fi fiică. Eşti îndrăgostită de Craig ?

Vicky simţi că i se taie răsuflarea. Iată o femeie care mergea drept la ţintă.

— Nu cred că asta vă priveşte, replică ea cu vioiciune şi de altfel nici nu sunt sigură că am chef să vorbesc despre Craig.

— Scumpa mea copilă, te înţeleg foarte bine. Totuşi să nu crezi că-mi face plăcere să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. De obicei, nu mă ocup de problemele lui...

Tăcu brusc, cu obrajii în flăcări.

— Sunt dezolată, nu asta am vrut să spun.

— Nu vă neliniştiţi, i-o întoarse Vicky, eu nu sunt una din „problemele" lui...

— Asta am văzut-o imediat. Eşti diferită. Mă gândeam că eşti aşa şi constat că nu m-am înşelat. Şi eşti îndrăgostită de el, sunt sigură de asta.

— Ascultaţi, doamnă... ?

Vicky remarcase verigheta pe inelarul grăsuţ al vizitatoarei sale.

— Garnett, scumpa mea copilă, Ruth Garnett. Soţul meu şi Craig lucrează împreună. Mai exact, Freddie este şeful lui Craig, dar nu e genul care dă importanţă problemelor de ierarhie şi noi... în fine, eu

am simţit întotdeauna o responsabilitate faţă de asistenţii lui Freddie şi de cei dragi lor. Atunci, când el mi-a explicat... nu mi-a explicat, în fond, a trebuit să insist ca să aflu...

Şi când era vorba să insiste, gândi Vicky, pe Ruth Garnett n-o întrecea nimeni. În timp ce ea îşi continua povestirea, Vicky o observa fără a asculta cu adevărat.

Nu bănuise niciodată ce fel de activitate desfăşura Craig. Dar alura şi educaţia lui o lăsaseră să presupună că se bucura de o anume autoritate şi nu că era simplul subaltern al unui om în genul cum şi-l imagina ea pe Freddie. Fără să dea dovadă de snobism, îşi putea da seama, după accent şi îmbrăcăminte, că Ruth era de condiţie modestă. Era corect îmbrăcată dar nici rochia din bumbac imprimat, nici pardesiul nu erau de calitate. Vorbea mereu şi Vicky încercă să se concentreze asupra celor spuse.

— ...şi pentru că eşti aşa cum speram, te rog să vii să vezi pe cineva care e foarte important pentru Craig. Sau care ar trebui să fie, adăugă ea pe un ton aspru.

— Ci... cine ? se bâlbâi Vicky.

— Fiul lui, răspunse liniştită Ruth Garnett.

— Fiul lui ? Are un fiu ?

Deci era căsătorit. Vicky se ridică şi începu să străbată cu nervozitate încăperea, cu pumnii strânşi de ciudă.

— Vrei ? se interesă doamna Garnett.

— Nu.

Răspunsul parcă ţâşnise de pe buzele ei.

— De ce aş veni ?

— Pentru că, dacă nu mă înşel şi cred că nu mă înşel, tot ceea ce-l priveşte pe Craig are importanţă pentru tine.

Lui Vicky îi venea greu să şi respire. Fiecare respiraţie parcă o durea, fiecare cuvânt o tortura.

— Şi de ce, şopti ea cu amărăciune, acest copil, copilul unei alte femei, ar putea avea vreo importanţă pentru mine ?

— Nu există o altă femeie, o informă Ruth. Dominic nu are mamă.

Vicky o privi pe musafira ei cu un aer sarcastic.

— Ah, nu ? a avut totuşi probabil una, la început.

— Da, dar n-a fost niciodată soţia lui Craig.

— Iată ceva care nu mă surprinde deloc, sublinie Vicky cu un aer ironic. Asta corespunde perfect cu ceea ce ştiu eu despre el.

— Iartă-mă, scumpa mea, dar nu știi mare lucru. Nu-l condamna înainte de a afla tot adevărul.

— Și cine mi-l va spune ?

Vicky simțea că începe s-o enerveze această mică doamnă Garnett.

— Dacă ar fi ținut să fiu la curent, mi-ar fi spus-o chiar el.

— Nu. Craig este un bărbat dur și nu se încrede ușor în cineva. Este mândru și ține foarte mult la independența lui.

— Foarte bine, declară ea. Înseamnă că nu așteaptă nimic de la mine, sau cel puțin, nimic din ce nu-i poate oferi oricare altă femeie. Și nu ar aprecia deloc să afle că-i divulgați secretele. Vrea să rămână un bărbat plin de mistere.

— Poate așa crede, obiectă Ruth Garnett cu un aer enigmatic, dar dacă preferi să nu-ți spun eu nimic despre el, de ce nu încerci să descoperi singură ? Începând prin a-l întâlni pe Dominic, de exemplu. Ce ai avea de pierdut ? Dacă îl iubești pe Craig, ești desigur curioasă să-i vezi copilul, insistă ea. Îi seamănă leit.

Da, era curioasă și nu numai în privința lui Dominic. Mai ales în privința mamei lui. Dorea să știe dacă Craig o iubise. Și de ce-i dăduse de înțeles că nu dorește să aibă copii, când el avea deja unul ?

Ruth avea dreptate. Trebuia să afle răspunsul la aceste întrebări, chiar numai şi pentru a se lecui de fascinaţia pe care el o exercita asupra ei. Asta era în fond şi teza lui Barry. Cel mai bun mijloc de a scăpa de această obsesie, pe care ea o credea dragoste, era să-l vadă pe Craig aşa cum era el cu adevărat. Presupunând că va reuşi.

— Dominic e atât de singur, suspină Ruth în taxiul care le ducea spre hotelul Bayswater unde trăsese împreună cu băieţelul. Locuieşte la un internat din Hertfordshire şi îl întâlneşte arareori pe tatăl lui.

— Nici în timpul vacanţelor ?

— Le petrece adesea la şcoală, răspunse Ruth cu un aer trist. Sunt câţiva copii care nu pleacă acasă nici atunci...

— Dar e îngrozitor ! exclamă Vicky. N-ar trebui să aduci copii pe lume, când nu vrei să te ocupi de ei.

— Asta e şi părerea mea, dar Craig consideră că se achită de obligaţii plătindu-i şcoala.

— Iar în ceea ce priveşte tandreţea, dragostea ?

— Am încercat să abordez problema cu Craig. Singura concesie pe care am obţinut-o a fost să-l iau pe Dominic acasă,

o dată sau de două ori în timpul vacanței, și de a-l vizita când pot.

— Ce concesie ! strigă Vicky fără a încerca să-și ascundă indignarea. De ce o consideră ca o concesie ? Când asta nu-l deranjează și nu-l implică deloc ! Și de ce trebuie să vă asumați aceste responsabilități în locul lui ? Nu aveți nici o legătură de rudenie cu el.

— Nu, dar o fac cu plăcere, îi mărturisi Ruth. Îmi spun că, dacă Craig e nevoit să-l vadă mai des pe băiețel, poate se va atașa de el. Idealul ar fi însă ca el să se căsătorească și soția lui să-l accepte pe Dominic.

— Craig să se însoare ! strigă Vicky. E atât de puțin probabil ca... ca...

*

* *

Vicky își amintea a doua zi această conversație, conducând pe un drum săpat în munte, care părea suspendat între cer și mare.

După cum prevăzuse Ruth, fusese incapabilă să-i reziste lui Dominic și farmecului celor opt ani ai lui. Când Ruth Garnett o rugase să-i însoțească pe amândoi în Cornwall ca să afle astfel mai multe des-

pre bărbatul de care se credea îndrăgostită, încercase totuşi să nu cedeze tentaţiei.

— Nu, n-aş vrea ca Craig să-şi închipuie că vreau să pun mâna pe el. M-a prevenit să nu iau lucrurile în serios. Şi avea aerul că...

— Aiurea, i-o tăiase Ruth cu siguranţa femeii mature care a depăşit de mult acest gen de temeri. Oricum, vei putea face pe nevinovata. Chiar dacă n-ar fi aşa, îi făcu ea complice cu ochiul.

— Este adevărul ! protestase Vicky. Nu m-aş băga în sufletul unui bărbat care nu mă vrea.

— Bineînţeles că nu, scumpa mea copilă. Deci totul e în regulă, nu-i aşa ?

Acest raţionament o lăsase pe Vicky fără replică şi se trezi primind sugestia lui Ruth, incapabilă de a renunţa la ceea ce părea a fi ultima şansă de a-l revedea pe Craig.

* * *

Când închiriase maşina, reflectă cu ironie Vicky, nu se gândise că se va folosi de ea pentru a face o asemenea călătorie, nici că va avea pasageri în ea. Din timp în timp zărea figura rotunjoară a lui Ruth în oglin-

dă. Expresia ei reflecta satisfacţia pe care o încerca fiindcă obţinuse — în parte — ceea ce dorise.

Aşezat pe scaunul din faţă, Dominic părea la fel de mulţumit. Simţindu-i privirea, băieţelul se întoarse spre ea. Ochii lui, de un gri cu o nuanţă mai caldă decât a tatălui său, scânteiau de plăcere, iar colţurile gurii, identică cu a lui Craig, erau ridicate într-un surâs prietenos.

— Mi-ar place să trăiesc în Cornwall.

— E unul din locurile mele favorite, admise Vicky. Acum când se lansase deja în această aventură şi era prea târziu să dea înapoi, încerca un fel de exaltare care mărea frumuseţea sălbatică şi grandioasă a peisajului, o îmbinare de stânci, plaje şi faleze ameţitoare. Şi-l imagina foarte bine pe Craig în acest cadru. Părea marcat de aceeaşi cumplită hotărâre care era înscrisă şi pe aceşti masivi de granit. Totuşi, el nu era născut aici. Ruth îi confirmase că era de naţionalitate canadiană.

— Dar sunt ani de când n-a mai fost în Canada, preciză ea, deşi păstrează mai mult sau mai puţin legătura cu sora lui.

— N-am mai fost niciodată cu maşina.

Dominic intervenise şi cum nu prea părea vorbăreţ, Vicky îi acordă toată atenţia.

— Când merg la mătușa Ruth, iau întotdeauna trenul.

— Îți place să te duci la ea ?

O privire rapidă prin oglindă o asigură că aceasta ațipise liniștită.

— Da, îmi place nemaipomenit locuința ei. Aș dori să stau mereu acolo.

— Hai, povestește-mi puțin, îi sugeră Vicky.

Ruth știuse atât de bine s-o convingă, își dădu ea seama amuzată, încât nici măcar nu se gândise să se intereseze asupra destinației lor. Nu știa nimic, cu excepția numelui, o localitate de care nu auzise niciodată.

— Nu există nici un loc în lume mai frumos ca Crentrom, o asigură Dominic. Când o să fiu mare și n-o să mai trebuiască să-l ascult pe tata, acolo o să mă instalez. O să mă fac și eu paznic de far.

Piciorul lui Vicky alunecă pe accelerație și timp de o clipă, cât îl privi pe Dominic, mașina făcu un slalom periculos.

— Craig... Tatăl tău e paznic de far ? repetă ea cu un aer incredul.

— În sfârșit, nu chiar... Unchiul Fred e șeful. Tatăl meu e doar unul din asistenții lui.

Vicky simți că, în interesul securității lor, e mai bine să se oprească ca să asimi-

leze această stupefiantă noutate. Frână şi trase pe marginea drumului.

— Hai, continuă.

Această haltă neaşteptată o trezise pe Ruth, care i se alătură lui Dominic pentru a-i da cât mai ample relaţii asupra surprinzătoarei ocupaţii a lui Craig.

— Crentrom nu este un simplu orăşel de coastă, explică ea. Acolo există un far în plină mare, construit pe ape, la mai mulţi kilometri de mal.

— Dar unde trăiţi ?

Vicky se simţea complet derutată.

— Nu, scumpa mea, noi nu trăim acolo. Locuim pe pământ, în nişte cabane special construite pentru noi.

— Craig are şi el una ?

— Oh, nu. Celibatarii nu au acest drept. În mod normal ar trebui să plece şi să revină de câte ori intră în post. Dar cum avem loc, stă împreună cu noi. Nu-mi dădusem seama că ştii atât de puţine în legătură cu Craig.

Ruth scutură încruntată din cap.

— Mă întreb dacă... Cred că aş fi făcut bine dacă nu mă amestecam în toate astea, reluă ea.

— Ruth, stai puţin.

Cele două femei erau în prezent în termeni foarte amicali.

— Nu mai spune prostii. Meseria lui Craig nu schimbă cu nimic lucrurile.

Ruth păru că se luminează puţin la faţă, apoi îşi muşcă buzele.

— Este unul din lucrurile pe care am promis că te voi lăsa să le descoperi singură.

— Ai promis ? Cui anume ?

O bănuială îi trecu prin minte.

— Craig ştie că vin la Crentrom ?

Prinsă pe picior greşit, Ruth se înroşi.

— Nu chiar. Eu... i-am spus că-mi voi da toată osteneala să te aduc.

— Şi el ce-a răspuns ?

Vicky aştepta crispată.

— Să fac cum vreau, fiindcă lui puţin îi pasă.

— Cred.

Îşi dădea seama că nu va fi primită prea călduros. Ba chiar contrariul unei primiri călduroase. Demară gânditoare.

Coborând din maşină, Vicky inspiră cu plăcere un miros de ceaţă şi alge, amestecat cu briza sărată a oceanului.

Izolată de restul lumii şi de orice alte locuinţe, cabanele — trei sau patru cochete căsuţe albe, erau construite în vârful unei faleze bătute de vânt.

În depărtare, separat de coastă pe mai mulți kilometri de o mare cenușie și furtunoasă, farul din Crentrom se înălța pe o stâncă de granit. În ciuda faptului că se aflau la începutul toamnei, valurile se spărgeau de stâncă cu atâta violență încât spuma sărea la mai mult de treizeci de metri înălțime și turnul dispărea aproape în ploaia de stropi. Doamne, cum o fi arătând iarna ? se întrebă Vicky fascinată de spectacol.

Își îndreptă atenția spre Ruth care o grăbea să intre în casă.

— Chiar în plină vară aici simți că te retează vântul, declară ea înainte de a se întoarce spre băiețel. Dominic, îi spuse ea, du-te și vezi dacă-l găsești pe unchiul Fred și anunță-l că am sosit !

O împinse pe Vicky în casă.

— Pun ceainicul pe foc și o să le chem și pe celelalte la ceai.

— Celelalte ? se miră Vicky.

— Soțiile celorlalți asistenți, Jenny și Clare. Sunt patru bărbați care lucrează la far în echipe de câte doi, îi explica Ruth : Freddie, Craig, Jim și Alec.

Bucătăria lui Ruth nu părea doar centrul acestei case ci și al întregii comunități asupra căreia ea domnea în mod incontestabil. Cu pereții albi strălucind de curățe-

nie, cu mobilele din pin și cu cuptorul ei imens, era o minunată oază de căldură și liniște.

Jenny Brighton apăru aproape imediat la apelul lui Ruth, dar se scurseră mai bine de zece minute până la sosirea lui Clare, cea mai tânără dintre ele și, când se arătă în sfârșit în brațe cu un bebeluș și cu un alt copil agățat de fustele ei, părea foarte prost dispusă.

Cam de aceeași vârstă cu Ruth, mică și brună, Jenny Brighton se arătă binevoitoare și mai ales curioasă când auzi că Vicky este prietena lui Craig.

— Este pentru prima oară când invită aici pe cineva, comentă ea.

Peste ceașca de cafea din care tocmai sorbea, Ruth îi aruncă o privire conspirativă lui Vicky, părând să semnifice „Nu trebuie să afle că ideea a fost a mea".

— Și, dacă se respectă, n-o să mai vină și a doua oară, completă Clare.

Se lăsă să cadă pe un scaun și Vicky se gândi c-ar fi foarte frumușică, fără acea expresie posacă care nu-i dispărea de pe figură.

— Dacă aș fi știut ce știu astăzi, reluă ea cu un ton amar, nu m-aș fi îndrăgostit în mod sigur de Jim.

— Clare nu prea apreciază stilul nostru de viaţă, interveni Jenny Brighton.

— Mi-e de-a dreptul silă !

— Nu ştiaţi care e meseria soţului dumneavoastră când v-aţi căsătorit ? se interesă Vicky.

— Credeţi că m-aş fi măritat cu el ? Când l-am cunoscut era funcţionar într-un birou. Avea un serviciu bun, cu un program obişnuit şi cu serile şi week-end-urile rezervate familiei. Apoi a fost concediat şi n-a găsit decât asta !

Claire îşi trânti ceaşca pe farfurioară :

— Câteodată am impresia că am să înnebunesc, aşa închisă în casă având ca unică priveliştе marea şi farul acesta blestemat.

— Sunteţi mult mai favorizate decât alte tinere perechi, i-o întoarse Ruth. Cel puţin Jim are un serviciu sigur şi aveţi un acoperiş deasupra capetelor.

— Da, dar la kilometri de lumea civilizată. Fără distracţii, fără magazine, doar cu ăştia doi, adăugă ea, arătându-i pe copii, drept unică companie o lună din două.

— Suntem şi noi pe aici, sublinie Ruth.

— Pentru Clare, noi nu suntem decât două coţofane bătrâne, declară Jenny Brighton, cu buzele strânse.

Clare se înroşi, dar continuă cu încăpăţânare :

— Mi-ar place să văd oameni de vârsta mea din când în când. Nu-l înţeleg pe Jim. S-ar zice că nu-l deranjează deloc faptul că stăm despărţiţi atâtea săptămâni. Cred că n-o să mai pot suporta prea mult timp.

Trăsăturile fine i se crispară brusc şi ochii albaştri i se umplură de lacrimi.

— Hai, mai bea puţin ceai, îi şopti Ruth.

Dar Clare se ridică brusc, vărsând ceaşca pe faţa de masă imaculată.

— La naiba cu ceaiul vostru ! explodă ea. Tu şi Jenny păreţi convinse că el este leac la toate : pentru singurătate, plictiseală, frustrare ! Dar poate că nu înţelegeţi asta. Poate la vârsta voastră vă pasă mai puţin dacă îi aveţi sau nu pe bărbaţii voştri noaptea în pat. Ei bine, mie îmi pasă !

— Doamne, suspină Jenny după ce Clare plecase val vârtej, târându-şi copiii după ea. E din ce în ce mai rău.

— E într-adevăr o problemă, declară Ruth. Dacă o ţine tot aşa, va avea efecte în curând şi asupra muncii lui Jim.

— Nu vi se întâmplă niciodată să încercaţi aceleaşi sentimente ca şi ea ? se interesă Vicky.

— Ba da, bineînţeles, este şi firesc. Contrar celor spune de Clare, bărbaţii noştri ne lipsesc la fel de mult ca şi ei. Totuşi, îi

ascund asta lui Fred. N-ar fi drept faţă de el, e meseria lui.

— Exact, aprobă Jenny. Când Alec pleacă nu mă ţin după el până în port, cum face ea. Pun ceainicul pe foc şi încerc să mă obişnuiesc cu ideea.

— Acum, după atâţia ani, găsesc chiar că absenţele lui Fred ne-au apropiat. Ne-au împiedicat să ne plictisim unul de celălalt, cum se întâmplă în atâtea cupluri.

— Şi să vezi ce tandru este Alec, spuse veselă Jenny. Câteva zile înainte să plece, nu mă părăseşte nici o clipă.

Ruth aprobă cu putere.

— Chiar la vârsta noastră, e o fericire să adormi în braţele soţului. Înţeleg foarte bine ce simte Clare, dar nu-i aprob atitudinea.

Privi pe fereastră şi figura i se lumină.

— Iată-l pe Fred, anunţă ea. E şi Craig cu el.

Valurile care se zdrobeau de stânca farului nu puteau fi mai violente decât bătăile inimii lui Vicky, acum când ora confruntării cu Craig sunase. Se simţea îngrozitor de nervoasă.

Ruth păru că-şi dă seama de starea ei de agitaţie fiindcă se ridică şi o luă pe Jenny Brighton :

— Dacă ne-am duce să aruncăm o privire la flori, ca să-ţi mai alegi câteva răsaduri ? Pe aici nu prea creşte nimic, îi spuse lui Vicky peste umăr, şi Jenny ţine foarte mult la plantele de interior. O să-l rugăm pe Fred să ne ajute, mai adăugă ea.

Stratagema ei era evidentă ; vroia să-i lase pe Craig şi Vicky singuri pentru câteva clipe.

Chiar înainte să-l vadă, îi auzi paşii urcând aleea cu pietriş, apoi uşa se deschise şi el apăru în prag. Ochii cenuşii o scrutară fără pic de căldură.

— Bună, spuse ea cu o voce atât de calmă, încât se miră singură.

— Deci ai venit !

Era o constatare rostită parcă cu asprime.

— Da.

Vicky îşi ridică bărbia cu o inconştientă provocare.

— Totuşi nu cred că pentru tine, continuă ea întorcându-i spatele. Îmi luasem concediu, îmi place Cornwall-ul şi Ruth mi-a fost imediat simpatică.

— Bineînţeles !

Tonul lui sarcastic o făcu să se întoarcă brusc şi aproape se ciocni de el. Nu-l auzise apropiindu-se.

— Este... este adevărul.

Vocea ei era răgușită și simți fără voia ei că o trec fiorii văzându-i ochii fixați pe buzele ei întredeschise.

— Vicky, șopti el în timp ce mâinile lui o apucau de umeri și o trăgeau spre el.

Sărutul lui fu sălbatic și pasionat. Fără măcar să încerce să-i reziste, Vicky se lipi de el și-i înconjură gâtul cu brațele, abandonându-se complet.

Dacă ar fi fost singuri, gândi ea, cine știe până unde i-ar fi dus această îmbrățișare nebunească. Vocile lui Ruth și Fred puseră însă capăt momentului și el o împinse cu un mormăit înfundat.

— Asta să-ți servească de avertisment, bombăni el. Tu ai hotărât să vii aici. Să nu mă faci răspunzător dacă...

— Craig !

Ruth Garnett intră în bucătărie, urmată îndeaproape de bărbatul ei, foarte înalt, subțire și cu părul complet alb.

— Unde este Dominic ? Nu v-a găsit ?

— Ce ? Ah, da, răspunse Craig cu un aer absent și indiferent. L-am lăsat în port, privind farul ca de obicei.

— Nu e vina lui că a moștenit de la tine gustul pentru singurătate și fascinația pentru mare.

Ruth începuse deja să pună masa.

— Sper că nu va întârzia la gustare, continuă ea. Acum duceţi-vă amândoi să vă spălaţi, în timp ce eu şi Vicky preparăm ceaiul.

Imediat ce se eclipsaseră cei doi bărbaţi, se întoarse cu vioiciune spre Vicky.

— Ei ? A fost mulţumit să te găsească aici ?

În fond care fusese reacţia lui ? se întrebă Vicky. Păruse iritat dar şi pasionat totodată.

— Nu ştiu, îi mărturisi ea.

— Oricum, o să ai tot timpul să descoperi. Mai are două săptămâni de concediu.

— Oh, dar... nu pot rămâne atâta timp !

— De ce ? se interesă Ruth.

Vicky îngăimă ceva despre faptul că nu vrea să abuzeze de ospitalitatea ei şi că trebuie să-şi reînceapă munca.

— Prostii, o să fiu încântată să te am aici şi mi-ai spus că ai cel puţin o lună de concediu.

— Problema e că...

Vocea lui Vicky trăda o profundă neliniște şi se opri o clipă din pregătirile sendviciurilor, sarcina pe care i-o dăduse Ruth.

— ...cu cât voi sta mai mult aici, cu atât îmi va fi mai greu să plec. Oh, Ruth, ce

bine ar fi fost să nu-l fi întâlnit ! Niciodată n-am mai fost fericită de atunci. Dacă asta înseamnă să fii îndrăgostit, aş prefera să nu fiu.

— Oh, e imposibil să hotărăşti în astfel de lucruri, scumpa mea copilă, replică Ruth cu un ton plin de înţelepciune. Faptul că pleci nu schimbă cu nimic lucrurile. N-ai fi mai fericită, el ar fi mereu acolo în inima ta. Nu, cred că-ţi datorezi ţie şi chiar lui Craig, să-l pui la încercare pe el şi sentimentele voastre.

— Un bărbat care nu vrea să iubească ?

— Poate da, poate nu. Oricum e ceva între voi, nu ?

— Oh, da, cedă Vicky cu un aer amar. O atracţie fizică, nimic mai mult... în ceea ce îl priveşte.

Ruth nu se descurajă totuşi.

— Şi pentru asta îl iubeşti mai puţin ?

— Nu, dar...

— Atunci n-ar fi păcat să treci pe lângă şansa care ţi se oferă ? Poate într-o zi va vedea în tine nu o femeie ca toate celelalte ci fiinţa deosebită care eşti şi atunci te va iubi. Mai gândeşte-te, Vicky, înainte să iei o hotărâre.

* * *

Vicky ar fi preferat ca Ruth să n-o aşeze la masă în faţa lui Craig. La ce se gândea el oare ? O să facă în aşa fel ca să rămână singuri, la sfârşitul mesei ? Aceste obsedante întrebări o împiedicau să facă cum se cuvine onorurile copioasei şi delicioasei gustări servite de Ruth.

— Este prima oară când veniţi în Cornwall, domnişoară Raven ? o întrebă Fred Garnett.

Se întoarse spre el, bucuroasă să scape o clipă de privirea gânditoare a lui Craig.

— În acest loc, da. Am mai fost la Falmouth şi la Helston dar aici e cu totul altceva. E mult mai sălbatic.

— Şi asta vă place ?

— Vicky e orăşancă, interveni Craig cu un ton caustic. Un loc atât de primitiv nu poate să-i încânte privirea.

— Acum poate că trăiesc la oraş, se zbârli ea, dar n-a fost întotdeauna aşa. Ţi-am mai spus că am crescut pe malul mării.

— Unde ? Într-o drăguţă staţiune balneară, cu plaje curate şi adăpostite de furtuni ? Nu asta numesc eu mare. Pentru

mine marea este vie, capricioasă, trădătoare câteodată, de neîmblânzit.

Fred râse ușor.

— Craig vorbește de mare, cum alții ar vorbi de iubitele lor !

— Fred ! îi făcu observație Ruth.

Dar el continuă, fără să pară că se sinchisește.

— Este adevărul, scumpa mea. Și eu îmi iubesc meseria dar pentru Craig este o pasiune. Nu se înflăcărează decât când e vorba de far. Ceea ce mă miră, adăugă el adresându-se de data asta lui Craig, este faptul că un hoinar ca tine a rămas de atâta timp ancorat aici.

Craig ridică din umeri.

— Poate m-am hotărât să mă stabilesc în acest port.

— Deci nu mai ai intenția să pleci de aici ?

Pentru prima oară în timpul acestei mese Vicky i se adresă direct, inițiativă pe care o regretă când privirea lui pătrunzătoare se opri gânditoare asupra ei.

— Ba da, într-o zi când voi avea propriul meu far.

Ruth Garnett plescăi dezaprobator din limbă.

— E un lucru care mă depășește, când mă gândesc la educația și averea de care dispui. Așa ceva e bun pentru niște oameni ca noi, dar tu...

— Banii ! replică el pe un ton indiferent. Trebuie să-i câștigi singur, dacă vrei să dovedești că ești cineva. Îi disprețuiesc pe cei care se mulțumesc să facă praf ceea ce au moștenit. Averea la care faci aluzie a fost a tatălui meu. E depusă la bancă, pentru cazul că voi avea cu adevărat nevoie, când voi fi bătrân, sau lovit de vreo boală gravă. Dar pentru moment nici nu poate fi vorba să mă ating de ea.

— Ești inteligent, ți-ai făcut studiile, ai o diplomă, interveni din nou Fred. Ai putea avea o altă situație decât aceasta.

— Nici o meserie nu este dezonorantă. Pe de altă parte, o simplă activitate intelectuală nu-mi este suficientă, am nevoie să mă consum fizic. Ce-ați vrea să fiu ? Profesor universitar, țintuit pe un scaun titrat ? Nu, ar fi o viață prea lipsită de perspective pentru mine. Prin călătoriile mele și tot ce am făcut până acum, știu mult mai multe despre viață decât vor afla vreodată universitarii.

— Și Dominic ? se interesă Vicky. Ai vrea să-ți urmeze exemplul ?

— Este treaba lui, replică el. Nu-i voi impune nimic, va hotărî singur la momentul potrivit. Va alege singur, așa cum-am făcut și eu.

Ruth se ridică pentru a repune ceainicul pe foc și trase perdelele.

— Apropo de Dominic, spuse ea, ar fi timpul să vină la masă. A început să se întunece. Craig, de ce nu te duci să-l cauți împreună cu Vicky ? E adorabil, dar pierde noțiunea timpului când stă în port.

Craig părea iritat, înregistră Vicky. Pentru că Ruth încerca într-un mod un pic prea vizibil să-i apropie unul de celălalt, sau pentru că îi reamintise responsabilitățile față de fiul său ?

— Îl dădăcești prea mult, Ruth, pronunță el pe un ton aspru. Trebuie să învețe că nu poate conta decât pe el însuși. Astfel nu va fi niciodată dezamăgit.

— Dar nu are decât opt ani, obiectă Ruth.

— Nu e niciodată prea devreme ca să începi.

— Nu, Ruth are dreptate. La vârsta lui nu trebuie să stea atât de târziu afară.

Fred își pusese mâinile pe masă, pregătindu-se să se ridice, dar avea aerul atât de obosit încât Vicky i-o luă înainte.

— Lăsați, mă duc eu, se oferi ea. Nimeni nu trebuie să se deranjeze.

Spusese asta ca să audă Craig ce gândea ea despre puțina atenție și grijă pe care le acorda fiului său. Din nenorocire, această inițiativă se întoarse împotriva ei, căci el se ridică la rândul lui.

— Puțin aer proaspăt nu-mi va face rău, declară el pe un ton nonșalant. De altfel, ar fi mai bine să te însoțesc, fiindcă riști să-ți rupi gâtul pe stâncile astea.

Văzându-i expresia, Vicky se îndoi că era sincer îngrijorat de perspectiva acestei funeste eventualități.

— Atunci... e periculos pentru mine, dar nu și pentru Dominic ? i-o întoarse ea sec.

— Ți-am spus că vin cu tine, ce vrei mai mult ?

*

* *

— Ai fi plecat în căutarea lui dacă nu m-aș fi oferit să mă duc eu ? îl întrebă ea după ce părăsiseră cabana.

— Evident. Am încă simțul responsabilităților mele.

Vocea lui era tăioasă și strânsoarea puternică când o prinse de braț.

— N-am nevoie să mă duci de mână, ripostă ea cu vioiciune. Sunt sigură pe picioarele mele.

Nu-şi sfârşise vorba că se şi împiedică iar Craig abia reuşi s-o prindă înainte să se lungească pe jos.

Îl întâlniră pe Dominic în susul drumului care lega faleza de port. Înainte de a-l putea zări prin întunericul risipit numai în mică măsură de fascicolul luminos al farului, îl auziră apropiindu-se, după pietrişul care se rostogolea sub paşii lui grăbiţi.

— Tată ? Vicky ? Mă căutaţi ?

După voce, îţi puteai da seama că se simţea vinovat.

— Sunt dezolat că am întârziat dar...

— De o oră te aşteptăm, îl întrerupse tatăl său cu o severitate pe care Vicky o găsi exagerată. N-ai fost politicos faţă de Ruth.

Dominic îşi urmă drumul în direcţia cabanei, cu umerii lăsaţi în jos de descurajare din cauza observaţiilor lui Craig ; acesta se întoarse spre Vicky.

— Vrei să coborâm spre port ?

Fiindcă ea ezita, el adăugă :

— E foarte greu să vorbeşti în casa familiei Garnett, mai ales cu Ruth care se crede Cupidon în persoană.

Descrierea gazdei ei i-ar fi adus precis un surâs pe buze dacă n-ar fi fost șocată de modul în care îl bruftuise pe Dominic.

— De ce ești atât de sever cu băiatul ? îl chestionă ea în timp ce-și reluaseră mersul. De ce-i pretinzi un comportament de adult ?

Nu-i răspunse imediat și ea se întreba dacă n-o să-i ignore pur și simplu întrebarea.

— Dă-mi mâna, îi ceru el. O s-o iau înainte ca să te pot prinde dacă aluneci.

Rugându-se în sinea ei să nu aibă nevoie de ajutorul lui, Vicky îl urmă pe cărarea abruptă.

— Iar în privința lui Dominic, e clar că nu-mi aprobi metodele, nu-i așa ? îi lansă el deodată. Presupun că Ruth te-a pus la curent.

— Într-adevăr, gândim amândouă la fel, replică ea sec, dar sunt destul de mare ca să-mi formez singură o opinie. Găsesc că atitudinea ta față de el e îngrozitoare.

— Aș fi putut să-l dau unei familii ca să-l adopte ! Nu eram obligat să-l păstrez.

Vicky nu-i distingea chipul prin întuneric, dar era conștientă de tonul lui mânios.

— Poate ar fi fost mai bine așa, bombăni ea.

Îl auzi cum își pierde respirația sub efectul surprizei.

— Ai aerul că gândești cu adevărat asta?

— Chiar așa. Ar fi fost preferabil să fie adoptat de niște oameni care l-ar fi dorit în mod sincer, care l-ar fi răsfățat și i-ar fi asigurat o altă existență.

— Da ? Și cum apreciezi tu existența fiului meu ? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

— Probabil că n-a cunoscut o altă afecțiune decât pe cea care i-o arată Ruth și l-ai lipsi și de ea, dacă ți-ar sta în putere.

Încălzită, își continuă tirada.

— Ca un deșert afectiv. Nu are mamă, nu are familie, ci numai un tată care regretă în mod vizibil că l-a adus pe lume.

— Ai terminat ?

Nu, nu terminase, dar, din cauza emoției și mâniei, simțea parcă un nod în gât.

— Pentru că, în acest caz, sunt vreo două sau trei lucruri pe care aș dori să ți le spun. Deși nu e treaba ta, nu-mi place să fiu pe nedrept acuzat.

Ajunseseră tocmai sus pe faleză și siluetele lor apăreau și dispăreau succesiv în ritmul în care clipea lumina farului.

— Cum aș putea regreta că a venit pe lume ? reluă el. Sigur, nu am un cămin să-i ofer dar fac ceea ce consider eu că e mai bine pentru el. În ciuda celor ce crezi despre asta și a faptului că prezența lui mă deranjează câteodată, nu nutresc un sentiment de animozitate față de el, și nici față de ceilalți copii, de altfel.

— Dar în privința femeilor da, nu-i așa ?

— Animozitate față de femei ? Nu. Mai curând o oarecare suspiciune.

— Pot deduce de aici că vreo puștoaică cochetă te-a trădat și că de atunci nu ți-ai revenit niciodată ? replică ea pe un ton caustic. Nu este o întâmplare foarte originală !

Craig dădea dovadă de un calm atât de neobișnuit încât fu tentată să meargă mai departe.

— Îmi imaginez că e vorba de mama lui Dominic !

— De fapt, răspunse el cu o voce încărcată de amărăciune, e vorba chiar de mama mea.

VII

Vicky îl privea consternată.

— Eu... eu sunt dezolată, îngăimă ea.

— De ce ? Vroiai să știi, acum ai aflat.

— N-aveam intenția, am spus și eu așa. Era imposibil să...

— Ce diferență este între faptul că autoarea deziluziei mele este mama și nu o altă femeie ?

— Pentru mine nu, dar pentru tine da. Dacă ai fost traumatizat de când erai copil...

— Traumatizat ? o întrerupse cu o voce aspră. De ce crezi că am fost traumatizat ? Tatăl meu e cel care a avut de suferit. Eu m-am mulțumit doar să trag învățămintele.

Începu să se plimbe nervos, cu privirea îndreptată spre far.

— Tatăl meu o adora pe mama, reluă el brusc și Vicky trebui să-și iuțească pa-

sul ca să-l audă ce spune. Dar ea nu merita asta. Din fericire, era sigur de un lucru : că eram într-adevăr fiul lui.

— Insinuezi că...

— Că îl înşela ? Nu este din păcate o insinuare, ci o realitate. M-am născut după primul lor an de căsătorie, dar sora mea Naomi...

Ridică din umeri.

— Soră pe jumătate doar, după câte presupun. Odată trecute euforia lunii de miere şi bucuria că a pus mâna pe un om bogat — şi din întâmplare mult mai în vârstă decât ea — mama a căutat, şi a găsit, alte distracţii.

— Sunt sincer dezolată, repetă Vicky.

— N-ai de ce, răspunse el pe un ton mohorât. Tata a murit. Nu-i mai poate face rău.

— Ea mai trăieşte ?

— Da.

— Întreţii... relaţii cu ea ?

— Nu. Dar am veşti despre ea prin intermediul surorii mele. Naomi şi ea sunt foarte apropiate una de cealaltă. Din punctul meu de vedere, nu cred că mi-ar fi posibil s-o văd fără să-mi amintesc ce a îndurat tata din cauza ei.

— Şi nu poţi s-o ierţi ?

— S-o iert ?

Ridică din umeri.

— S-o iert poate, dar să uit niciodată.

— Tatăl tău a cerut divorţul ?

— Ţi-am mai spus, o adora. A sperat mereu că ea se va potoli, că va reveni la el. Dar ea nici măcar... Nici măcar n-a binevoit să apară când tata era pe patul de moarte, când el o cerea numai pe ea, adăugă Craig pe un ton şfichiuitor. Ca să ajungă la timp ar fi trebuit să ia avionul, lucru de care se temea îngrozitor. Să-şi rişte ea viaţa pentru a răspunde ultimei dorinţe a unui muribund... nu putea face ea aşa ceva.

— Câţi ani aveai atunci ? se interesă Vicky.

— Treisprezece.

— Crezi într-adevăr că erai în măsură să pricepi ce se petrece ?

— Aveam destui prieteni bine intenţionaţi ca să-mi explice ce gen de femeie era mama mea. Şi apoi, după moartea tatălui meu, mi-am dat singur seama. Ea era tutorele meu şi nu-i convenea deloc să poarte responsabilitatea unui adolescent. O jena în rolul ei de tânără văduvă.

— Craig !

Vicky îi atinse brațul și el se opri s-o privească.

— Nu sunt toate femeile la fel. N-ai avut poate noroc. Dacă nu cumva... spuse ea brusc luminată de un gând, n-ai evitat în mod deliberat acest gen de femei, pentru a-ți putea justifica...

— Oh, te rog, scutește-mă de lecții de psihologie, o întrerupse iritat. În cursul călătoriilor mele, am cunoscut femei de toate felurile. Nu contest că există și unele bune. Din nefericire n-am întâlnit niciodată una pentru care să fac cale întoarsă cinci sute de metri ca s-o revăd.

Își dădea oare seama de ce spusese ? Făcuse mai mult de cinci sute de metri, și nu numai o dată, ca s-o vadă pe ea, gândi Vicky bucuroasă.

Încercând să-și ascundă sentimentele, ea reluă :

— Și mama lui Dominic, ea... cum era?

— Françoise era... diferită.

Tonul lui nu te îndemna în nici un fel să continui conversația, dar asta n-o descurajă pe Vicky. În sfârșit afla ceva și cu cât auzea mai mult, cu atât era mai curioasă.

— Diferită ? repetă ea.

Craig scoase un suspin de exasperare.

— Ești îngrozitor de încăpățânată ! La ce ți-o fi folosind să știi toate astea ?

— Încerc pur și simplu să înțeleg.

— Ce să înțelegi ? Pe mine, poate ?

Și râse cinic.

— Dacă te-aș putea înțelege eu pe tine. Mi-ai spus chiar clar că n-am ce aștepta de la tine și totuși ai venit după mine până aici. Să nu pretinzi contrariul, rosti el înainte ca ea să poată deschide gura. Indiferent a cui a fost ideea, a ta sau a lui Ruth, te afli aici: De ce, Vicky ? Răspunde-mi.

— Eu... nu trebuie să mă justific, protestă ea slab, știind că nu-i un răspuns valabil.

— În acest caz nu-mi cere mie explicații, i-o întoarse el. Oricum, nu te-am adus până aici ca să vorbim de trecut ci despre noi. Există vreo posibilitate pentru noi, Vicky ?

Nu-i aștepta răspunsul. O luă în brațe și-i ridică bărbia pentru a-i citi răspunsul în ochi.

Fără îndoială chipul ei lăsa să se înțeleagă mai mult decât credea ea, fiindcă el se aplecă deodată și-și lipi buzele de ale ei, într-un sărut tandru și senzual, degetele lui mângâindu-i părul blond răvășit de vânt.

— Ei bine, Vicky, şopti el cuprinzându-i faţa în mâini, ce-ai hotărât în privinţa noastră ?

— Nu, Craig, răspunse ea pe un ton hotărât, nu vreau. Nu aşa cum doreşti tu.

— Doamne !

O împinse atât de brusc, încât era gata să cadă pe spate.

— Ce ai ? Ce aştepţi de la mine ? Mă doreşti, da sau nu ?

— Da, bineînţeles, dar ţi-am spus, o simplă atracţie fizică nu mi se pare suficientă.

— Văd, aprobă el pe un ton sarcastic. Mereu acelaşi lucru, nu-i aşa ? Trebuie să mă cunoşti mai bine şi eu sunt nevoit să mă supun docil investigaţiilor tale. Dar presupune că ce vei afla nu-ţi va place deloc. Ce vei face atunci ?

— Nimic.

O trecu un fior. Ce se va întâmpla dacă va descoperi într-adevăr că nu era demn de dragostea pe care i-o purta fără voia ei ? Va putea suporta asta ?

El îi observase tremurul.

— Ţi-e frig, vino, hotărî el. Să ne întoarcem la cabană. Ruth şi Fred se cŭlcă devreme. Poate aşa vom reuşi să discutăm în linişte.

*
* *

După cum prevăzuse, casa familiei Garnett era scufundată în întuneric. Își preparară câte o ceașcă de ciocolată în bucătărie, apoi se duseră s-o bea în salon.

Încăperea era la fel de primitoare ca și celelalte și, așezându-se într-un fotoliu, Vicky se surprinse pentru a doua oară de când îl întâlnise pe Craig, invidiindu-i pe oamenii căsătoriți care se bucurau de liniștea căminului lor.

— Dorești să-ți vorbesc despre Françoise ?

Se miră că abordase chiar el acest subiect.

— Numai dacă ai chef, șopti ea.

— Da, da. De acum înainte nu mai vreau să existe secrete între noi, ca să nu mai poți invoca nici un pretext pentru a-ți scuza nehotărârea. Françoise, continuă el fără să-i mai dea timp să răspundă, era franțuzoaică. Ai ghicit fără îndoială asta după numele ei. Am întâlnit-o la Paris, într-un local de noapte unde spăla vesela.

— Ah !

Vicky scăpase involuntar exclamația, pe care el o prinse din zbor.

— Nu, rosti el pe un ton sec, nu e ceea ce gândeşti. N-ar fi trebuit să lucreze niciodată într-un asemenea loc, nici ca garderobieră, cum era ea. Dar nu avea de ales. Nu dispunea nici de bani, n-avea nici părinţi sau alte rude în măsură s-o ajute.

— Şi ţi-a fost milă de ea ? se hazardă Vicky.

— Da. Şi pentru prima oară în viaţa mea eram îndrăgostit. Aveam pe atunci douăzeci şi şase de ani — cu nouă mai puţin ca acum — şi, adăugă el cu cinism, câteva slăbiciuni. O credeam perfectă, continuă el cu un ton amar, dar faptele mi-au dovedit contrariul. Dar poate i-am pretins prea multe... iar ea nu avea decât optsprezece ani. Ne-am întors în Anglia şi după o lună era însărcinată, un lucru pe care nu-l luasem în calcul, dată fiind existenţa mea aventuroasă.

— Dominic ?

— Da, Dominic.

Se ridică brusc şi începu să străbată camera.

— Nu vroiam să ne instalăm definitiv undeva, nu vroiam ca ceva să ne îngrădească libertatea. Cu copii, e imposibil să vagabondezi după bunul plac.

— Şi atunci ? nu putu Vicky să se abţină, deoarece el tăcuse.

— I-am cerut să se căsătorească cu mine.

Se opri în faţa fotoliului ei şi o privi.

— Şi ea a refuzat.

După aerul lui, Vicky ghici că mândria lui fusese rănită cu cruzime, că dorise cu sinceritate să se însoare cu Françoise.

— De ce ? îndrăzni ea.

— Mi-a spus că nu mă iubeşte. Că s-a folosit de mine ca să scape de mizerie, în Franţa, dar că n-ar suporta ideea de a bate permanent drumurile, cu un copil de gât. Avea nevoie de stabilitate, de siguranţă.

— Şi ce s-a mai întâmplat ?

— Am lăsat-o în Anglia, în mâini bune şi cu o sumă mare de bani. Am plecat din nou prin Europa, rătăcind fără nici o ţintă. Dar n-am încetat să mă gândesc la ea. Era singură într-o ţară străină, a cărei limbă o vorbea prost şi mai era şi problema copilului. Chiar dacă nu era îndrăgostită de mine, era vorba totuşi de copilul meu.

— Şi ai revenit în Anglia ?

— O săptămână prea târziu.

Nu căută să-şi ascundă regretul.

— Bebeluşul se născuse prematur, continuă el, iar Françoise era moartă.

Continuă să străbată cu paşi mari încăperea.

— Să știi că Dominic îi seamănă mult.

Ce ciudat e că oamenii nu văd decât ceea ce vor ei să vadă, reflectă Vicky. Pentru ea, Dominic era portretul fidel al tatălui său dar pentru Craig, era cel al femeii pe care o iubise.

— L-am dat la o doică, reluă el, rămânând să iau o hotărâre definitivă în privința lui. Aș fi putut să-l dau spre adoptare unei familii dar...

— Ți-a fost imposibil ? șopti ea.

Vocea îi trăda emoția pe care o încerca și el se întoarse brusc spre ea.

— Nu, Vicky, îi spuse el cu un ton răgușit, nu te înșela asupra mea, nu sunt bărbatul marilor sentimente.

Mințea, era sigură de asta. Fusese foarte îndrăgostit de Françoise, gândea ea îndurerată și Dominic i-o aducea mereu în minte.

— Dacă l-aș fi abandonat pe Dominic, n-aș fi știut nimic despre viitorii lui părinți. Cum să fiu sigur, în acest caz, că nu va fi la fel de nefericit cum am fost eu, că nu va cunoaște aceleași deziluzii ca și mine ? Nu, era imposibil. Iată de ce n-am făcut-o. Pentru a veghea ca el să crească mai bine pregătit pentru viață decât am fost eu.

Era un raționament ciudat dar foarte revelator pentru dragostea pe care i-o purta fiului său. Să-i dezvăluie acum asta ar fi fost totuși o eroare din partea ei. Spera că se va descoperi singur pe măsura trecerii timpului.

Se reașezase în fotoliu, ca și cum evocarea trecutului său îi răpise forțele. Atenția lui se concentră imediat asupra lui Vicky.

— Bine, acum știi totul, declară el. Sau mai trebuie să-ți vorbesc despre cărțile și discurile mele preferate, sau despre locul de unde-mi cumpăr șosetele ?

Această glumă, puțin sarcastică, o făcu să râdă.

— Ai pretins odată că șosetele figurează pe ultimul loc în lista priorităților tale, îi reaminti ea.

Pe figura lui se înscrise unul din rarele și fermecătoarele lui surâsuri.

— Hmm. Și fiindcă uneori se întâmplă să nu ajungă cealaltă echipă, trebuie să mi le spăl singur. Și-ți mărturisesc că nu e una din preocupările mele preferate.

— Să nu ajungă echipa ? Ce echipă ? se miră ea.

— Rămânem în general patru săptămâni în șir la far, în echipe de câte doi. Când timpul e rău, suntem câteodată nevoiți să ne prelungim ședera.

— Cum ajungeţi acolo ?

— Cu vaporul. N-avem heliport.

— Nu e periculos ?

El ridică din umeri.

— Şi ce nu e periculos ? Dacă începi să te temi de toate, nu-ţi mai vine să trăieşti !

— Încep să fiu de părerea lui Ruth, murmură Vicky cu un aer gânditor. Este totuşi o existenţă curioasă pentru un bărbat ca tine. Cum de-ai ajuns la această meserie ?

— Printr-o pură întâmplare, răspunse el cu dezinvoltură. Pe atunci lucram la Southampton. Într-o seară când mi se făcuse dor de mare, mă plimbam prin port şi am întâlnit un bătrân. Am intrat în vorbă şi mi-a mărturisit că marea era şi pasiunea lui. Fusese paznic de far şi acum se retrăsese la pensie. Viaţa asta îi lipsea. Mi-a vorbit mult timp despre asta şi cu un asemenea entuziasm încât am fost molipsit.

M-am informat, am făcut cerere şi am fost acceptat ca stagiar. În primul an, după ce am învăţat meseria, am înlocuit pe cei ce lipseau în diverse locuri. Iar apoi am fost numit aici, acum aproape doi ani.

— Şi îţi place cu adevărat ? se interesă Vicky.

— Da. Este o activitate care te acaparează, dar avem şi perioade lungi de liber-

tate, chiar la far. Şi atunci profit ca să mă consacru lucrurilor care mă interesează.

— De exemplu ?

— Citesc mult. Cărţi de călătorii, bineînţeles, dar şi biografii sau sociologie. Dar consacru ore întregi studierii păsărilor şi m-am iniţiat chiar şi în modelism.

— Nu este totuşi o existenţă prea solitară ? întrebă ea imprudentă.

— Puţin, deşi suntem întotdeauna doi, Fred şi cu mine formăm în general o echipă. Mai ales noaptea, când sunt de gardă, mi se întâmplă să mă simt singur. Te afli faţă în faţă cu tine însuţi şi atunci, în mod obligatoriu, laşi gândurile să rătăcească.

Se aplecă spre ea şi ochii cenuşii o studiară cu atenţie.

— În acele clipe mă gândesc la tine, Vicky, reluă el, vii şi te interpui între mine şi munca mea.

Se ridică şi se apropie de ea.

— Eu... sunt surprinsă că se poate interpune ceva între tine şi scumpa ta stâncă, reuşi ea să rostească, acum când sunase ora confruntării.

— Oh, când sunt pe pământ, uit de far şi petrec. Oricum ştiu că îl voi găsi acolo la întoarcerea mea. Vicky ?

Îi întinse mâna, dar ea se făcu că nu bagă de seamă.

— Presupun că petreci ducându-te la serate, ca cele organizate de Laura, în fiecare noapte cu o altă femeie ?

— Nu m-am ferit niciodată. Totuși să nu crezi că îmi petrec noaptea cu fiecare din ele.

Cum îi refuzase mâna, el o prinse de umeri și o forță să se ridice.

— În aceste ultime luni, numai pentru tine am dorit să revin la Londra.

Ar fi vrut să-i evite privirea dar nu se simți în stare.

— Dar de ce să mergi tocmai până la Londra ca să te... distrezi ? Genul feminin e pe cale de dispariție în Cornwall ?

— Merg să mă distrez la Londra, replică el pe un ton dezaprobator, pentru că în acest fel îl pot vizita și pe Dominic.

Fața lui se apropie în mod periculos de a ei, dar Vicky încercă să facă o diversiune, continuând conversația.

— Eu... m-am întrebat adesea unde te găseai când dispăreai din circulație. Erai întotdeauna atât de palid. Mă gândeam că ești poate bolnav și urmezi tratament în vreun spital.

Îi surâse.

— Când ne-am întâlnit pentru prima oară, tocmai petrecusem șase săptămâni

de-a rândul la far. Era atât de urât afară încât nu puteam ieşi nici măcar pe galerie ca să luăm puţin aer. Erai neliniştită din cauza mea, Vicky ? adăugă el cu o undă de curiozitate.

Îşi aminti cum întorsese ea atunci problema pe toate feţele, întrebându-se dacă în acest caz ar trebui să-i cedeze...

El scoase un suspin de nerăbdare.

— Nu vreau să-ţi faci griji din cauza mea, declară el, cu o singură excepţie însă...

— Mă gândeam când o să pui problema, şopti ea pe un ton amar.

— Mai devreme sau mai târziu, era inevitabil, nu-i aşa, Vicky ?

Ea nu mai spuse nimic. Protestase destul până acum şi era conştientă că nu-i va accepta niciodată punctul ei de vedere. Dar tăcerea vorbise în locul ei.

— Am face mai bine să mergem la culcare, o sfătui el cu răceală. Şi nu mă mai privi aşa, exclamă el, când ea se holbă cu uimire la el. Ştii şi tu, după cum ştiu din păcate şi eu, că nu-mi vei ceda. E inutil deci să prelungim acest chin. Du-te şi bagă-te în pat Vicky, şi când vei fi acolo să începi să te gândeşti la plecare. Chiar de mâine !

Timp de o clipă, aşteptă, nici ea nu ştia de ce, dar în faţa rigidităţii expresiei lui, se întoarse şi părăsi camera, înăbuşindu-şi un suspin dureros.

*

* *

Camera unde o instalase Ruth se găsea la mansardă. Era singură acolo.

— Ne servim arareori de ea, îi explicase Ruth. Dacă am fi avut copii, ar fi fost altceva, dar se pare că nu ne-a fost dat să-i avem.

Se dezbrăcă în faţa ferestrei ca să poată urmări lumina intermitentă a farului. I se părea că-l înţelege mai bine pe Craig în prezent, când se hotărâse să-şi dezvăluie trecutul. De ce nu vroia şi el s-o înţeleagă pe ea ? Era chiar atât de greu ?

Când se culcă, ezită să tragă perdelele. Asta ar fi lipsit-o de lumina farului şi de prezenţa lui reconfortantă. Căci o găsea reconfortantă deoarece îi amintea de Craig.

Ce ar simţi ea, se întrebă Vicky în timp ce somnul o ocolea, dacă această casă ar fi a ei, dacă ea şi Craig ar fi căsătoriţi şi dacă el ar fi prin apropiere gândindu-se la ea sau cufundat în una din cărţile lui ?

De un lucru era sigură, ea n-ar fi nefericită, așa cum părea să fie Clare. Ea ar sta în pat, în patul lui, gândindu-se la el.

I-ar lipsi desigur, îngrozitor de mult câteodată, dar s-ar consola cu certitudinea că, oriunde s-ar afla, era al ei. Două sau trei mile marine nu i-ar putea separa cu adevărat. Și fiecare din întoarcerile lui, fiecare din concediile lui ar fi plăcută și reînnoită lună de miere.

Își dădu seama că plângea. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, îi udau părul și perna. Era un vis imposibil.

Până la urmă probabil că ațipise, căci se trezi speriată, conștientă de o schimbare. Încăperea era în continuare scufundată în întuneric, lumina farului se zărea strălucind. Încercă să se miște dar o greutate apăsa pe cuvertură. Deschise ochii mari și zări o siluetă, cea a lui Craig, așezată pe marginea patului ei.

— Craig, șopti ea. Ce faci aici ? S-a întâmplat ceva ?

— Nimic neobișnuit, replică el pe un ton dezamăgit. Mi-a venit ideea că era singurul mod în care te-aș fi putut privi adormită... și n-am putut rezista.

— Nu, Craig, te rog... nu, bâlbâi ea cele câteva cuvinte, dar prea târziu.

Chipul lui se apropiase deja de al ei şi cuvertura strânsă cu grijă în jurul ei, împiedica orice încercare de fugă.

Şi, dintr-odată, nici nu mai avu chef să fugă. Mâinile ei îi întâlniseră pielea goală a pieptului. Nu purta decât nişte chiloţi, descoperi ea. Nu-l văzuse niciodată decât în blugi şi cămaşă şi, chiar şi acum, nu-l putea zări prin întuneric, dar degetele o făceau să-i cunoască mai bine şi totodată mai senzual liniile trupului.

Gura lui se lipi cu patimă de a ei şi cu un geamăt slab, ea îi înconjură gâtul cu braţele şi-l atrase spre ea.

Cu o simplă mişcare, sărutând-o mereu, el aruncă cuvertura la picioarele patului şi lăsă în jos bretelele cămăşii de noapte pentru a-i putea atinge cu mâinile fierbinţi rotunjimile ispititoare ale sânilor.

Fremătând de plăcere, ea îl auzi murmurându-i numele, apoi Craig îi îndepărtă picioarele şi mâinile lui se sprijiniră posesiv de şoldurile ei.

— Ştiam eu că am avut o idee bună, îi şopti la ureche. Mă laşi să rămân, Vicky ?

Poate dacă n-ar fi zis nimic, ar fi obţinut ceea ce dorea. Dar vorbind, rupsese vraja momentului şi cuvintele acţionară asupra ei ca un duş rece.

— Craig ! exclamă ea. Lasă-mă, pleacă !

— Nu.

— În acest caz, o să strig ca să afle toată lumea.

Timp de o clipă, crezu că o va pune la încercare, ca să vadă dacă se ține de cuvânt. O privi cu atenție apoi, fără să mai adauge nimic, se ridică brusc, se îndreptă spre ușă și ieși trântind-o în urma lui.

Vicky se întoarse pe burtă și-și ascunse fața în pernă pentru a-și înăbuși suspinele. Trebuia să-l gonească, trebuia neapărat, dar se simțea la fel de frustrată ca și el. Pe de altă parte, trebuia să ia o hotărâre, dar asta putea aștepta până mâine.

Fiecare roman din colecţiile „EL ŞI EA“ şi „ROMANTIC“ sunt o fermecătoare frântură de viaţă, care vă va însoţi ca un cântec aducând înseninare în zilele înnorate şi făcând lumina să strălucească şi mai tare în zilele în care totul vă zâmbeşte.

VIII

— N-ai vrea s-o întrebi pe Clare dacă pot locui la ea ?

Ruth părea stupefiată și vexată totodată.

— De ce ? reuși în sfârșit să rostească.

— Mă gândeam că ar fi mulțumită să aibă o companie, ocoli Vicky adevărul. Și aș putea avea grijă de copii, dacă ar dori să iasă.

— Nimic nu te împiedică să faci asta rămânând aici. Crezi că Jenny și cu mine nu i-am fi propus asta ? Dar nu, singura ființă de care Clare are nevoie este Jim. E evident asta. În sfârșit, dacă însă nu te simți bine aici...

— Nu, nici vorbă de asta, protestă cu vioiciune Vicky. Eu... nu vroiam să-ți spun, e jenant pentru mine, dar... Ar fi poate mai bine dacă Craig și cu mine n-am trăi sub același acoperiș.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Ruth încerca să priceapă lucrurile: Apoi brusc, mintea i se lumină.

— Înţelegi prin asta că... la mine în casă ! explodă ea. Las-pe mine...

— Nu, nu, Ruth, te rog. Nu vreau să creez probleme între voi şi Craig. Numai că trebuie să înţelegi, ca şi mine de altfel, că e prea mult să-i pretinzi să nu... să nu... când îi sunt la îndemână. Iată de ce mă gândeam să-i sugerez lui Clare să mă găzduiască.

— Foarte bine.

Ruth păstrase în continuare aerul ei ofensat, dar de data asta din cauza comportamentului lui Craig, estimă Vicky.

— Vorbeşte cu Clare. Totuşi, nu prea ştiu cum o să fii primită.

*

* *

Contrar celor prevăzute de Ruth, Clare primi cu entuziasm cererea timidă a lui Vicky, fără să-i înţeleagă însă adevăratele motive.

— Îmi dau seama foarte bine de ce nu mai vrei să rămâi la baborniţa aia. Craig şi cu tine cred că nu aveţi un moment de intimitate din cauza ei !

Vicky deschise gura pentru a protesta, dar apoi se răzgândi... Nu era necesar ca toţi să fie la curent cu motivele acestei plecări. De altfel, se îndoia că prostuţa asta de Clare ar înţelege-o.

— Aici, continuă ea aşezându-se pe patul din camera de oaspeţi ca s-o privească, poate veni să te vadă de câte ori doreşte.

— Oh, nu ! strigă Vicky. N-aş dori să crezi...

— Te rog. Este clar că vă cunoaşteţi bine amândoi. Chiar foarte bine, nu ?

— Nu, răspunse tăios Vicky.

— Oricum, nu eu voi fi aceea care să-ţi reproşez că te distrezi puţin. Craig e foarte seducător. Numai că nu trebuie să-l iei în serios. Nu e de însurat.

Expresia ei se schimbă brusc : nu mai reflecta curiozitatea ci nemulţumirea.

— Nici Jim nu e mai breaz, reluă ea pe un ton acru. Farul ăsta blestemat ! Sunt sigură că este preocupat mai mult de el decât de mine şi de copii. Şi când e acasă, ce crezi că face ? Se duce la pescuit cu Alec. La pescuit !

Avu un râs amar.

— Aş prefera chiar să aibă o amantă. Ştiu că m-am cam trecut după cele două

naşteri, dar cu o femeie m-aş putea întrece ; cum însă să rivalizez cu marea ?

— Dar dacă ai încerca ?

Vicky se opri un moment din despachetat şi o privi.

— Poate dacă te-ai interesa şi tu puţin de ceea ce îl pasionează...

— Cum ? De far, de pescuit ? Înainte da, când ne-am cunoscut şi apoi, la începutul căsătoriei noastre, aveam aceleaşi gusturi. Mergeam la cinema, la teatru, dar acum nimic. Nu mai avem nimic în comun.

— Nu mergeţi să vă plimbaţi împreună cu copiii, când e acasă ?

— Copiii, repetă Clare cu un aer dispreţuitor. O frumoasă sursă de plictiseală şi încurcături, asta da ! Nu putem avea nici măcar o noapte liniştită, ori unul ori celălalt vin şi se caţără în patul nostru. Nu mai există nici un fel de intimitate. Nu, Vicky, dacă vrei un sfat, păstrează cu Craig relaţiile pe care le ai acum. Nu vă căsătoriţi şi mai ales nu faceţi copii.

Vicky nu spuse nimic. Tocmai se gândea că i-ar fi plăcut să facă copii cu Craig, chiar dacă o dată îi spusese că nu-şi doreşte. Atunci era adevărat, dar acum afirmaţia îşi pierduse valabilitatea ; şi din punctul ăsta de vedere se schimbase.

— Ei bine, fiindcă ești atât de drăguță să mă găzduiești, sper că mă vei lăsa să am eu grijă de ei, îi sugeră ea. N-ai nici o prietenă pe care ai dori s-o vizitezi, acum când Jim nu este aici ?

Clare ezită puțin, apoi figura ei se luminâ brusc ca și cum se gândise la ceva.

— De ce nu ? Oricum nu-ți spun nu, o să vedem.

Craig se înfurie, auzind de plecarea lui Vicky. Abia se instalase de o oră la Clare când își făcu vijelios apariția. Nu se manifestă în nici un fel în fața lui Clare, dar când aceasta nu întârzie să se eclipseze, Vicky se găsi singură în fața lui ca să-i înfrunte mânia.

— De ce ai făcut așa ceva ? mârâi el.

— Cred că bănuiești.

— Atunci de ce nu ai plecat acasă, după cum îți sugerasem destul de limpede ?

Cine se credea el, ca să-și permită să-i dea ei ordine ?

— Pentru că nu sunt încă gata de plecare, îi replică ea, simțind că se înfurie la rândul ei.

— De ce ? N-ai ce aștepta aici !

Nu, n-avea ce spera, gândi ea cu tristețe, dar cum să se hotărască să plece când știa că-și lasă inima aici ?

— Mi se pare că e treaba mea unde şi cât timp stau, se zbârli ea.

— Doamne, ce urmăreşti... mai ales locuind la Clare ! Femeia asta e o adevărată pacoste. Îi face lui Jim o viaţă infernală. Îi e groază de mare şi de meseria lui. Când e la ţărm e o adevărată tigroaică. Nu l-ar lăsa să plece nicăieri.

— După părerea mea, este mai ales nefericită. N-ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat ca Jim. Nu e destul de matură ca să suporte o asemenea existenţă.

— Ascultă, puse el capăt subit acestui subiect, n-am venit aici să vorbim de Clare. Cum a primit Ruth plecarea ta ? Probabil că a considerat atitudinea ta foarte nepoliticoasă faţă de ea.

— Ruth ştie exact despre ce e vorba.

— Vrei să spui că i-ai povestit că noi... în fine că eu... Doamne !

— Am fost obligată, replică ea liniştită. Dacă nu, s-ar fi simţit vexată şi nu aveam deloc intenţia s-o jignesc.

*

* *

„...şi totul merge bine" îi scrise ea lui Gail, o săptămână mai târziu. „Craig pare

să se fi învățat cu ideea că nu îi voi ceda și am semnat un fel de pact în sensul ăsta".

Un pact destul de precar, reflectă ea lăsând pentru o clipă jos stiloul. Ziua îl vedea mult. Începuseră — bănuia ea că la sugestia lui Ruth — să-l scoată la plimbare pe Dominic. Seara însă îi evita compania, la fel cum evita în general să rămână singură cu el. Nu era ușor să se țină de această hotărâre. De fiecare dată când se ivea ocazia, făcea în așa fel s-o atingă pe furiș, dar aceste contacte fugare făceau un efect devastator asupra nervilor ei încordați la maximum. Când îi vorbea, avea un asemenea mod de a o privi încât îi putea citi gândurile, pline de invitații ademenitoare. Într-o zi, cu privirea fixată pe buzele ei, îl auzi chiar șoptindu-i „Vreau să te sărut, Vicky".

Trebui să facă apel la toată voința ei ca să reziste tentației de a dispărea cu el și de a-i ceda în fine. „Dar dacă mă culc cu el, Gail, continuă ea în scrisoare, voi ajunge în curând un nume în plus pe lista celor care m-au precedat. Cel puțin, dacă n-am obținut altceva, mă bucur măcar de respectul lui. A sfârșit prin a admite că este impresionat, chiar dacă nu-mi înțelege punctul de vedere.

Am ajuns la disperare, cred că nu se va schimba niciodată. Încă o săptămână şi intră în post, pentru o lună. N-o să mai am atunci nici un motiv ca să mai rămân aici. L-am prevenit deja pe Nigel de data întoarcerii mele...“

* * *

A doua zi după ce-i scrisese surorii ei, Craig şi Vicky urmau să facă ultima lor plimbare cu Dominic. Ultima, fiindcă băieţelul trebuia să înceapă şcoala : vacanţa lui se terminase.

— De ce nu l-am duce la far ? sugeră Vicky.

Craig o privi cu un aer neîncrezător.

— Noi ? Cine ? Tu şi cu mine ?

— De ce nu ? Sau intrarea în sanctuarul vostru e cumva interzisă femeilor ?

Îl privi fix, coborându-şi cu viclenie pleoapele. Vroia să-l facă să accepte, atât pentru ea cât şi pentru Dominic. Peste puţin timp ea se va întoarce la Londra şi Craig la scumpa lui stâncă. Pentru a-şi umple orele ei de singurătate, se va putea mai bine gândi la el, închipuindu-şi-l la el aca-

să sau la far. Nu era convinsă că asta o va face să-l uite — era sigură acum că nu există o altă soluție — dar era ceva mai puternic decât ea.

— Ultima dorință a unui condamnat ! insistă ea pe un ton voit nepăsător.

— De acord, acceptă el în cele din urmă. Dar să-ți amintești că a fost ideea ta.

* * *

— Aveți noroc, declară Craig douăzeci și patru de ore mai târziu lui Vicky și Dominic. Deși s-ar putea ca în curând să nu mai fiți de aceeași părere.

— Noroc ! repetă ea.

— Că timpul e de partea voastră. Să nu-ți imaginezi deloc, adăugă el cu o mină sarcastică, că ajunge să ai chef să vizitezi farul și totul s-a aranjat, urcându-te pe vapor.

Ar fi trebuit să se gândească că marea și buletinul meteo trebuiau să se arate favorabile ; totuși tonul lui îi displăcu.

— Ce mare lucru puțină apă agitată ? replică ea.

El mormăi rău prevestitor.

— Poate o să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare, dar puţin mai târziu.

Imediat ce se aflară la bordul vaporului, gata de plecare, dispoziţia lui se amelioră însă vizibil.

Jory, navigatorul, era un copil al acestui loc, îi explică Craig. Pescar în cea mai mare parte a timpului, cunoştea toate capcanele oceanului dintre coastă şi far

Prezentările fiind astfel făcute, Jory puse motorul în funcţiune şi şalupa demară cu un zgomot teribil, lăsând în urmă un miros de benzină şi ulei.

— Priviţi acolo ! exclamă Craig arătându-le cu degetul turnul. Are mai mult de o sută de ani şi se află acolo semeţ, bătut de vânturi şi maree !

Fred avea dreptate, gândi Vicky. Craig vorbea de turn ca de o iubită.

— Cei care l-au ridicat erau adevăraţi meşteri, nu-i aşa Jory ?

— Asta da, domnule Craig. Şi apoi ei iubeau marea şi o respectau. Dacă n-o respecţi, te trădează şi primeşti doar ce meriţi, adăugă el cu o voce dispreţuitoare. Uitaţi-vă ce face cu platformele lor petroliere !

Marea era într-adevăr puternică. În mica lor ambarcaţiune legănată de valuri, Vicky îi simţea puterea de neimblânzit. Nu

era decât indiferență și aroganță, semănându-i lui Craig într-o oarecare măsură.

Pe măsură ce se apropiau, stânca părea că-și schimbă culoarea. Din maron devenise bej, fisurile și găurile atestând agresiunile neobosite ale timpului și mării.

Trebuiau să acosteze între două stânci mari, cu marginile netezite. Pontonul, o platformă de beton de unde pleca o scară, se găsea aproape la nivelul apei.

— Ăsta e întotdeauna un moment dificil, comentă Craig și, dacă vântul suflă dintr-o anumită direcție și marea este agitată, devine chiar ceva foarte periculos.

Doi bărbați, fără îndoială Jim și Alec, stăteau pe margine cu undițele în mâini. Jory încetini motorul, studie cu atenție culoarul strâmt din fața lui și apoi, încet, dirijă prin el șalupa care urca și cobora în ritmul valurilor.

— Atenție, îi strigă Craig lui Vicky, când vasul se va afla din nou la înălțimea pontonului, sari !

Cu frica în suflet, Vicky se execută și cei doi paznici o prinseră de brațe. Se întoarse repede spre Dominic, care părea foarte speriat.

— Hai ! îi strigă ea. Nu te teme, e foarte ușor !

El schiță un surâs slab și se lansă, puțin în contratimp. Craig își dădu însă seama și cu o incredibilă prezență de spirit îl prinse de poalele hanoracului și îi făcu vânt în față, evitând ceea ce ar fi putut fi un accident îngrozitor.

Băiețelul nu-și dăduse însă seama de gravitatea faptului, dar Craig da. Avea trăsăturile crispate și Vicky constată că n-a lăsat deloc mâna pușiului în timpul lungului și dificilului urcuș spre turn.

Astăzi, porțile grele din oțel erau deschise, le spuse Craig, dar în cea mai mare parte a timpului rămâneau închise în fața asalturilor perfide ale oceanului.

— Asta îți dă o oarecare idee de forța oceanului când avem furtună !

În interiorul farului — care depășea treizeci de metri înălțime, cincizeci cu stâncă cu tot — totul era de un alb imaculat. O scară metalică lega cele trei nivele.

— Aici, e mai mult decât un cămin, declară Craig, când ajunseră la etajul care adăpostea bucătăria.

Vicky aruncă o privire prin unica fereastră. Erau acum la treizeci de metri înălțime față de nivelul apei. Jos, valurile păreau că sosesc din toate direcțiile pen-

tru a se sparge de stâncă cu o asemenea violență încât avea impresia că simte vibrația vântului.

— Când e timp rău nu vezi nimic din cauza spumei, îi spuse Craig.

Dar Dominic era nerăbdător să viziteze instalația luminoasă.

— Ești în stare să mai urci două etaje ? îl întrebă Craig.

— Bineînțeles !

Își simțea picioarele grele, dar n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume, mai ales în fața lui.

Două șiruri de proiectoare enorme, aliniate câte patru, formau instalația luminoasă a farului. Un buton le aprindea, îi explică Craig lui Dominic, un altul le stingea.

— E vorba de o lumină fixă, continuă el. Distanța și faptul că este vizibilă doar din față produce acest efect de intermitență.

Coborâră înapoi în bucătărie. Aci făcu prezentările de care uitase până acum.

— Jim, Alec, ea este Vicky. Acum locuiește cu Clare, adăugă el adresându-se lui Jim. Are grijă de copiii tăi, când nevastă-ta are chef să se plimbe.

Vicky realiză nota de dezaprobare din vocea lui, dar nu şi Jim.

— Da ? Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, făcu el întinzându-i mâna, cu un aer oarecum surprins. E o adevărată minune, întotdeauna a refuzat aşa ceva.

— Am auzit mult vorbindu-se de dumneavoastră, interveni Alec. De bine, evident, se grăbi el să adauge fiindcă Vicky scosese un „Ah" mirat şi întrebător.

Se întreba cam ce auziseră. Clare îi povestise că surprinsese nişte conversaţii despre femei între soţul ei şi Craig. De ce se arătase mai rezervat în privinţa ei ? Se plânsese de refuzul ei ? Cei doi bărbaţi o considerau oare o femeie frigidă ?

Alec o mai linişti puţin asupra acestui punct, după ce Jim, mai obişnuit cu curiozitatea copiilor, dispăruse cu Dominic şi cu tatăl lui pentru o vizită mai aprofundată a turnului.

— Sunt încântat să-l văd pe Craig interesându-se de o persoană atât de liniştită şi fermecătoare ca dumneavoastră, îi declară el servindu-i o ceaşcă cu ceai. Nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar ar fi păcat să-l părăsiţi numai din cauza meseriei lui. Ştiu că sunt multe cărora nu le place, de exemplu Clare.

Asta le spusese Craig ? Ca să-şi păstreze neştirbită vanitatea masculină ?

— Craig nu prea vorbeşte de munca lui. Nici nu ştiam cu ce se ocupă până n-am venit aici.

— I-a fost teamă că vă sperie, replică Alec pe un ton atotştiutor.

Vicky spera că e vorba doar de aşa ceva.

— E pentru prima oară că rămâne atâta timp în acelaşi loc, continuă Alec. Cred că a început să-i placă această existenţă. Are chiar intenţia că scrie o carte pe această temă. Credeţi că v-aţi putea obişnui ? Cu această viaţă, vreau să spun.

— Nu se pune problema, se hotărî ea să-i răspundă după o scurtă ezitare. Nu e nimic serios între noi.

Îl văzu cât e de surprins, dar conversaţia rămase în acest punct. Jim, Craig şi Dominic tocmai coborau, zgomotul paşilor lor îi preceda pe scară.

— Eşti gata de întoarcere ? o întrebă Craig.

— Oh, tată, protestă Dominic, deja trebuie să plecăm ?

— Mi-e frică, fiule. Mareea nu aşteaptă.

— Dar mai pot să vin o dată în vacanța viitoare ?

— Dacă timpul o va permite.

Era totuși o concesie, și, în privirea lui cenușie, Vicky surprinse o luminiță indulgentă și amuzată. Poate mai exista vreo speranță să se arate mai omenos cu puștiul...

IX

Vicky se aşteptase ca următoarele două zile să treacă în liniște. Craig trebuia să-l conducă la școală pe Dominic, călătorie care-l obliga să înnopteze la Londra. Ce va face seara ? se întreba ea, roasă de gelozie. Va lua legătura cu una din numeroasele şi fermecătoarele lui prietene ?

Ar fi putut să-i însoțească, să le propună să-i ducă cu mașina, în loc să-i lase să plece cu trenul. Ceva îi spusese însă că e mai bine să le dea ocazia să fie singuri. De altfel, dacă s-ar fi dus la Londra, ar fi fost caraghios să se mai întoarcă la Crentrom. Nu-i mai rămăseseră decât trei zile de concediu şi n-avea chef să sacrifice ultima zi pe care o putea petrece aici cu Craig.

În cele din urmă, cele două zile se arătaseră mult mai agitate decât şi-ar fi putut imagina. În momentul când ieşise din cabana lui Clare pentru a da o fugă până la Ruth ca să-şi bea împreună cafeaua de

dimineaţă — Clare, sculată cu fundul în sus fiindcă ajunsese acasă abia spre dimineaţă, refuzase să vină cu ea — văzu sosind un taxi şi pe Nigel coborând din el cu o valiză în mână.

— Nigel ! exclamă ea stupefiată. Dar... ce faci aici ?

— Aveam o afacere de pus la punct la Penzance. Am dat o fugă până aici ca să plecăm împreună la Londra. Mă gândeam să-ţi vorbesc pe drum de... Australia.

La acest cuvânt, Vicky simţi că i se strânge inima. Înainte de plecare, îi spusese lui Nigel că ar fi interesată să reprezinte acolo interesele firmei Travelways. Numai că asta se întâmplase înainte ca Ruth s-o convingă să-şi petreacă concediul la Crentrom, înainte să-l revadă pe Craig şi să-l cunoască pe Dominic.

Desigur că nu se schimbase mai nimic de atunci. Relaţiile ei cu Craig nu avansaseră nici un pic. Totuşi nu vroia să plece, să pună mii de kilometri între ea şi Craig în cazul că... În ce caz ? se dojeni singură. Şi revenind la realitate, îl invită pe Nigel în casă la Ruth pentru a face prezentările.

— Bineînţeles, patronul tău poate locui la noi, răspunse cu căldură Ruth când

Vicky îi puse cu timiditate întrebarea. Ştii bine că am o cameră liberă.

Apoi o rugă pe nelipsita Jenny să-l conducă în salon pe domnul Porson în timp ce ea şi Vicky preparau cafelele.

Cei doi abia ieşiseră din bucătărie că Ruth se şi repezi la Vicky s-o întrebe.

— Ei ? Care mai e situaţia după vizita la far ?

— Totul merge bine, replică fără nici un chef Vicky, atât timp cât nu abordăm acel subiect. N-o să fim niciodată de acord în această privinţă, tare mi-e frică de asta.

Ruth supină exasperată.

— E îngrozitor de încăpăţânat, Craig ăsta. Mi-ar place să-l pot zgâlţâi niţel. Deci, dacă înţeleg bine, pleci la Londra şi lucrurile rămân în acest punct ?

Vicky aprobă, ezită puţin şi apoi hotărî că ar fi mai bine să-i spună totul.

— E posibil să nu rămân la Londra, şopti ea. Voi pleca în Australia. Nigel vrea să discutăm asta pe îndelete în drum spre Londra.

Ruth îşi dădu drumul, greoaie, pe un scaun, cu o mină consternată.

— Vrei să spui... definitiv ?

— Cel puţin câţiva ani, necesari pentru a pune pe picioare reprezentanţa firmei Travelways.

— Craig e la curent cu asta ?

— Nu. De altfel cred că nici nu i-ar păsa, n-am dreptate ?

— N-ai de unde şti. Dacă i-ai vorbi, poate şi-ar da seama...

— Nu ! Şi te rog să nu-i pomeneşti nici tu de asta. Îmi promiţi, Ruth ? Dacă Craig îşi va schimba părerea, asta trebuie să pornească de la el însuşi, nu influenţat de altcineva.

După câteva proteste, Ruth sfârşi prin a-i promite.

— Fiindcă dispui de o maşină, de ce n-am merge să vizităm regiunea ? îi sugeră Nigel în timp ce-şi beau cafeaua.

— Să vizitezi regiunea ? repetă Vicky cu un aer mirat. Tu ? Doar o cunoşti la perfecţie.

— Mi-ar place să revăd câteva locuri, de exemplu St. Ives sau St. Michael. Ei, ce părere ai ?

Ar fi o idee minunată de a-şi ocupa următoarele două zile, estimă Vicky, întrebându-se cu nelinişte dacă va reuşi să scape de Nigel când va reveni Craig. Nu putea renunţa la ideea de a petrece singură cu el această ultimă zi.

* * *

St. Ives, paradisul artiştilor, St. Michael's Mount, leagănul poveştilor cu zâne, Land's End şi clădirile ei îndreptate toate cu faţa spre ocean.

Vicky aştepta din moment în moment ca el să abordeze problema Australiei. Când se decise în fine, la sfârşitul căl toriei lor, o făcu într-un mod care o lăsă trăsnită.

— Bineînţeles, propunerea mea rămâne valabilă, îi declară el, dar... dar dacă tu... te-ai mărita cu mine, în loc de asta ? Am forma o excelentă echipă.

Noroc că ajunseseră în preajma cabanelor şi se găseau pe o proprietate particulară, căci maşina se opri în mijlocul drumului şi Vicky se întoarse spre el cu gura căscată. De atâta timp de când lucra cu Nigel, el nu manifestase niciodată faţă de ea un alt interes decât cel profesional şi era derutant să-l vezi acum înroşindu-se şi bâlbâindu-se ca un adolescent.

Să se mărite cu el ? Îl plăcea foarte mult, desigur. Era un bărbat fermecător, inteligent, cultivat, ambiţios, pe scurt o partidă excelentă. Dar era imposibil. Niciodată n-ar consimţi să facă o căsătorie de inte-

res. Chiar și numai pentru a-l putea uita pe Craig. De altfel asta n-ar fi fost deloc corect față de Nigel.

— Vicky ?

O privea cu un aer neliniștit.

— Cum de ți-a venit o asemenea idee ? îl întrebă ea fără pic de tact.

Nigel păru ofensat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Tocmai ți-am cerut mâna. N-am dreptul la un răspuns ?

— Sunt dezolată.

Și chiar era în mod sincer.

— Nu-mi imaginam deloc că tu... Bineînțeles, sunt flatată, dar...

— Trebuia să-i fi bănuit, bombăni el. E vina mea. Te cunosc de trei ani și a trebuit să-mi spui că pleci în Australia ca să-mi dau seama ce sentimente îți port...

Nu putu să-i repete decât că era dezolată.

— Și eu la fel.

Nigel avea un aer trist.

— În fine, sper că relațiile noastre profesionale nu vor fi afectate din cauza asta, reluă el.

— Nu, bineînțeles dar... dacă propunerea ta pentru Australia nu mai rămâne în picioare, mă gândesc că ar fi mai bine ca...

— Să nu mai lucrezi cu mine ? termină el în locul ei.

— Ba da, dar...

Vicky era cinstea întruchipată. Nu-l putea lăsa pe Nigel să creadă că părăsea Anglia doar din cauza lui.

— Știi că vroiam să plec din cu totul alte motive.

— Un bărbat, murmură el sumbru. Când o femeie spune asta, e întotdeauna vorba de un alt bărbat.

— Nu neapărat, obiectă ea, dar în acest caz ai dreptate.

Puse din nou motorul în funcțiune pentru a parca într-un loc mai convenabil, în fața cabanelor.

— Cine e ? o întrebă Nigel coborând din mașină. Îl cunosc ?

— Nu, și nu vreau să vorbesc despre asta.

Intră înaintea lui în bucătăria lui Ruth și acolo se opri uimită, văzându-l pe Craig sprijinit de bufet cu mâinile înfundate în buzunare, cu o expresie posomorâtă, care se accentuă la intrarea ei, dar mai ales a lui Nigel.

— Oh, Craig ! Ești de mult aici ? deschise ea vorba cu o voce pe care o credea plină de dezinvoltură.

— De două ore.

Şi privi în mod ostentativ în direcţia pendulei care indica ora şapte.

— Noi am mâncat deja, adăugă el.

Vicky se întoarse spre Ruth.

— Îmi pare rău, mi se făcuse foame şi am cinat la St. Ives. Sper că ai avut o zi bună.

— Nu prea, replică ea pe un ton sec, dar nu sunteţi voi de vină. Craig n-a mâncat aproape deloc. Am impresia că ceva îl supără.

Vicky îl privi.

— Dominic ? se interesă ea.

— Trebuie să se înveţe cu despărţirile, îi răspunse el cu un aer morocănos.

— Dar nu are decât opt ani ! protestă Vicky.

— Craig se gândeşte să-l mute la altă şcoală după Crăciun, interveni Ruth cu o inflexiune ciudată în voce.

— Am zis doar că mă gândesc, se zbârli el. N-am hotărât încă nimic. Acum simt nevoia să iau puţin aer, adăugă el îndreptându-se spre uşă şi trântind-o în urma lui.

Nigel ridică din sprâncene cu un aer perplex.

— Ce om ciudat ! N-am înţeles nimic, despre ce era vorba ?

— Ar fi prea lung să-ţi povestim, declară cu vioiciune Vicky. Ruth, ce e povestea asta cu Dominic ?

— Se pare că despărţirea a fost mai grea ca de obicei.

— Craig a fost dur cu el ?

— Oh, nu ! Dar cred că a fost la fel de mişcat ca şi Dominic. De obicei eu îl duceam înapoi. Dar acum i-a promis că o să-i caute un internat prin împrejurimi.

— Aici în Cornwall ?

— Mda. Asta dă de gândit, nu ?

Aşa se părea. Dacă Craig s-a lăsat îmblânzit de fiul lui, de ce n-ar reuşi şi alţii ?

— Dacă te-ai duce după el să-i vorbeşti ? sugeră Ruth.

— Nu. Mi-ar reproşa că mă amestec în ce nu mă priveşte.

— N-o să mai ai o asemenea ocazie să vorbeşti cu el, sublinie Ruth. Doar mâine pleci.

Cum şi ea murea de dorinţa de a fugi după el, Vicky se prefăcu că-i acceptă argumentele.

— Da, murmură ea, mă duc să văd dacă îl găsesc.

Acum că se hotărâse, se grăbea s-o ia din loc ca să-l întâlnească. Nigel îi șopti când trecu pe lângă el :

— Craig este, nu-i așa ?

Dar își întoarse ochii de la el și se repezi spre ușă.

*
* *

Odată ieșită afară, Vicky inspiră profund. Nu vroia ca Craig să-i descopere emoția. Se va arăta calmă și amicală, preocupată doar de Dominic.

Era aproape întuneric, dar pe marginea falezei silueta lui înaltă se detașa net pe fundalul orizontului, însângerat de ultimele raze ale soarelui care apunea. Se apropie de el.

— Vicky ?

O auzise sosind dar nu se întoarse spre ea.

— Mă gândeam că n-ai vrut să vorbești în fața lui Nigel...

Ea se referea la Dominic, dar el nu-i dădu voie să termine.

— Poți fi sigură de asta ! exclamă el mânios. Deci ăsta e patronul tău ? A venit aici pentru afaceri, după câte mi-a spus

Ruth. Nu prea păreaţi totuşi să fiţi în termeni exclusiv profesionali când aţi apărut ! Ce se întâmplase ? O ceartă între îndrăgostiţi ?

Această primire sfârşi prin a o enerva.

— Ba din contra, replică ea pe un ton muşcător. Tocmai mă ceruse de nevastă.

— Şi ?

Ezită înainte de a-i răspunde.

— Am refuzat, reuşi în sfârşit să rostească.

— Nu din cauza mea, sper ?

— Sigur că nu.

— Pentru că dacă ăsta era motivul, aş fi fost obligat să-ţi spun că eşti o caraghioasă.

— Crezi că nu ştiu asta ? Dar încă o dată îţi spun că nu are nici o legătură cu tine. Pe de altă parte n-aş fi venit până aici, dacă nu m-aş fi gândit că asta-i poate servi lui Dominic : se pare că am avut dreptate, nu-i aşa ?

— Nu fi prea optimistă. Mă gândesc doar să-i schimb şcoala. Şi nici asta nu e încă stabilit.

— Eşti un adevărat monstru ! exclamă ea, înghiţindu-şi lacrimile. Ar fi fost mai bine să nu te fi întâlnit niciodată !

— Este exact ceea ce vreau să te fac să înţelegi.

O înşfăcă brusc de umeri.

— Dacă ai rămâne lângă mine, n-ai avea decât de suferit. Şi Dumnezeu ştie, adăugă el strângând-o la piept, dacă nu cumva doresc să te fac să suferi.

Declaraţie care nu-l împiedică în nici un fel să-şi lipească cu brutalitate buzele de ale ei pentru a o săruta cu patimă. O ţinea cu putere, cu o mână apăsând-o pe spate ca s-o forţeze să se lipească de el şi, fără voia ei, se simţi cuprinsă de un val de dorinţă care-o determina să se abandoneze fără rezerve acestei îmbrăţişări.

— Eşti a mea, Vicky, îi şopti el cu o voce răguşită, ţinându-şi gura lipită de tâmpla ei. Lasă-mă să intru diseară la Clare, când va adormi cu copiii. Să fii în sfârşit a mea.

Atracţia pe care o simţea pentru ea, tentaţia pe care el însuşi o reprezenta, erau la fel de temut amândouă. Dacă ar fi vrut să se culce acum cu ea, nu i-ar fi putut rezista. Dar dacă trebuia să aştepte, ştia că mintea i se va răcori, şi nu putea spune „da" ca apoi să-l refuze. Încercă să uite de dorinţa fierbinte care-i înnebunise sângele.

— Nu, Craig, şopti ea.

O lăsă şi, în lumina amurgului, îi văzu expresia înciudată.

— Foarte bine. Bună seara, Vicky.

Îi întoarse spatele, dar ea îl chemă.

— Eu... mâine dimineață... o să te mai văd înainte de plecare ?

Se întoarse spre ea.

— Pleci mâine ? Credeam că mai stai o zi.

— E drept, dar mă gândesc că e mai bine așa.

— Fără îndoială.

— Atunci... noapte bună, se bâlbâi ea cu lacrimile în ochi.

— Adio, Vicky !

* * *

Și a fost cu adevărat despărțirea lor. Când, în dimineața următoare s-a repezit până la Ruth să-l anunțe pe Nigel că s-a hotărât să plece cu o zi mai devreme, a aflat că Craig plecase dis-de-dimineață, prevenind-o pe Ruth că nu se va întoarce înainte de cină. În mod clar, dorise să evite o ultimă confruntare cu ea.

— Și de ce ești așa grăbită ? se interesă Ruth. Chiar vrei să pleci fără să-l revezi pe Craig ?

Vicky înghiți cu greutate.

— Noi... ne-am luat rămas bun de asearã.

— Şi aţi stabilit data când vă veţi întâlni la Londra ?

— Nu. O să-ţi scriu din... Australia.

— Înţeleg.

Figura dolofană a lui Ruth exprima o profundă nelinişte.

— Nu fi îngrijorată pentru mine, Ruth, o să-mi revin. Şi te rog poartă-i în continuare de grijă lui Dominic. Eu... ştiam că n-ar fi trebuit să vin aici, dar a fost ceva mai puternic decât mine. N-am vrut să pierd această şansă.

* * *

Întoarsă la Londra, Vicky ar fi dorit să plece imediat în Australia. Dar nu era un lucru atât de simplu şi săptămânile treceau ; lungi şi apăsătoare săptămâni de aşteptare.

Plângea în toate nopţile gândindu-se la Craig. N-avea veşti de la Crentrom, n-avea veşti nici de la el. Deşi îi promisese, Ruth nu dăduse nici un semn de viaţă.

Şi apoi, într-o zi, sosi o scrisoare. Din Cornwall. Scrisul de pe plic nu era al lui

Craig. L-ar fi recunoscut fiindcă îl văzuse la far, în jurnalul de bord. Asta n-o împiedică însă să-l desfacă cu degetele tremurânde, sperând că poate conţine vreun mesaj de la el.

„Sunt dezolată că nu ţi-am scris mai de mult, îşi începea Ruth· scrisoarea, dar avem multe necazuri aici. Săracul Jim, Clare l-a părăsit. Alec şi cu el erau la pescuit, ea m-a rugat să am puţin grijă de copii, ceea ce m-a surprins fiindcă n-o mai făcuse niciodată, şi n-a revenit. Jim a căutat-o pe la mama ei şi pe la vechii lor prieteni, dar în van. Parcă a dispărut. Eu mă ocup de micuţi şi am multă bătaie de cap.

Totuşi să nu crezi că te-am uitat. Mi-ar place să-ţi pot transmite ceva din partea lui Craig, dar n-a pomenit nimic despre tine de când ai plecat, iar acum este la far cu Fred."

Urma o pagină întreagă de comentarii la adresa lui Jenny şi bineînţeles a lui Clare, dar mai ales asupra disperării bietului Jim, pagină pe care Vicky o parcurse în grabă.

Ultimul paragraf păru totuşi mai interesant şi fu un adevărat chin să se hotărască dacă să primească sau nu rugămintea·care i se adresa.

„E mai bine de o lună, scria Ruth, de când nu l-am putut vizita pe Dominic. De Craig, ce să mai vorbim. N-ai vrea să te duci pe la el, sau ar fi prea dureros pentru tine ?"

*

* *

Se duse totuşi la Dominic. Nu numai că reprezenta singura ei legătură cu Craig, dar îl îndrăgise pe băieţel.

Îl găsi palid şi slăbit. Avea un guturai vechi, îi mărturisi el, dar părea mult mai fericit decât la plecarea din Crentrom.

— Tata mă ia de aici de Crăciun, îi declară el.

Se aflau într-o cofetărie, situată în apropierea internatului, confortabil instalaţi în faţa a două ceşti de ciocolată caldă şi a unei farfurii bine asortate cu prăjituri.

— Ţi-a găsit o şcoală în Cornwall ?

Vicky era bucuroasă pentru el.

— Nu ştiu, nu mi-a spus. Mai vii la mătuşa Ruth ?

— Nu.

Păru dezamăgit.

— Oh ! Mă bucuram când erai acolo, şi tata la fel.

Vicky ar fi dorit să-l creadă.

— A zis că eşti foarte inteligentă pentru o femeie.

Vicky era să se înece cu ciocolata şi Dominic se grăbi să adauge.

— Nu prea le apreciază de obicei.

— Şi ştii de ce ? se interesă ea.

— Pentru că n-au aceleaşi gusturi ca bărbaţii.

Dominic ezită o clipă.

— Dar pe mama o iubea, nu-i aşa ? Şi pe mama lui ?

— Sigur că da.

Slavă Domnului, Craig nu împinsese până acolo sistemul educativ, încât să-i spulbere toate iluziile.

— Îţi mulţumesc că ai venit, mătuşă Vicky, declară Dominic, la întoarcere în internat. Îmi... doream să te revăd, continuă el cu buzele tremurânde. Eram foarte bucuros când mergeam cu tine şi cu tata la plimbare. Mai ales când am fost la far.

— Cu atât mai bine. Dar în curând voi pleca departe, Dominic, foarte departe, în Australia. Şi din cauza asta n-o să mai pot veni să te văd.

În mod inexplicabil, figura lui se lumină.

— Şi o să-mi scrii ? Fac colecţie de timbre. La şcoală nimeni nu primeşte scrisori din Australia.

— Înţeleg.

Şi Vicky râse cu tristeţe.

— Bine, o să-ţi scriu. Dacă vrei chiar şi înaintea plecării mele, dar...

Se întrerupse o clipă. Avea dreptul să ceară aşa ceva unui copil de opt ani ?

— Aş... aş dori ca scrisorile mele să rămână un secret între noi doi, reluă ea. Să nu povesteşti nimic de ele nici mătuşii Ruth, nici lui tata. De acord ?

Vicky avu totuşi veşti despre Dominic cu mult înainte de începerea corespondenţei lor.

Tocmai discuta cu Nigel despre proiectul lor australian, care prindea contururi tot mai precise, ceea ce îi crea un ciudat amestec de uşurare şi nemulţumire, când sună telefonul. Nigel răspunse şi, după câteva cuvinte, îi pasă receptorul.

— Pentru tine !

Ceva din atitudinea lui o făcu brusc să spere dar era doar Ruth, neobişnuit de agitată şi grăbită.

— Sunt dezolată că te-am deranjat la serviciu, Vicky, îi spuse ea cu voce întretăiată. Sper că domnul Porson nu s-a supărat, dar am încercat să te prind acasă și...

— Ruth, te rog, calmează-te. Ce se întâmplă ?

— E vorba de Dominic ! Oh, Vicky, vrei să-mi faci un serviciu ? Craig e de gardă la far și eu sunt până peste cap de ocupată cu copiii lui Jim...

— Dacă-ți pot veni în ajutor, o fac cu plăcere, o întrerupse Vicky. Despre ce e vorba ? De încă o vizită la internat ?

— Oarecum. A fost bolnav tot trimestrul. Au crezut la început că e vorba de o gripă dar are ceva la plămâni și directorul crede că ar fi bine să nu mai rămână în școală. Nu are unde se duce în afară de Crentrom. Dar nu pot veni să-l iau și de la școală n-are cine să-l însoțească până aici. Și nici nu e destul de mare ca să călătorească singur. N-ai vrea tu să...

— Oh, Ruth ! începu Vicky să protesteze.

Chiar nu-și dădea seama ce-i pretindea ? Îi era imposibil să se reîntoarcă la Crentrom și să se amestece, indiferent cum, în problemele lui Craig.

— De ce nu Jenny, sau Alec ?

— Jenny zace în pat cu o criză de reumatism, îi răspunse prompt Ruth. Întotdeauna o apucă în această perioadă a anului. Şi Alec trebuie să rămână aici în caz că se întâmplă ceva la far.

— Înţeleg.

Deci... chiar că nu mai rămăsese nimeni. Şi Dominic care era bolnav.

— Bine, Ruth. O să-i telefonez directorului să-l anunţ că o să-l iau pe Dominic în această după-amiază. O să închiriez o maşină ; e mai comod decât cu trenul. Vom ajunge deci acolo, mâine pe la sfârşitul zilei. Şi încă ceva... Îmi promiţi că nu risc să-l întâlnesc pe Craig ?

Întrerupând promisiunile şi nenumăratele mulţumiri ale lui Ruth, Vicky închise şi se întoarse spre Nigel.

— Sper că ai înţeles. Am nevoie de trei-patru zile de concediu. Te deranjează asta ?

— Nici o problemă, replică Nigel într-un mod la care nu se aştepta. N-ai reuşit să ţi-l scoţi din minte pe Craig, nu-i aşa ? Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, cred că n-ar trebui să pleci la Melbourne înainte să lămureşti această poveste. Nu te învinuiesc că te-ai lenevit, dar te cunosc destul de bine ca să simt diferenţa. Nu mai eşti la fel de... entuziastă ca înainte.

— Îmi pare rău. Nu știam că e atât de vizibil. Nu, nu l-am uitat pe Craig.

Și scoase un suspin adânc.

— Și mă întreb dacă voi reuși vreodată. Totuși, doresc acest post, Nigel. Nu plec în Cornwall cu intenția de a-l reîntâlni. N-ai auzit ? Nu va fi acolo când voi ajunge eu.

Și Vicky chiar credea ce spunea.

X

Coasta era acoperită de o ceață deasă când Vicky ajunse în apropierea Crentromului. Peisajul apărea cu atât mai romantic și misterios și chiar dacă misiunea ei era din cele mai prozaice, Vicky nu putea rămâne insensibilă.

Dominic dormea pe bancheta din spate. Fusese mișcată de paloarea și aerul lui suferind, dar și de bucuria cu care o întâmpinase. Dacă într-o zi va avea copii, ceea ce i se părea acum destul de puțin probabil, nu se va despărți niciodată de ei, își promise ea. Era destul de greu și când erau sănătoși, dar când erau bolnavi aveau o deosebită nevoie de tandrețe și sprijin.

Primirea lui Ruth fu exact aceea la care se aștepta și, intrând în bucătăria care îi era atât de familiară, Vicky avu curioasa senzație că se află la ea acasă.

— Cât timp mai poți rămâne ? o întrebă deodată Ruth.

Părea obosită. Cei doi copilași ai lui Jim îi dădeau de furcă și sosirea lui Dominic nu era de natură să aranjeze lucrurile.

— Nu știu, răspunse Vicky în doi peri. Craig revine în curând ?

— Deci ești hotărâtă să-l eviți ? suspină Ruth. Nu. Nu va fi aici înainte de cel puțin două săptămâni.

— Cel puțin ?

— E o problemă de vreme. Dacă marea e furtunoasă, vor trebui să mai aștepte.

— În acest caz mai rămân câteva zile.

— Ești mai mult decât binevenită, declară Ruth cu o imensă ușurare.

— Aveți vești de la Clare ? se interesă Vicky, scoțându-și mantoul și ajutându-l și pe Dominic să se dezbrace.

— Nici una. Săracul Jim e distrus.

— Crezi cumva că a făcut ceva ireparabil ?

— Personal, nu. Mai repede gândesc ca Craig. A fugit cu un bărbat care este în măsură să-i asigure existența pe care și-a dorit-o întotdeauna.

— Oh, Doamne !

O idee neplăcută îi trecu lui Vicky prin minte.

— Nu l-o fi întâlnit cumva când aveam eu grijă de copii ? N-ar fi trebuit poate.

— Chiar dacă lucrurile s-au petrecut aşa, n-ai ce să-ţi reproşezi, afirmă cu hotărâre Ruth. Îi propusesem şi noi asta, deci se putea întâmpla oricând.

— Presupun că Craig ar face o mulţime de comentarii pe această temă şi ar zice că e din vina mea.

— Oh, nici gând !

Ruth părea şocată.

— Craig are poate multe prejudecăţi dar nu este nedrept. Probabil însă că plecarea lui Clare i-a întărit ideea că nu e rezonabil să-i ceri unei femei să ducă o asemenea viaţă.

— Dar tu şi Jenny ?

— Noi două suntem două femei casnice prin excelenţă. E adevărat totuşi că noi nici nu ne-am dorit vreodată altceva. În timp ce tu eşti o femeie de acţiune, cu succese în carieră. Dacă cineva ar încerca să te ancoreze într-un loc, rezultatul ar fi şi mai dezastruos decât în cazul lui Clare. Cel puţin asta e teoria lui Craig, adăugă Ruth. Eu nu sunt de aceeaşi părere.

Vicky făcu ochii mari.

— Doar n-ai discutat despre asta cu el ? se miră ea. A ajuns să cântărească eventualitatea unei căsătorii cu mine ?

Ruth luă mirarea ei drept supărare.

— Doamne, sper că nu te simți ofensată, șopti ea. Am o oarecare vârstă și oamenii au tendința să se consulte cu mine în problemele lor personale.

— Dar asta nu m-a deranjat deloc.

Și era adevărul. Nu numai că nu se supărase, dar acum avea un subiect de gândire. Craig, care se opusese întotdeauna oricărei forme de legătură durabilă, se gândise deci ce s-ar putea întâmpla dacă ea ar deveni soția lui. Respinsese ideea, bineînțeles, dar îi trecuse totuși prin minte această posibilitate.

Fără voia ei, Vicky începu să spere, chiar dacă bunul ei simț îi șoptea că el nu era bărbatul care să revină asupra unei hotărâri.

Câteva zile mai târziu îi citea lui Dominic, stând pe una din banchetele din bucătărie, când se deschise ușa.

Era Jory. Venea de la far cu scrisori și cu lista de provizii de care aveau nevoie acolo.

— O scrisoare pentru doamna Garneth, spuse el, o alta pentru acest tânăr domn,

urmă el adresându-se lui Dominic şi una pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Pentru mine ?

Vicky luă plicul care i se întindea şi îl privi. Nu, nu era o greşeală. Îi era destinat iar numele ei fusese scris de mâna lui Craig. Cum o fi aflat că era aici ? Evident, nu exista decât un singur răspuns. Ruth ! Întoarse scrisoarea pe toate părţile, oscilând între dorinţa şi teama de a-l deschide.

Sosirea lui Ruth care văzuse vaporul şi venise în grabă de la Jenny, cu cei doi copii ai lui Clare agăţaţi de poale, o hotărî. Nedorind s-o citească sub ochii ei binevoitori dar inchizitoriali, băgă repede scrisoarea în buzunarul blugilor.

Dominic, nevinovat, îi dădu însă pe faţă subterfugiul.

— Nu-ţi deschizi scrisoarea, Vicky ? se miră el. Eu deja mi-am citit-o pe a mea. Tata îmi scrie cât e de mulţumit că eşti aici şi mă îngrijeşti şi speră să mă simt mai bine.

I-o întinse şi Vicky putu să citească singură această surprinzătoare declaraţie.

— O să mi-o dai şi tu pe a ta după ce-o termini ? reluă Dominic.

Luată pe neaşteptate, Vicky îl privi fără să găsească răspunsul potrivit. Din fericire,

Ruth, ghicindu-i încurcătura, îi sări în ajutor.

— Scrisorile celor mari au un caracter mult mai personal, Dominic, declară ea pe un ton ferm. Şi le păstrează doar pentru ei.

Apoi se întoarse spre Vicky.

— De ce nu te urci s-o citeşti în camera ta ? îi sugeră ea. Sunt sigură că arzi de nerăbdare.

Vicky simţi că i se face ruşine : femeia asta simplă dădea totuşi dovadă de tact.

— M-am gândit că e mai bine să fie la curent cu prezenţa ta aici, adăugă Ruth cu un aer vinovat, când Vicky se pregătea să părăsească camera.

Schiţă un surâs ambiguu. Dacă ţinea s-o evite în continuare, sigur că era mai bine să ştie asta.

Chiar în camera ei, ezită încă să citească scrisoarea. Atât timp cât n-o deschisese, mai trăgea speranţă că... Ce-o fi conţinând oare ? O cerere în căsătorie ? Râse singură de prostia ei. Deci pentru asta aştepta, ca să mai poată visa o clipă ? Căci, după toate probabilităţile, nu va găsi în ea decât nişte mulţumiri reci şi politicoase fiindcă i-a adus fiul acasă.

Curiozitatea sfârşi prin a învinge şi deschise plicul cu degetele tremurătoare.

„Sunt fericit că ai venit, scrisese Craig cu scrisul lui mare și frumos, dar aș fi preferat să n-o fi făcut. Să te știu atât de aproape și să nu te pot atinge e foarte greu pentru mine."

Vicky își închise ochii. Scria așa cum vorbea și i se părea că-i aude vocea răgușită, la ureche.

„De ce a trebuit ca tu să fii așa ? continua el. Totuși, dacă ai fi fost altfel, nu te-aș fi vrut." Și el părea dezorientat. „Fără voia mea și în ciuda exemplului oferit de mama mea, am ajuns să-ți înțeleg punctul de vedere asupra anumitor lucruri. Ne învârtim mereu în jurul aceluiași punct : dragostea și dorința fizică. M-ai convins atât de bine, încât nu m-aș culca cu tine înainte să-ți pun o verighetă în deget, nici dacă mi te-ai oferi singură.

Cu răsuflarea tăiată, Vicky întoarse pagina.

„Dar nu-ți propun să te căsătorești cu mine. Simțind ceea ce simt pentru tine, aș fi complet distrus dacă, într-o zi, ai dispărea din viața mea, așa cum a făcut Clare." „Simțind ceea ce simt". Semăna cu o declarație... Dar de ce nu se exprima atunci mai limpede ?

„Îți amintești de seara când ai fost gata să-mi cedezi ? Ca și la Antigua, am dat înapoi. Nu pentru că nu te doream, continua el, sau pentru că nu obținusem dovada pe care o căutam, cum păreai să crezi, dar pentru că îmi era frică. Frică, da, pentru că, dacă îmi ofereai ceea ce eu doream cu atâta disperare, să nu fiu nevoit să-ți dau ceea ce doreai tu : inima mea. Căci, vezi tu, această existență și această pasiune pentru mare sunt profund înrădăcinate în mine, la fel ca și ființa ta. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de Dominic și m-ai făcut să înțeleg că are nevoie de tandrețe și afecțiune, la fel de importante ca și educația spartană pe care i-o dădeam eu."

Ochii lui Vicky se umpluseră de lacrimi care i se rostogoliră pe obraji la lectura ultimei fraze.

„Îți spun adio, Vicky. Nu încerc să te revăd. Adevărul e că mă gândesc serios să plec în Canada și să-l iau și pe Dominic cu mine."

Trebui să facă un mare efort să coboare și să afișeze o mină liniștită, ca să-l convingă pe Dominic că „da, și scrisoarea ei fusese doarte drăguță". Dar nu reuși s-o păcălească pe Ruth.

După cină, când copiii dormeau, aceasta începu s-o bombardeze cu întrebări și, în

disperarea ei, Vicky preferă să-i arate scrisoarea.

Ruth o citi de mai multe ori înainte să se pronunțe.

— Știi, scumpo, sunt sigură că e îndrăgostit de tine. Și o recunoaște pe ocolite.

— Poate, murmură Vicky, încercând să nu plângă, dar nu va face nimic decât să dispară. Fuge în Canada.

— Nu, într-adevăr, nu va face nimic, declară și Ruth cu un aer gânditor. Dar a dezvăluit mai multe decât mi-aș fi imaginat vreodată. După părerea mea, totul depinde în prezent de tine.

Vicky o privi cu ochii mari.

— De mine ? Cum ?

— Hai, scumpo, de ce crezi că se încăpățânează să te evite ? Pentru că îi e frică de el, frică să nu-ți ceară să rămâi și să te măriți cu el.

— Mi-ar place să cred dar e imposibil, suspină Vicky cu amărăciune.

— De ce nu încerci să-l revezi ? Merită osteneala, nu ?

Și Vicky se întreba asta. Merita să se expună unei noi ciocniri, unei noi deziluzii, unei noi dureri ? Inima răspunse în locul

ei. Simți că se umple de o speranță nebună și începe să bată ciudat de repede.

— Știi că poți rămâne aici până la venirea lui, reluă Ruth. Sunt sigură că va fi de ajuns să te revadă. Gândește-te.

* * *

Vicky întorcea situația pe toate fețele. O clipă era hotărâtă să urmeze sfatul lui Craig, în cealaltă se simțea complet descurajată, închipuindu-și scena confruntării lor. O s-o acuze că se agață de el. „O adevărată caracatiță" va spune el. Și mai presus de toate, el va fi întotdeauna convins că dragostea nu durează, că modul lui de viață va distruge legătura lor.

Zilele treceau și Vicky tergiversa, neputându-se hotărî, până când destinul se amestecă în sfârșit și aranjă lucrurile.

Într-o dimineață, când coborî să-și bea cafeaua în bucătărie, fu întâmpinată de două fețe grave : a lui Ruth și a lui Jenny. Chiar dacă cele două femei întreținеau relații foarte strânse, era totuși cam devreme pentru o vizită. Totodată, părea neobișnuit faptul că Ruth nu se învârtea, ca de obicei la ora asta, în jurul cuptorului. Stătea așe-

zată la masa ei din pin masiv, cu o expresie şi mai preocupată decât a lui Jenny. Vicky ghici imediat că ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă ? se interesă ea.

Jenny fu cea care răspunse prima.

— A avut loc un accident la far. Craig ne-a anunţat azi noapte prin radio.

Vicky simţi că leşină.

— E rănit ?

— Nu ştiu. Legătura a fost întreruptă înainte să-şi termine mesajul.

— Şi ce-o să facem acum ?

Acest strigăt de spaimă, ţâşnit de pe buzele lipsite de sânge ale lui Vicky, păru s-o smulgă pe Ruth din starea de toropeală.

— Tot ce ne stă în putere, răspunse ea pe un ton liniştit. Alec a plecat să-l caute pe Jory ca să vadă dacă pot pleca cu vaporul.

— Dacă pot ? Dar trebuie !

Ruth scutură din cap, văzând-o atât de vehementă pe Vicky.

— Nu „trebuie", asta depinde de mare. Suntem în mâinile ei.

— Atunci... Jim şi Alec se duc acolo ? reluă Vicky.

— Jim nu. A plecat aseară, în urma unui telefon primit de la soacra lui. Avea veşti de la Clare.

— Deci nu va fi decât Alec. Jory nu-şi va putea abandona şalupa.

Vicky se întoarse brusc ca să-şi ia hanoracul.

— Îi însoţesc, hotărî ea.

— Doamne, dar e ridicol ! protestă Jenny. Nu e vorba de o plimbare.

— Ridicol ?

Vicky se întoarse spre ea.

— Nu ştiu cine e rănit şi dacă e grav sau nu. Ce-ar putea face Alec singur ? Nu-i aşa că am dreptate, Ruth ?

Ruth le privi pe rând apoi privirea ei fixă chipul palid şi crispat al lui Vicky.

— Da, cedă ea. Alec nu mai e aşa tânăr, s-ar putea să aibă nevoie de tine, du-te.

Vicky fu gata înainte de venirea lui Alec şi Jory. Ştia că bătrânul marinar ar fi putut refuza s-o ia dacă n-ar fi vrut, dar spre marea ei uşurare, el acceptă, după ce o privi cu atenţie o clipă.

Norii erau deşi şi parcă se uniseră cu marea ; începu să plouă imediat ce ieşiră din port. Se auzea zgomotul valurilor care se loveau de stâncile ţărmului.

— E o zi proastă, comentă Jory cu ochii îngrijoraţi. Dacă aici valurile au un metru, înseamnă că în larg măsoară şase-şapte metri.

— Şi vântul îşi schimbă direcţia, adăugă Alec. Trebuie să ne grăbim, altfel nu vom reuşi să acostăm.

Jory stătea la cârmă cu picioarele îndepărtate ca să-şi păstreze echilibrul, schimbând mereu direcţia în aşa fel încât să ia valul pieziş ; şalupa se ridica şi cobora cu repeziciune. Câteodată valurile se succedau prea rapid ca să poată cârmi şi îi loveau chiar în faţă. Vaporaşul primea atunci şocul în plin, prora lui se scufunda în acest adevărat zid de apă ridicat în faţa lui, iar cei trei pasageri trebuiau să se agaţe de ceva ca să nu fie azvârliţi peste bord.

Strângând din dinţi, cu gluga hanoracului ridicată, Vicky arunca priviri dese în direcţia farului. Înaintau cu o încetineală exasperantă, dar, în sfârşit, turnul se.afla în faţa lor, străjuind alb şi impozant imensitatea oceanului.

— Nici nu poate fi vorba azi să sărim pe stâncă, observă Jory. Trebuie să se folosească de cablu.

În momentul când ajunseră, Vicky văzu un fel de pachet agăţat de un cablu care începu să coboare de la nivelul superior al turnului. Apoi, spre marea ei consternare, desluşi că era vorba de un om, bine strâns în frânghii, având un picior ciudat de rigid.

— Fred !

O singură exclamaţie. Toţi trei îl recunoscuseră deodată. Rănitul întoarse spre ei o figură schimonosită de durere.

— Şi braţul drept e rupt ! le strigă el încercând să acopere zgomotul valurilor.

— E o problemă, strigă Jory. Trebuie ca cineva să-l ţină, altfel va fi azvârlit de colo până colo pe puntea vaporului... ar fi un adevărat chin pentru el.

— Trebuie să pleci cu el, Vicky, se pronunţă Alec în timp ce-l dezlegau pe Fred. Voi rămâne cu Craig...

— Nu, îi tăie ea vorba, rămân eu.

— Nu vom reuşi să venim mâine să vă tăm, o avertiză Jory.

— N-are importanţă, rămân, repetă ea cu un aer atât de încăpăţânat, încât ceilalţi doi nu mai îndrăzniră să insiste.

O ajutară să-şi pună chingile în care fusese coborât Fred şi apoi traseră de două ori de cablu ca să se pună din nou în mişcare. Vicky se regăsi în curând suspendată între cer şi mare, vântul şi ploaia biciuindu-i obrajii.

Această ascensiune i se păru interminabilă, dar, în sfârşit, ajunse la galeria circulară din vârful turnului. Scoţându-şi chingile aşteptă ca uşa să se deschidă şi se grăbi să intre înăuntru.

— Ce naiba cauți aici ?

Cu fața trasă, palidă, cu un obraz lovit, Craig o privea fără pic de amabilitate.

— Unde este Jim ? reluă el. Dacă aș fi știut că ești tu...

— M-ai fi aruncat în mare, presupun ? continuă ea.

Nu se așteptase la o primire prea călduroasă, dar nici nu fusese pregătită pentru o reacție atât de ostilă.

— N-am zis asta...

— Nu, dar se subînțelege. Și acum, ca să știi, Jim a plecat în căutarea lui Clare.

— Trebuia să bănuiesc, sărmanul de el !

Îi întoarse spatele și ea îl urmă pe scări până la bucătărie. Aparatul de radio era demontat pe masă, probabil că tocmai încerca să-l repare când sosiseră ei.

— Și cine a avut ideea grozavă să te trimită până aici ? se interesă el aruncându-i o privire cercetătoare.

— Nimeni. Eu singură m-am hotărât, replică ea pe un ton provocator.

Dar se îmblânzi când, la lumina lămpii, îi văzu chipul plin de răni.

— Oh, Craig ! exclamă ea cu neliniște. Ce s-a întâmplat ?

— Am căzut. Fred a alunecat coborând de pe generator. Eram în fața lui și m-a

antrenat în cădere. Eu m-am ales cu astea, adăugă atingându-şi faţa, dar la vârsta lui, oasele sunt mai fragile. Şi nu mai schimba vorba, de rog. De ce ai venit aici ?

Nu era o întrebare uşoară. Se simţi dintr-odată incapabilă să-i susţină privirea : îl auzi scoţând un suspin de exasperare şi o mână fermă o prinse de bărbie şi o sili să ridice capul.

— Credeam că am hotărât amândoi să nu ne mai revedem, declară el. Atunci de ce, Vicky ? Ruth te-a împins să vii ?

— Nu, ţi-am mai spus, a fost ideea mea, se zbârli ea. Am avut chef să vin.

— Încă o dată te întreb, de ce ? Doar nu ca să mă ajuţi ! Nu eşti făcută pentru acest mod de existenţă.

Se smuci din mâinile lui, ochii ei verzi aruncând scântei.

— Şi nu încetezi să mi-o repeţi ! exclamă ea. Când o să termini cu generalităţile ? Multe femei n-ar suporta poate o asemenea viaţă, dar nici bărbaţii n-o prea aleg. De ce oare ? Se gândesc că nu sunt în stare să ducă la bun sfârşit această muncă ?

— Ce încerci să-mi spui, Vicky ?

— Că nu m-ai întrebat niciodată ce vreau. De la început a fost vorba numai

despre ce dorești tu, despre ce gândești tu. Nu mi-ai dat o șansă să...

— Și ce vrei, Vicky ?

— Pe tine !

Un strigăt disperat. Îl văzu că-și mișcă buzele și încearcă să se stăpânească inspirând profund.

— Cât de mult mă vrei, Vicky ?

Ea ezită. Nu renunțase la principiile ei și totuși...

— Te vreau mai mult ca orice, se auzi ea șoptind, dar nu știu cum să ți-o spun. Atât de mult încât...

— Îmi accepți condițiile ! termină el în în locul ei. E prea târziu acum, Vicky. Nu mi-ai citit scrisoarea ?

— Ba da.

— Și ce-ai înțeles din ea ?

— Că ai intenția să pleci. E tot ce mă interesează, n-am intenția să te pierd.

Își ridică capul și-l privi ; toată dragostea pe care i-o purta se putea citi în ochii ei verzi.

— Îți scriam de asemenea, îi mărturisi el cu o voce nu prea sigură, că m-am raliat punctului tău de vedere și că, pentru nimic în lume, n-aș vrea să te schimbi.

Se întoarse cu spatele și păru absorbit de contemplarea oceanului prin unica fe-

reastră a încăperii. O privelişte destul de neclară totuşi, datorită ploii şi spumei aruncate de valurile care se spărgeau de stâncă.

— Am aflat multe despre tine Vicky, reluă el, şi asupra femeilor în general. M-ai făcut să înţeleg ceea ce ştiam fără îndoială, dar refuzam să recunosc. Mi-ai demonstrat că o femeie este capabilă şi de dragoste şi de loialitate şi că dorinţa fizică nu reprezintă totul. Că un bărbat poate iubi şi în alt mod, să aibă nevoie şi altfel de o femeie, nu numai pe plan fizic.

— Şi... asta simţi pentru mine ?

— Da.

— Atunci... de ce ?

— Pentru că n-o să-ţi cer să împarţi cu mine viaţa pe care o duc, viaţa pe care am de gând s-o duc în continuare.

— Dar eu vreau asta ! protestă ea.

Craig râse sarcastic şi se întoarse pentru a o putea privi drept în ochi.

— Ca şi Clare ?

— Craig, Craig, te rog. Eu nu sunt Clare. Ştiu cât eşti de ataşat de acest mod de viaţă. Te înţeleg şi te iubesc, asta e cel mai important lucru. Vreau să împart această viaţă cu tine, mi se pare natural, nu ?

— Şi cariera ta, seratele tale, la asta te-ai gândit ? Mi-ai spus odată că nu eşti făcută

de joci rolul femeii casnice, sau ai uitat asta ?

— Nu, dar ţi-am spus că n-am întâlnit încă bărbatul care să mă facă să doresc să stau acasă, şi asta e cu totul altceva. Dar acum l-am întâlnit. Cariera mea, călătoriile mele, nu mă mai interesează. Ceea ce mă interesează acum este să te fac fericit, fiindcă astfel voi fi şi eu fericită.

— Vei fi adesea singură, îi replică el. Începea oare să cedeze ?

— Asta nu mă deranjează, îi afirmă ea cu toată sinceritatea pentru că ştiu că vei reveni, că eşti al meu şi că... sunt a ta.

Se apropie de el şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Craig ? şopti ea.

— Stai ! Asta nu e totul.

Îi cuprinse talia şi ochii cenuşii o priviră cu atenţie.

— În scrisoarea mea îţi mai explicam că e posibil să mă întorc în Canada. Am un post în vedere acolo. Un far, situat pe o insulă în largul oceanului în apele teritoriale ale Columbiei Britanice. Am toate şansele să-l obţin.

— Da, şopti ea plină de speranţă.

— Este un loc complet rupt de lume. Trebuie să comanzi provizii şi tot ce ai ne-

voie cu trei luni înainte. Dacă e furtună vaporul nu poate acosta şi există posibilitatea să rămâi în pană de provizii. Ori asta mi se pare foarte dur pentru o femeie.

Bătăile inimii i se accelerară. Trebuia să înţeleagă că-i cerea să-l urmeze acolo ?

— Va fi mult de lucru, continuă el, de la defrişatul pădurii până la construirea unui heliport. În prezent nu există acolo decât farul şi casa paznicului. Nimic altceva. E mai rău decât aici, n-ai nici un vecin, nu vezi ţipenie de om.

— Dar vei fi tu şi Dominic, presupun.

— Da. Va putea urma cursuri prin corespondenţă. O să fac lecţiile cu el, dacă nu...

— Dacă nu ?

— Dacă nu cumva vrei să faci tu asta. Ai mai multă răbdare decât mine şi el te îndrăgeşte deja.

Şi un surâs larg i se aşternu pe faţă.

— Este o propunere, Craig ?

— Aşa se pare. Aştept un singur cuvânt de la tine.

Se strânse la pieptul lui, cu ochii strălucind de fericire.

— Oh, Craig !

— Nu mi-ai răspuns, Vicky.

— Da, Craig, bineînțeles.

— Te vei mulțumi doar cu compania unui bărbat și a unui puști ?

— Dacă e vorba de tine și de Dominic, fără probleme. Și tu ? Te vei mulțumi numai cu compania mea ?

— Scumpo, am trăit un adevărat calvar de când te cunosc. Am nevoie de tine. Mi-ai lipsit, Vicky. Dacă ai ști cât mi-ai lipsit ! Te iubesc, nu-mi mai e frică să ți-o spun. Vreau să fii a mea pentru totdeauna și cu o verighetă frumoasă pe inelar.

— O verighetă ?

— Te opui încă la ideea căsătoriei ?

— Nu, nici la aceea de a avea copii. Îți promit Craig, că vom popula această insulă.

SFÂRȘIT

CONCURSUL CU PREMII
„TEST DE FIDELITATE"

Cuprinde toate apariţiile semestrului I 1994 din cele două colecţii EL şi EA şi ROMANTIC ale editurilor „ALCRIS" şi „CONI"

Premiile pentru semestrul I 1994 sunt:

- Un televizor color
- Un videoplayer
- Un dubluradiocasetofon
- Zece casete audio neînregistrate
- Zece casete video înregistrate.

TESTUL DE FIDELITATE

constă în descoperirea
titlului romanului,
autorului şi paginii în care
apare fragmentul citat,
pentru toate cărţile apărute
în cursul semestrului I 1994.
Vor fi necesare taloanele
de participare ce vor
apare în fiecare carte
începând cu luna februarie.
În numerele viitoare - noi
date suplimentare
privind concursul.

ENIGMA TALONULUI nr. 8

„Atâta de fioroasă că sprâncenele lui Steve s-au arcuit din nou."

Taloanele se vor trimite toate într-un singur plic la sfârşitul concursului pe adresa editurii.

Editura ALCRIS CONI
Piaţa Presei nr. 1
C.P. 33-72
Bucureşti

Se decupează talonul și se trimite editurii pe adresa :

Editura ALCRIS — CONI
Piața Presei nr. 1
C.P. 33—72
BUCUREȘTI

În fiecare număr apărut se vor publica informații legate de concurs

TEST DE FIDELITATE
TALON DE PARTICIPARE
nr. 8

Autorul .....

Titlul romanului .....

.....

Pagina citatului .....

Numele și prenumele participantului .....

Adresa .....

.....

.....

.....

ENIGMA TALONULUI nr. 9

„Motivul putea să fie
gelozia, dacă îl
interesa Denise."
Taloanele se vor trimite
toate într-un singur plic
la sfârşitul concursului
pe adresa editurii :
Editura ALCRIS CONI
Piaţa Presei nr. 1
C.P. 33-72
Bucureşti

Pentru concursul
„TEST DE FIDELITATE"
vor fi necesare următoarele apariții :

Colecția „EL și EA"

14. Madeline Ker — **Doamna virtuoasă**
18. Margaret Way — **Stăpânul din Malpara**
20. Elsie Strother — **Puterea dragostei**
21. Joan Bramsch — **Vraja unei clipe**
22. Claudia Jameson — **Bărbatul scorpion**
23. Patt Bucheister — **Secretele trecutului**
24. Ivy Valdes — **Umbre din trecut**
26. Susan Barrie — **Patimile inimii**
27. Jessica Steele — **Cred în tine**
28. Yvonne Whittal — **Pe urmele unei legende**
29. Violet Winspear — **Valea Raintree**
30. Claudia Jameson — **Evadare spre iubire**
31. Peggy Gaddis — **Fuga infirmierei**
32. Valerie Parv — **Un interviu periculos**
33. Stephanie James — **În brațele unui necunoscut**
34. Sandra Field — **Stânjenei sălbatici**

Se decupează talonul și se trimite editurii pe adresa :

Editura ALCRIS — CONI
Piața Presei nr. 1
C.P. 33—72
BUCUREȘTI

În fiecare număr apărut se vor publica informații legate de concurs

TEST DE FIDELITATE
TALON DE PARTICIPARE
nr. 9

Autorul .....

Titlul romanului .....

Pagina citatului .....

.....

Numele și prenumele participantului .....

Adresa .....

.....

.....

.....

Pentru concursul
„TEST DE FIDELITATE"
vor fi necesare următoarele apariţii :

Colecţia „ROMANTIC"

16. Sue Francis — **Cercul fermecat**
18. Charlotte Lamb — **Flacăra mistuitoare**
20. Lucy Walker — **Râul revărsat**
23. Charlotte Lamb — **Dorinţa**
24. Penny Jordan — **Regula jocului**
26. Anne Hampson — **Insula fericirii**
27. Jessica Steele — **Farmecul unui sărut**
28. Nancy Ryan — **Un înger în soare**
29. Emma Darcy — **Fascinaţie**
30. Afton Bonds — **Aleargă spre mine**
31. Mary Faulkner — **Un străin... primăvara**
32. Karen Field — **Scrisoare de dragoste**

Nota editurii :
La aceste titluri se vor adăuga şi viitoarele apariţii ale semestrului I.

Difuzorii particulari și de stat se pot adresa
S.C. „ALCRIS & CONI DIFUZARE"
București, strada Grigore Alexandrescu 57
telefon 650.63.80
iar pentru „CARTEA PRIN POȘTĂ" se pot
adresa editurii pe adresa :
Piața Presei nr. 1
C.P. 33—72 sau la tel. 617.16.63 și
617.60.10/2190

Dat la cules 14.02.1994. Bun de tipar 09.05.1994
Coli tipo 12. Format 16/54 x 84.
Apărut 1994.

Tiparul executat sub comanda nr. 49 141
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
ROMÂNIA

Vicky duce exact viața care-i place: lux, petreceri, călătorii în străinătate. În primul rând o interesează cariera, bărbații sunt pentru ea pe planul doi. "Fără obligații" - iată deviza ei.

Dar întâlnirea cu atrăgătorul și irezistibilul Craig, bărbatul a cărui viață e un adevărat mister pentru toată lumea, o face să privească altfel lucrurile.

"Îmi place nespus compania femeilor frumoase; dacă se ivește ocazia nu-mi displace o aventură și, în acest moment, doresc să am una cu tine.....

Dacă îmi propui să intru n-o să mă mulțumesc cu jumătate de măsură: va fi totul sau nimic."

THE BEST

I.S.B.N. 973-9170-17-X

Lei 1100